

Giới thiệu Hạ Vũ Ngã Rời Thì Đứng Dậy

Câu chuyện là một chuỗi tình cảm đan xen nhau và đặc biệt tình cảm ở đây không phải là tình yêu mà nó đơn thuần chỉ là thích nhau ở lứa tuổi học trò...

Cô, Hạ Vũ. Vừa tròn mười hai tuổi và cấp sách tới trường, những rung động đầu đời ấy của cô khi gặp cậu ta chỉ đơn thuần là thích thôi, suốt một chặng đường học của mình. Cô đã được rất nhiều chàng trai để ý nhưng tất cả đều bị từ chối ngoài cậu ta.

Cậu ta là Đức Việt, đẹp trai galăng và học giỏi. Từ khi gặp cô thì mọi cảm xúc của anh đều bị lẫn lộn, không biết là thích hay yêu. Khi hai cảm xúc chạm nhau thì đó sẽ là một câu chuyện tình đẹp trong tác phẩm Hạ Vũ Ngã Rời Thì Đứng Dậy !!

Bạn đang đọc truyện *Hạ Vũ Ngã Rời Thì Đứng Dậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chương 01 - 02 - 03

Một con bé có mái tóc cắt ngắn cũn cỡn ngồi trong lớp học hí hụi viết cái gì đó xuống bàn. Cậu bạn bên cạnh ghé sát tai con bé thì thầm: “Hạ Vũ, bạn viết chữ nhỏ như vậy làm sao mình đọc được mà chép.”

Con bé cau mày lườm cậu bạn: “Bài học thuộc lòng này để ợt mà không thuộc. Vũ viết ra bản cho Thắng chép là tốt lắm rồi mà còn đòi hỏi hơn à? Đang kiểm tra lỗi cô giáo phát hiện ra thì ai chịu tội. Nhìn được thì chép, không thì thôi, Vũ còn phải làm bài kiểm tra của mình.”

Nói rồi con bé quay mặt đi không viết ra bản nữa, thấy con bé giận Thắng cũng không dám ho he thêm câu nào. Hạ Vũ chính là lớp trưởng lớp 5C, mới lớp năm thôi mà đã chơi cái trò gán ghép nhau, tất nhiên người bị gán ghép với Hạ Vũ là Thắng - cậu bạn ngồi cùng bàn, cái cậu đi học chẳng bao giờ chịu thuộc bài, cứ đến giờ kiểm tra lại trưng bộ mặt đáng thương ra “cầu cứu”. Được cái bù lại năm năm học, Thắng là một người bạn tốt luôn bảo vệ Hạ Vũ. Vì có dáng vẻ mập mập, bạn bè thường hay trêu đùa gọi “Vũ heo” nên Hạ Vũ rất buồn, từ khi có Thắng bên cạnh, không cậu bạn nào dám ho he cười nhạo con bé nữa. Thắng luôn nhường nhịn Hạ Vũ và thích con bé theo cái kiểu rất trẻ con, đi đâu gặp ai cũng toe toét khoe: “Mình thích bạn Hạ Vũ nhất trên đời.” Hạ Vũ chẳng thêm để ý, chỉ thấy buồn cười là trẻ con thì biết cái gì mà thích. Với Hạ Vũ, Thắng luôn là một người bạn tốt, là một đứa trẻ con trong cái xác to lớn. Nếu như lên cấp hai được học cùng nhau, có lẽ tình bạn này sẽ còn tiến triển hơn nữa nhưng Thắng đã không thi đậu vào trường Hạ Vũ học. Dù không còn học với nhau nhưng bạn bè cũ cứ gặp Hạ Vũ ở đâu lại làm bộ khoanh tay lễ phép cúi người: “Em chào chị Thắng ạ.” Mới đầu Hạ Vũ còn bực bội, cái giận nhưng dần dần thành quen, ai trêu cũng chỉ mỉm cười im lặng.

Bước chân vào cấp hai, Hạ Vũ đâu có ngờ rằng từ đây sẽ là một bước ngoặt lớn trong cuộc sống của mình. Không biết có phải vì ham mê văn thơ, truyện tranh, tiểu thuyết và nghiền phim tình cảm Hàn Quốc hay không mà Hạ Vũ liên tiếp gặp phải những chuyện tình cảm rắc rối. Vì thế sau này Hạnh – cô bạn gái hàng xóm sát vách luôn mồm trêu: “Hạ Vũ, mày đa tình quá đi thôi.”

Hạnh chơi thân với Hạ Vũ từ nhỏ, có lẽ là từ cái thời còn “mặc quần thùng đít” vì trong nhà Hạ Vũ có rất nhiều bức ảnh chụp hai đứa từ hồi bé xíu. Dù Hạnh học trên Hạ Vũ một lớp và học khác trường nhưng hai người vẫn thân thiết như chị em, không quan trọng tuổi tác. Hạnh luôn cùng Hạ Vũ chia sẻ những buồn vui trong cuộc sống, từ những chuyện nhỏ nhặt nhất cho đến những chuyện “đại sự” của tụi con gái.

Vừa xem xong bảng báo điểm thi học sinh giỏi Văn khối sáu, Hạ Vũ hồ hởi đạp xe về nhà khoe với Hạnh: “Mày biết không? Tao đạt được điểm cao nhất, giải nhất đấy, oách chưa?”

“Vậy thì tốt quá, phải khao ngay, khao ngay thôi.”

Hạnh ôm chầm lấy Hạ Vũ và cả hai ôm nhau nhảy cẫng vì lên vui sướng.

* * *

Khi mới được xếp vào lớp 6A2, Hạ Vũ không được bầu làm lớp trưởng như mong muốn nhưng nhờ vào thành tích giải nhất môn Văn toàn khối, cô bé đã chứng tỏ được bản lĩnh ở trong lớp, đồng thời cũng vừa đủ để cô Lan – giáo viên dạy đội tuyển Văn toàn trường, chủ nhiệm lớp 6A1 khen ngợi.

Sáng chủ nhật, ngày đầu tiên đến nhà cô Lan học đội tuyển, Hạ Vũ đến muộn. Con bé rón rén vòng ra phía sau, vì kê ít bàn nên chỗ ngồi phía trên đã đủ người, Hạ Vũ chỉ còn cách ngồi cạnh hai bạn trai lạ hoắc ở cuối lớp. Đào mắt nhìn quanh, Hạ Vũ thắc mắc, hôm đi thi tuyển làm gì thấy mặt hai bạn trai này sao tự nhiên giờ lại có mặt trong lớp học. Với thắc mắc đầy trong đầu chưa kịp hỏi thì tiếng cô Lan vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ:

“Các em sẽ được học thêm với cô đến hết lớp chín, ở đây toàn những bạn có năng khiếu về môn Văn nên cô mong chúng ta sẽ cố gắng giúp đỡ nhau cùng tiến bộ. Mục tiêu bốn năm nữa phải có bạn đạt được giải quốc gia...”

“Chán phát ngán.” Tiếng cô giáo chưa kịp dứt Hạ Vũ đã nghe thấy một giọng nói chững chạc, ầm ập lướt nhẹ qua tai. Hạ Vũ tròn mắt nhìn người bên cạnh: “Không thích sao bạn còn đi học, đến rồi thì chịu khó nghe bài đi.”

“Ồ... mình không nói câu nói ấy, cậu ta nói đấy.”

Cậu bạn bên cạnh tỏ vẻ vô tội chỉ chỉ sang chàng trai kế bên. Như không thấy sự tồn tại của Hạ Vũ, chàng trai ấy vẫn tiếp tục trưng cái bộ mặt lạnh tanh nhìn lên phía cô giáo có vẻ như rất chăm chú nghe giảng. Từ góc độ của Hạ Vũ, con bé chỉ nhìn nghiêng thấy được một nửa khuôn mặt của chàng trai. Cũng chẳng có gì ấn tượng lắm nên Hạ Vũ khẽ cười khẩy: “Đồ giả tạo, miệng vừa mới nói chán mà mặt lại tỏ vẻ quan tâm bài giảng.”

Cậu bạn ngồi bên cạnh Hạ Vũ khẽ cười khi nghe được câu nói ấy rồi quay mặt sang làm quen rất tự nhiên: “Minh là Huy, còn bạn?”

“Minh là Hạ Vũ.”

“À... cái tên nghe rất hay. Một con mura mùa hạ.”

“Hai bạn học lớp nào? Sao hôm đi thi đội tuyển mình không nhìn thấy.” Hạ Vũ đáp bằng một câu hỏi.

“Suyt... nói nhỏ thôi.” Huy tỏ vẻ không muốn cho chàng trai kia nghe thấy cuộc trò chuyện giữa hai người: “Tụi này học ở đội tuyển Toán, nhưng vì điểm môn Văn trên lớp kém quá, lại là học trò cưng của cô Lan nên cô bắt đến đây học thêm cùng các bạn đây.”

“Ồ. Thì ra hai bạn đi học vì bị ép chứ không phải vì đam mê. Hèn gì chán là phải.” Hạ Vũ nhún vai, chưa kịp nói thêm câu gì thì cô Lan lên tiếng với ý cười:

“Vũ và Huy không nói chuyện riêng khi cô giảng bài, muốn làm quen thì tan học hai em ở lại xếp bàn ghế cho cô nhé!”

Hạ Vũ giật mình, ngượng ngùng cúi mặt xuống, Huy nhe răng cười khi khi. Một vài bạn gái trong lớp quay xuống nhìn ba người ở bàn cuối thì thầm điều gì đó rồi lại quay lên. Giờ học tiếp tục diễn ra trong im lặng. Kết thúc buổi học, Hạ Vũ nghe theo lời cô giáo ở lại xếp bàn ghế. Nhìn quanh chẳng thấy Huy đâu nữa, cậu ấy đã tranh thủ chuồn về trước, một mình Hạ Vũ làm sao mà bê hết bàn ghế vào góc nhà được. Đang không biết nên làm như thế nào thì Hạ Vũ thấy chàng trai ngồi cạnh Huy đi vào. Chẳng nói chẳng rằng, chàng trai cao lớn ấy bê đẹp hết bàn vào một góc rồi phúi tay: “Bàn tôi thay Huy xếp gọn lại rồi, còn ghế thì bạn tự xếp đi nhé!”

Chẳng kịp để Hạ Vũ trả lời hay nói lời cảm ơn, chàng trai cao lớn ấy bỏ về luôn. Hạ Vũ bĩu môi, mắng thầm: “Kiêu căng.”

Buổi học tiếp theo Hạ Vũ lại đến muộn, con bé cố tình đi muộn và ngồi xuống cạnh Huy trách móc: “Sao hôm đấy bạn lại bỏ về trước?”

“Hôm đấy mình có việc gấp phải đi nên nhờ anh bạn họ Lại kia giúp mà.”

“Họ Lại á?” Hạ Vũ chớp chớp mắt nén cười: “Thì ra cùng họ với Lại Văn Sâm, cái họ này nghe buồn cười chết đi được.” Câu cuối Hạ Vũ nói lớn tiếng một chút cố để chàng trai kia nghe thấy. Ấy vậy mà tên họ Lại vẫn cứ ngồi im lặng, xem mình như người ngoài cuộc. Hạ Vũ hát hăm: “Cậu bạn họ Lại của Huy cứ như người cầm đuốc ấy nhỉ?”

Huy phì cười: “Tính nó thế đấy.”

Thật không ngờ đấy là lần cuối Hạ Vũ gặp Huy. Buổi học tuần sau cô Lan thông báo với đội tuyển: “Hai bạn nam lớp mình nghỉ học, một bạn chuyển trường còn một bạn chuyển sang học lớp Tiếng Anh... Nếu không thích học Văn, có ép cũng không được. Giờ lớp mình chỉ còn lại toàn nữ thôi nhé.”

Hạ Vũ hơi bất ngờ, rồi con bé nghe thấy Thanh – lớp trưởng lớp 6A1 thì thầm với mấy bạn trong lớp: “Thằng Huy nó chuyển trường khác, bố mẹ nó xin được vào trường tốt hơn nên chuyển.”

“Thế còn cậu bạn ít nói kia?” Một giọng khác hỏi nhỏ.

“Bỏ đội tuyển Văn, đi học thêm Tiếng Anh cùng với các bạn trong lớp rồi. Thanh cũng đang tiếc vì việc học đội tuyển Văn lại trùng buổi với học thêm Tiếng Anh đây này. Vậy là không được đi học cùng với các bạn trong lớp.”

“Ừ, tiếc thật đấy, giá không trùng buổi mình cũng muốn đi học thêm môn Tiếng Anh.” Một cô bạn gái khác cùng lớp Thanh nói chen vào.

Hạ Vũ cảm thấy hơi hụt hẫng, học đến buổi thứ ba rồi nhưng mới chỉ làm quen được với Huy thì cậu ấy lại nghỉ học. Thế là Hạ Vũ không ngồi bàn cuối nữa, con bé ôm cặp lên luôn bàn đầu ngồi cùng Thanh. Sau vài phút làm quen Hạ Vũ phát hiện ra Thanh chính là đối thủ đáng gờm nhất của mình vì điểm thi của Thanh chỉ đứng sau Hạ Vũ mà thôi.

Chương 02

Trống trường báo hiệu tiết học cuối cùng đã kết thúc. Hạ Vũ vào nhà xe loay hoay lấy xe đạp Mini đi ra. Phụng – cô bạn gái ngồi cùng bàn nhảy tót lên yên sau ôm eo Hạ Vũ cười cợt: “Hạ Vũ, mày nói xem, mày béo như thế này thì ai mà thích được cơ chứ?”

Chạm đúng vào nỗi đau của mình, Hạ Vũ cau có: “Béo là việc của tao, liên quan gì đến mày.”

“Ha ha, tao cũng chỉ lo cho tương lai sau này của mày thôi mà. Cái gì mày cũng ăn nhiệt tình như vậy làm sao mà giảm cân được.”

“Kệ tao, tao béo nhưng mà tao...” Chưa kịp nói hết câu thì Hạ Vũ giật mình khi một chiếc xe đạp phóng vọt lên phía trước. Nhận ra ngay là dáng điệu của tên họ Lại, Hạ Vũ nhú mồm nhìn. Cậu ấy cao lăm, cao ời là cao, dáng người gầy mảnh khảnh vậy mà đi chiếc xe đạp nhỏ xíu, nhìn cứ như là xe dành cho học sinh tiểu học. Nhập trường cũng đã gần hết học kỳ một, vậy mà trừ lúc gặp nhau ở lớp học đội tuyển Văn hai lần ra thì đây là lần đầu tiên Hạ Vũ

nhìn thấy tên họ Lại gần khuôn viên trường học như vậy. Hạ Vũ nhú mắt nhìn theo cái dáng điệu đạp xe của cậu ta rồi phá lên cười vui vẻ. Phụng ngạc nhiên:

“Ồ. Sao đang nói tự nhiên mà dừng lại rồi cười như ma làm thế này. Có phải mà vừa gặp ma không?”

“Đúng rồi, tao vừa gặp ma, một con ma rất dễ thương.” Hạ Vũ vui vẻ trả lời.

Hạ Vũ bỗng phát hiện ra, cả trường chỉ có mỗi mình bạn họ Lại đi chiếc xe đạp bé xíu ấy. Ngày nào tan học Hạ Vũ cũng bắt gặp cái dáng ngồi đạp xe lêu khêu của cậu ấy. Cứ như những người không quen biết, lúc thì tên họ Lại đạp xe trước mặt Hạ Vũ cười đùa cùng với lũ bạn, lúc thì Hạ Vũ đèo Phụng nhón nhờ trước mặt cậu ta nhưng tuyệt nhiên chẳng ai chào hỏi nhau trước. Tên họ Lại ấy, đến liếc mắt nhìn xem Hạ Vũ là ai cũng không thèm liếc.

Hạnh nằm dài trên giường đọc báo “Hoa học trò”, Hạ Vũ ngồi bên cạnh cứ áp a áp úng như gà mắc tóc.

“Sao? Có chuyện gì nói đi. Tao thấy mà hôm này lạ quá, chả giống ngày thường đánh đá tí nào.” Hạnh buông tờ báo xuống nhí nhảnh hỏi.

“Cái này... cái này...” Thật là khó nói, Hạ Vũ lúng túng: “Sắp đến mùa hè rồi, tao nghĩ tao phải mua ‘quang gánh’ mặc thôi, ngực tao... cũng lớn hơn quả cau rồi.”

Hạnh ngạc nhiên cười sặc: “Vũ, mà quan tâm đến chuyện này hồi nào thế? Đầu năm lớp sáu tao đã nhắc nhở mà, mà bảo là ‘quả cau’ còn nhỏ mà. Suốt ngày mà để tóc ngắn, chạy theo bọn trai trong xóm hết chơi bắn bi, đá bóng lại trèo cây ăn trộm. Mà xem, mà có giống con gái không? Bây giờ biết mình là con gái rồi à?”

“Thì giờ tao bảo là lớn hơn quả cau rồi còn gì, hè đến mặc mỗi áo sơ mi trắng không mặc ‘quang gánh’ thì xấu hổ chết.” Rồi lại ngập ngừng, Hạ Vũ tiếp lời: “À, mà nói đi, tao có béo lắm không?”

Hạnh quăng tờ báo xuống giường, ngồi bật dậy tròn mắt đối diện với Hạ Vũ, đưa tay lên sờ trán cô bạn: “Mày ốm à, giờ đến béo hay gầy cũng lo lắng rồi ư?”

Hạ Vũ gạt tay Hạnh xuống, không trả lời Hạnh, lại thờ dãi tiếp tục: “Còn nữa, mà nhìn đi,” Hạ Vũ nhe răng ra rít lên: “Hai cái răng này của tao mọc sai chỗ thì gọi là ‘răng khềnh’ hay gọi là ‘răng chó’? Còn nữa, bây giờ tao cũng ‘đến tháng’ giống như mày rồi thì có còn là trẻ con nữa không?”

“Ồi... từ từ, từ từ đã.” Hạnh đưa tay tự vỗ vỗ vào đầu: “Sao tự nhiên mà lại hỏi tao nhiều vấn đề như vậy? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

Hạ Vũ ưỡn oai: “Hạnh, hình như, hình như tao thích một người mất rồi.” Lại như đang tự trả lời mình, Hạ Vũ nói tiếp: “Nhưng tao mới mười hai tuổi thôi, biết cái gì là thích cơ chứ.”

* * *

“Phụng ơi, mà đi học thêm Tiếng Anh ở nhà cô Hoa cùng với tao không?”

“Chẳng phải sáng chủ nhật mà đi học đội tuyển Văn sao? Trùng lịch học còn gì. Tao cũng muốn đi học thêm Anh nhưng mà chưa biết rủ ai, có một mình học chung với cả lớp A1 tao hơi ngại. Mà định bỏ đội tuyển Văn đấy à?” Phụng hơi ngạc nhiên.

“Ừ... hôm qua cô chủ nhiệm hỏi tao có muốn vào đội tuyển Toán không, cô nói kết quả học kỳ một của tao rất tốt, không cần phải có bài thi đầu vào mà muốn tao đợt tới dự thi chọn mười học sinh xuất sắc nhất đội cùng với các bạn khác luôn. Cô bảo tùy tao quyết định, Văn hay Toán là do tao chọn.”

“Vậy mà chọn Toán nên mới rủ tao đi học thêm Tiếng Anh?”

Hạ Vũ gật đầu, không biết có nên nói cho Phụng biết sự thật không? Phụng học cùng trường cùng lớp với mình, Hạ Vũ thấy ngại nên thôi. Thực ra Hạ Vũ chọn đội tuyển Toán là vì ở đây có tên họ Lại kia. Hạ Vũ chọn học thêm Tiếng Anh cùng lớp A1 là ở đó cũng có tên họ Lại kia. Hạ Vũ quyết tâm rồi, bằng mọi cách con bé phải tiếp cận được “mục tiêu”.

Bước vào nhà cô Hoa, nó đưa mắt phát hiện ra ngay tên họ Lại ngồi ở cuối bàn, lúc nào cũng vậy, cậu ta quá cao nên thường xuyên ngồi bàn cuối. Một vài tên con trai thấy Hạ Vũ và Phụng ở lớp khác đến học cùng thì huyết sáo trên ghế. Hạ Vũ lơ đãng không quan tâm, hai đứa chọn một bàn ở phía trên để ngồi học. Hạ Vũ quay người nhìn xuống dưới phía bên phải, tên họ Lại cũng đang nhìn con bé, bị nhìn lại ánh mắt cậu ta quay đi hướng khác, dùng dụng và xa lạ. Một cái gì đó nhói lên giận dữ trong lòng, Hạ Vũ lại lầm bầm: “Kiểu căng, ai thèm nhìn cơ chứ.”

Hạ Vũ quyết định sẽ chọn Toán, mấy hôm nay tối nào cô chủ nhiệm cũng bồi dưỡng thêm cho Hạ Vũ và Thành - bạn học cùng lớp và ở gần nhà với Hạ Vũ nên Hạ Vũ cảm thấy đủ tự tin để dự thi. Việc Hạ Vũ bỏ học một buổi ở lớp đội tuyển Văn để đi học thêm Tiếng Anh và có ý định vào đội tuyển Toán chẳng mấy chốc đến tai cô Lan. Đang ăn cơm trưa thì ngoài cửa có tiếng hỏi: “Đây là nhà học sinh Hạ Vũ phải không ạ?”

Hạ Vũ vội bỏ bát cơm xuống và chạy ra ngoài. Là cô Lan đang dắt xe máy đi vào cửa. Hạ Vũ bối rối nhìn cô giáo, xấu hổ và lo lắng khi chưa chính thức xin phép cô nghỉ học. Cô Lan vào nhà ngồi, Hạ Vũ định đi rót nước thì cô lên tiếng:

“Không cần lấy nước đâu Hạ Vũ. Cô không muốn em rời đội tuyển Văn. Suốt quá trình học vừa rồi cô thấy em rất có tố chất và năng lực, cô nghĩ em không nên từ bỏ...”

Trước những lời thuyết phục ân cần của cô giáo, Hạ Vũ lí nhí trả lời: “Vâng ạ.”

Vậy là kế hoạch “tiếp cận mục tiêu” của Hạ Vũ hoàn toàn sụp đổ, con bé không thể đến lớp học thêm Tiếng Anh và cũng không có cơ hội để vào đội tuyển Toán. Hạ Vũ xin lỗi cô chủ nhiệm vì lựa chọn của mình, cô giáo không trách cứ gì nhưng cũng tỏ vẻ khá tiếc nuối. Tự nhiên Hạ Vũ cảm thấy ghét cái tên họ Lại ấy, con bé cầu nguyện:

“Tao ghét cậu ta. Tao sẽ chẳng thèm tìm hiểu về cậu ta nữa. Kiêu căng, lạnh lùng.”

“Có thật không?” Hạnh vừa cười vừa trêu chọc: “Chẳng phải mày bảo mày thích về lạnh lùng ấy mà, thế mày vẫn chưa hỏi Thành tên cậu ta là gì à?”

“Ừ, hỏi làm gì, chẳng Thành mà biết thì có mà cả trường biết. Nó cũng học đội tuyển Toán từ đầu năm, tao có định hỏi nó thì hỏi lâu rồi.” Rồi lại như nghĩ ra điều gì đó, Hạ Vũ hớn hờ: “Từ giờ tao sẽ nghĩ cách làm cho tên họ Lại kia, dù muốn hay không cũng phải để ý đến tao. Cứ chờ đấy, sẽ biết tay ta, khả khà.”

Trong mắt Hạ Vũ ánh lên một cái gì đó tràn trề hy vọng. Thật là lạ, hình ảnh của cậu bạn lạnh lùng ấy cứ luẩn quẩn trong tâm trí của Hạ Vũ. Hai lớp học sát nhau, mỗi lần nghĩ đến gương mặt ấy Hạ Vũ lại len lén chạy qua lớp A1, liếc mắt nhìn xuống bàn cuối là thấy ngay tên họ Lại đang cười đùa với bạn bè. Với bọn con trai thì cậu ta luôn mỉm cười niềm nở, nụ cười thật đẹp, thật là làm cho trái tim bé bỏng của Hạ Vũ nhảy tung tung trong lồng ngực. Cuối năm lớp sáu, sau cuộc thi chọn mười học sinh xuất sắc, Hạ Vũ vẫn đứng tốp đầu trong đội tuyển Văn.

Nghỉ hè... mùa hè trôi qua thật buồn tẻ. Sinh nhật mình Hạ Vũ không tổ chức, vào dịp nghỉ hè nên gặp các bạn cũng khó mà năm nào sinh nhật Hạ Vũ cũng mưa. Tháng Sáu là thế đấy, không phải là những cơn mưa rào, những trận mưa lớn thì là bão. Chính vì thế mà bố mẹ đặt tên con bé là Hạ Vũ. Đáng lý ra sinh nhật năm nào cũng bị mưa thì phải ghét mưa lắm, thế nhưng Hạ Vũ lại yêu mưa vô cùng. Hạ Vũ rất hay bắc thang tre leo lên sân thượng để tắm mưa. Mấy lần bị bố bắt gặp, ông phạt rút thang không cho Hạ Vũ xuống. Tưởng làm khó được Hạ Vũ nhưng con bé đâu có sợ, con bé nhảy lên nóc nhà của Hạnh, dùng hoàng leo cầu thang đi xuống sân rồi nhảy xuống rào về nhà. Từ đấy Hạ Vũ đã biết cách để đến nhà Hạnh – hàng xóm “gần nhà xa ngõ”: một là trèo tường rào nhảy sang, hai là bắc thang hện nhau trên sân thượng. Thông thường thì Hạ Vũ chọn cách thứ hai, vì việc nhảy tường thường xuyên bị bố bắt gặp và la mắng.

Chương 03

Thật oái oăm là năm lớp bảy nhà trường xếp lớp A1 học tách riêng. Phòng học của lớp A1 cách một khu văn phòng của giáo viên và hiệu trưởng rồi mới đến dãy phòng học chung của các lớp. Thế là cơ hội nhìn thấy tên họ Lại kia của Hạ Vũ ngày càng bị nói rộng. Chỉ có khi tan học, Hạ Vũ mới được đứng từ xa nhìn theo cái bóng đáng quen thuộc ấy đi vào nhà xe chung của trường, Hạ Vũ luôn chờ cho cái bóng ấy lên xe, đập đi khuất hẳn rồi mới đến lượt mình lấy xe ra về. Nhà Phụng ở gần trường nên Hạ Vũ chỉ đèo Phụng có một đoạn ngắn, đoạn đường về nhà còn lại con bé đã rủ thêm được Thành cùng đi vì nhà hai đứa ở gần nhau.

Hạ Vũ ra sức học và tham gia các phong trào đoàn đội, chẳng mấy chốc đến học kỳ hai của năm lớp bảy cô giáo đã giao lại chức lớp trưởng cho Hạ Vũ. Ngoài ra, cô tổng phụ trách liên chi đội cũng rất thích Hạ Vũ, trong mỗi buổi chào cờ đầu tuần cô thường xuyên gọi tên Hạ Vũ lên đọc các bản tổng kết và phương hướng hoạt động cho tuần tới. Mỗi một lần lên trước bục phát biểu, ánh mắt Hạ Vũ luôn dừng lại ở một người rất đỗi quen thuộc, vậy nhưng ánh mắt người con trai mà Hạ Vũ âm thầm thích ấy chẳng bao giờ dừng lại ở nơi con bé đứng, dừng dừng đến vô cùng. Đôi lúc Hạ Vũ tự nhủ lòng: “Cậu ấy còn quá trẻ con, cả mình cũng trẻ con như vậy, thì làm sao mà có thể tiến xa hơn được chứ.”

Lại một mùa hè nữa trôi qua. Sinh nhật Hạ Vũ năm nay trời vẫn mưa, mọi năm có Thắng và Hạnh tặng quà, năm nay cũng không ngoại lệ. Hạ Vũ thấy Thắng đến, Thắng không cười đùa trêu chọc Hạ Vũ mà về mặt lại trầm ngâm, buồn bã:

“Thắng đến để chào tạm biệt Hạ Vũ luôn. Mấy tuần nữa nhà Thắng chuyển vào Sài Gòn rồi, chẳng biết đến bao giờ mới được gặp lại Hạ Vũ...”

Năm đó Thắng tặng Hạ Vũ mười ba bông hồng vàng - loài hoa mà Hạ Vũ yêu thích nhất, Hạ Vũ đã ép khô cả mười ba bông và cất cẩn thận. Ngày Thắng đi, Hạ Vũ không ra ga tàu tiền, Hạ Vũ không thích chứng kiến cái cảnh tiễn đưa, con bé sợ mình sẽ khóc trước mặt Thắng.

Lớp tám trường của Hạ Vũ được xây mới, do các phòng học cũ phải đập đi nên các khối phải thay nhau học sáng, chiều. Ba lớp A1, A2, A3 của khối tám được phân học buổi sáng, chung nhau một dãy hành lang nhỏ hẹp, khoảng sân trước mặt thì bị nguyên vật liệu xây dựng vây gần kín. Để đến được lớp học của mình, Hạ Vũ phải đi qua hành lang của lớp A1, ông trời thật tốt khi tạo cơ hội cho con bé ngày nào cũng được nhìn thấy “đối tượng” ngồi ngay bàn cuối cùng, vị trí sát cửa sổ.

Mỗi lần đến giờ trống đánh vào lớp là các bạn phải đứng dọc hành lang để xếp thành hai hàng dài, một hàng nam, một hàng nữ để đi vào. Hạ Vũ là lớp trưởng nên dĩ nhiên con bé đứng một mình ở giữa hai hàng, quay mặt đối diện với các bạn và có nhiệm vụ hô to: “Nghiêm, xếp hàng, thẳng!”. Hai hàng nam, nữ sẽ theo khẩu lệnh của Hạ Vũ mà làm, hàng nào thẳng hơn sẽ được đi vào lớp trước.

Khi Hạ Vũ đứng quay mặt lại thì ở phía bên trên hành lang lớp A1 cũng đang xếp hàng, con trai bên lớp A1 nhiều hơn con gái nên bọn chúng cứ lúi múi, lúi múi cho đến khi một cái lưng cao lớn đâm sầm vào lưng Hạ Vũ. Hạ Vũ đau điếng người quay mặt lại định mắng cho cái tên va vào mình vài câu thì bất gặp ngay chính là tên họ Lại đáng ghét ấy. Cậu ta cười nhàn nhạt, không thèm xin lỗi Hạ Vũ một câu mà quay mặt đi, đứng tiến lên phía trước nói với người bạn trai đứng bên cạnh điều gì đấy.

Hạ Vũ nóng mặt, bước vội vào trong lớp. Thật không ngờ hành động ấy không biết là vô tình hay cố ý mà suốt một thời gian dài, ngày nào hàng nam của lớp A1 cũng xô đẩy nhau. Bạn trai cao lớn nhất lớp - tên họ Lại ấy liên tục bị va chạm lưng với cô bạn Hạ Vũ - lớp trưởng lớp A2 bên cạnh. Mãi cho gần đến học kỳ hai của lớp tám, lớp trưởng Thanh bên A1 quyết định đưa một số bạn nam sang hàng các bạn nữ để tránh tình trạng xô đẩy thì Hạ Vũ lại hột hắt, nhớ những cái “va chạm” ấy khủng khiếp.

Một lần cô giáo dạy Toán lớp A1 nghỉ ốm, tình cờ cô giáo chủ nhiệm lớp Hạ Vũ được xếp lịch dạy thay. Vừa mới trở về lớp A2, trước cả lớp cô cứ trầm trồ khen ngợi: “Hôm nay cô dạy thay bên lớp A1, bên đấy có bạn Đức Việt thực sự học Toán rất tốt. Cùng dạy trong đội tuyển Toán mà giờ cô mới phát hiện ra.”

Cô cứ khen mãi, khen mãi làm cái máu tò mò trong Hạ Vũ trỗi dậy. Giờ ra chơi Hạ Vũ vẫy tay gọi Thanh lại hỏi: “Nghe nói lớp Thanh có bạn Đức Việt học Toán giỏi lắm hả? Là ai vậy?”

Thanh tỏ vẻ thán phục: “À, Việt hả? Hồi lớp sáu, lớp bảy học cũng bình thường thôi, đột nhiên lên lớp tám lại xuất thần trở nên rất giỏi môn Toán... Kìa kìa, cậu ta đang ngồi ở góc bàn cuối lớp cạnh cửa sổ đấy. Mà Hạ Vũ gặp rồi còn gì nữa.”

Hạ Vũ đưa mắt theo cái chỉ tay của Thanh và giật mình ngỡ ngàng lắp bắp: “Là... là cậu ấy sao?”

Từ một cách tình cờ cuối cùng Hạ Vũ cũng đã biết được tên người mình thầm quý mến. Cố chấp tỏ ra không thêm quan tâm, không thêm tìm hiểu nên mãi cho đến bây giờ sau hơn hai năm Hạ Vũ mới chính thức biết tên đầy đủ của chàng họ Lại kia: “Lại Đức Việt”.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Vũ Ngã Rối Thi Đứng Dậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 04 - 05

Thành rú Hạ Vũ đi học thêm Tiếng Anh với cô Hoa, vì không xếp được lịch học buổi sáng do bị trùng với môn Văn và Toán nên Hạ Vũ đồng ý cùng Thành theo học thêm lớp buổi tối. Trong lớp chỉ có mười một bạn, tính cả Hạ Vũ thì là ba nam, chín nữ. Ngày đầu tiên vào lớp, người mà Hạ Vũ chú ý là Trung học lớp 8A5. Cậu ta lặng lẽ ngồi ở bàn cuối, chăm chú học, chăm chú ghi chép, thường xuyên phát biểu nhưng rất tiết kiệm lời, chẳng giao du nói chuyện với ai trong lúc giải lao. Cái hình ảnh lạnh lùng ấy đột nhiên làm Hạ Vũ liên tưởng đến Việt. Một đứa con gái ngông cuồng, bất trị trong Hạ Vũ trỗi dậy, liệu mình có chinh phục được kẻ lạnh lùng như Trung không? Nếu Hạ Vũ làm được, có nghĩa là với Việt cũng sẽ có cơ hội. Nếu không làm được thì thật là một đứa con gái kém cỏi!

Hạ Vũ đột nhiên quay sang nói chuyện với Trung rất cởi mở: “Bạn là Trung đúng không? Cùng học với nhau sao không thấy bạn nói chuyện với ai vậy?”

“Mình đang bận làm bài tập cô giao.”

“Nhưng đang trong giờ giải lao mà! Cô bảo lát nghỉ xong vẫn có thể tiếp tục làm.”

“Mình phải học, mình không có thời gian chơi.” Trung trả lời rất nhanh và cũng không ngần ngại nhìn Hạ Vũ.

“À... ai đến đây cũng để học.” Hạ Vũ nói rồi đưa tay giật mạnh lấy quyển vở Trung đang ghi ghi chép chép: “Đưa đây, mình xem bạn làm đến đâu rồi nào! Ô, điển gói từ xong hết rồi mà sao lại bảo đang phải làm bài!”

Trung lừ mắt định giật lại quyển vở thì Hạ Vũ đã nhanh tay giơ lên cao: “Không trả, trừ khi bạn phải ra chơi cùng với tụi mình.”

Cứ như thế tuần ba buổi học, Hạ Vũ lúc nào cũng tìm cơ trên Trung. Bạn bè trong lớp cũng hùa vào trên hai người có tình ý gì với nhau. Đến cả cô Hoa thỉnh thoảng lại đưa ra vài đoạn hội thoại tình cảm để Hạ Vũ và Trung cùng dịch. Cô rất vui tính nên buổi học lúc nào cũng diễn ra sôi nổi. Hạ Vũ không biết Chủ nhật cô dạy thêm lớp A1 cô có vui tính như vậy không? Liệu có bạn gái nào theo đuổi Việt được cô giúp đỡ kiểu này không?

Tối đó cô Hoa mua ngô nướng về cho cả lớp ăn. Hạ Vũ tranh luôn hai bắp: “Em lấy hai bắp, giữ phần cho bạn Trung vì bạn ấy chưa đến.”

“Chết nhá, Vũ với Trung có vấn đề rồi.” Cả lớp rú ầm lên.

Hạ Vũ vênh mặt: “Có hay không có thì sao nào? Mình giữ phần cho bạn bè cũng không được à?”

Trung đến, Hạ Vũ dúm bắp ngô vào tay cậu cười điệu đà: “Phần Trung đấy, ăn đi!”

“Lần sau không phải giữ phần cho tôi như thế.”

“Thích giữ đấy, ăn hay không thì tùy!”

Tò ra giận dữ, Hạ Vũ ngúng nguẩy quay lên. Lúc sau nhận được tờ giấy của Trung gửi lên, viết vắn vắn một từ: “Sorry”. Hạ Vũ viết lại hai câu: “I want to say: I like you, like you so much!” rồi gửi trả lại.

Phía dưới truyền đến tiếng Trung lâu bàu: “Vớ vẩn.”

Hạ Vũ nghe thấy hai từ “vớ vẩn” ấy thì nổi lên lòng tự ái, đã thế phải trêu cho đến cùng. Là Liên đội trưởng nên Hạ Vũ dễ dàng lấy được sổ chi đội của lớp A5, tra ra ngày sinh của cậu ấy rồi mua một chú gấu bông, viết một lá thư tỏ tình bằng tiếng Anh rồi gửi cho Trung.

Hôm sau, mấy đứa bạn cùng lớp học thêm Tiếng Anh biết chuyện. Thành vở vai Hạ Vũ: “Này, thằng Trung nó định trả lại quà cho bà đấy, xấu hổ chết đi được!”

Nổi giận đùng đùng, hôm sau Hạ Vũ cùng với Hạnh tìm đến nhà Trung, chỉ có ông bà Trung ở nhà, Hạ Vũ vào chào ông bà rồi lảng lảng quan sát góc học tập của Trung. Hạ Vũ vô tình nhìn thấy hộp quà của mình đã được bóc, con gấu bông được đặt ngay ngắn trước bàn học.

“Trung là người bạn tốt, tao đã bảo rồi mà.” Hạnh thì thầm vào tai Hạ Vũ. Hạ Vũ nghe xong khẽ cười thầm trong lòng.

Ngày hôm sau buổi tối đi học Hạ Vũ nhận được tờ giấy từ Trung, vẫn ngắn gọn như thế: “Hạ Vũ, đừng tin những gì người khác nói, đừng hiểu lầm Trung. Hãy đợi Trung giải thích.” Hạ Vũ đã không trả lời lại tờ giấy đấy.

Khi mọi chuyện còn mập mờ, vào một buổi học thêm, Trung lại đến muộn. Giọng cô Hoa không phải là giọng điệu hay pha trò như mọi ngày mà trầm xuống, lảng lảng: “Trung tội nghiệp lắm, bố mất sớm, mẹ ở quê làm ruộng, một mình lên thành phố ở với ông bà ngoại học tập, Trung rất chăm chỉ, các em nên giúp đỡ bạn ấy!”

Lời của cô giáo làm lòng Hạ Vũ khẽ thất lại, lần đầu tiên trong đời, Hạ Vũ cảm thấy mình đã làm một việc cực kỳ sai trái. Trong lòng thầm nhủ có lẽ nên dừng trò chơi này lại trước khi mọi việc quá muộn. Một Hạ Vũ mềm yếu, mỏng manh xuất hiện: “Không nên đem tình cảm ra làm trò đùa được.”

Nhưng thật không ngờ, sau buổi học thêm Tiếng Anh cuối cùng để nghỉ tết âm lịch, trước mặt bạn bè Trung không hề ngượng ngùng hay ít nói như mọi ngày mà tiến về phía Hạ Vũ, nhét lá thư vào tay con bé: “Những gì cần giải thích, Trung nói hết trong này, Hạ Vũ đọc kỹ nhé! Nếu rảnh thì tết về quê Trung chơi.”

Trung trả lời thư Hạ Vũ cũng bằng tiếng Anh, chính điều ấy lý giải việc vì sao Trung phải dành nhiều thời gian cho bức thư này đến vậy. Trong thư Trung viết, ngay từ lúc Hạ Vũ giật quyển vở từ tay Trung thì Trung đã thích Hạ Vũ rồi. Trung không hề ghét Hạ Vũ, càng không xem Hạ Vũ là đứa con gái vô duyên, ngỗ ngược gì cả. Điều Trung thích chính là cá tính mạnh mẽ ấy của Hạ Vũ, hy vọng hai người sẽ thân nhau hơn. Hạ Vũ cảm thấy vô cùng day dứt:

“Hạnh ơi! Làm thế nào bây giờ? Tao không thật lòng thích bạn ấy. Thế mà tao lại đi viết thư tỏ tình. Người tao thích là Đức Việt mà!”

“Khó nhì? Trung cũng thích mày rồi đấy. Giờ thì phải làm sao? Nói rõ ràng là mày trêu cậu ấy à? Không được. Im lặng trốn tránh à? Cũng khó. Thôi, tao chẳng biết đâu, mày tự làm tự chịu đi.”

Vì lịch học chính trên trường lớp A2 sáng, lớp A5 chiều nên không có gì đáng ngại, Hạ Vũ chỉ phải tìm cách lánh mặt Trung ở lớp học thêm Tiếng Anh buổi tối. Hạ Vũ không còn trêu ghẹo Trung nữa, cũng không chủ động bắt chuyện trong giờ giải lao, cũng không giờ tay dịch những câu hỏi trêu đùa của cô Hoa. Hạ Vũ im lặng, khó xử thì lại bắt gặp ánh mắt của Trung nhìn mình ngày càng lâu hơn. Đang cặm cụi ghi chép bài thì Trung lại gần, ngập ngừng đưa cho Hạ Vũ một gói quà nhỏ, bên trong là chiếc đĩa CD tự học Tiếng Anh: “Tặng Hạ Vũ nhân ngày 8/3.” Dứt lời, Trung đi luôn xuống chỗ ngồi của mình, im lặng không nói gì mặc cho lũ bạn đang hò hét trêu đùa.

Mười bốn tuổi, Trung nói với Hạ Vũ là mình thích bạn thì có giống như hồi mười một tuổi Thắng vẫn hay trêu đùa Hạ Vũ không nhì? Liệu đó có phải là thích không hay chỉ là thứ tình cảm trẻ con bông đùa mà Hạ Vũ vẫn thường hay nghĩ. Vậy mà ba năm nay, cái đứa trẻ con như Hạ Vũ lại luôn tin rằng mình thích Việt, thích đến như vậy thì làm sao mà trẻ con được cơ chứ! Hạ Vũ ngồi đối diện với Trung, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt ấy:

“Mình xin lỗi, mình tránh mặt Trung như thế này thật không phải... Từ đầu đến cuối mình chỉ đùa thôi, mình không nghĩ Trung lại thích mình...”

“Mình biết, người bạn thích là người khác.” Trung thản nhiên đáp.

Hạ Vũ tròn mắt: “Trung biết? Thế... thế sao lại vẫn trả lời thư của mình, lại còn nói...”

Không để Hạ Vũ nói hết câu, Trung cắt lời: “Gần đây mình mới phát hiện ra thôi. Ở trên trường, sau mỗi giờ tan học, mình đều đến để đợi Hạ Vũ cùng về, nhưng lúc nào mình cũng bắt gặp bạn đứng ngăn người nhìn về phía trước. Dần dần mình biết ánh mắt ấy hướng đến ai, vì thế mình hiểu sự im lặng, lảng lảng của bạn. Mình đã đi sau bạn không biết bao nhiêu ngày, nhưng bạn không hề nhận ra.”

“Thật xin lỗi! Đáng lẽ mình không nên viết lá thư đó cho Trung. Biết mọi chuyện rồi, vậy... vậy... Trung có thể tha lỗi cho mình được không?”

“Được, mình tha lỗi cho bạn, bạn về đi, mình phải ra vườn giúp ông bà tưới rau.”

Trung trả lời rất nhanh rồi đứng phắt dậy đi vòng ra phía vườn rau sau nhà. Trung đi cũng rất nhanh, cứ như đang chạy trốn điều gì đấy làm Hạ Vũ cảm thấy khóe mắt cay cay. Hạ Vũ nhắc chân ra sân lấy xe rồi đạp thật nhanh trên đường.

Hè đã đến rồi đấy, phượng đã bắt đầu nở đỏ rực một góc trời. Ve kêu râm ran như những khúc nhạc lúc trầm lúc bổng. Nghĩ đến Việt, đến Trung, trái tim Hạ Vũ khẽ thất lại, nước mắt trực chờ dọc đường đi đã có dịp tuôn ra. Một cơn mưa rào ập đến, nhấn chìm cái bóng của Hạ Vũ trong màn mưa trắng xóa. Sao nước mưa lại có vị mặn nhì?

Hạ Vũ về nhà, con bé mở cuốn sổ nhật ký được bắt đầu viết từ năm lớp năm ra và ghi lại về ngày hôm nay: “Thì ra, khi bạn cố tình làm một ai đó tổn thương, người bị đau cũng chính là bạn. Dù thích hay không thích người ấy, chỉ cần nghĩ đến mình là nguyên nhân khiến người ta buồn, trái tim bạn cũng không được yên ổn.”

Chương 05

Hôm bé giảng năm học lớp tám, trời đột nhiên đổ mưa, vì đi mua nước cho các bạn không kịp chạy vào lớp nên Hạ Vũ và Phụng phải trú mưa ở mái hiên bên dãy nhà vừa mới hoàn thiện. Đứng ở bên này nhìn sang, qua làn mưa trắng trời, Hạ Vũ bắt gặp Việt đang đứng dựa lưng vào tường quay mặt về phía mình. Không thể nhìn thấy Việt đang nhìn đi đâu nhưng trong mắt Hạ Vũ, Việt đứng đó, cao ngạo, lạnh lùng và toát lên một vẻ cuốn hút đến khó chịu. Chẳng biết mưa hay bụi bay vào mà mắt Hạ Vũ cứ nhòe đi: “Nghĩ hè rồi ư! Mình chắc sẽ nhớ bạn ấy nhiều lắm đấy!”

Sau buổi bé giảng hôm ấy, Hạ Vũ không đứng nhìn Việt nữa mà nhờ Thành đeo Phụng về nhà trước còn mình thì lẳng lặng đi theo Việt. Hạ Vũ biết được nhà Việt, vì bố mẹ Việt kinh doanh cửa hàng nên tám biển trước cửa còn có cả số điện thoại bàn. Không để lỡ cơ hội, Hạ Vũ đọc số điện thoại và ghi nhớ ở trong đầu. Đến đo mãi cuối cùng Hạ Vũ mới đủ can đảm để nhấc máy lên gọi cho Việt, bố Việt chuyển máy cho con trai.

“Ai vậy?” Là giọng Việt.

Im lặng một lúc, Hạ Vũ run run: “Bạn đừng hỏi mình là ai? Mình, mình rất đề ý đến bạn... chúng ta làm bạn qua điện thoại được không?”

“...”

Im lặng. Một lúc lâu sau Việt lên tiếng:

“Dù không công bằng nhưng mà... được, bạn muốn nói chuyện gì?”

“Không có chuyện gì quan trọng, chỉ là, nghỉ hè rồi bạn có định đi học thêm môn nào không?”

“Có, tôi học Tiếng Anh và Văn.”

“Vậy bao giờ thì bạn đi học?”

“Đầu tháng tám... Còn gì hỏi nữa không?” Việt lạnh lùng trả lời.

Hạ Vũ cảm thấy tủi thân, ấp úng: “Không, vậy không phiền bạn nữa. À, mỗi tuần vào chủ nhật mình gọi cho bạn một lần được không?”

“Tùy, nếu ở nhà tôi sẽ nghe.”

“Vậy thông nhất thế nhé, chào bạn, nghỉ hè vui vẻ!”

Hạ Vũ đập máy rồi nhảy cẫng lên cười sung sướng. Hoàn - cậu em trai kém ba tuổi vừa đi đánh cầu vè nhìn chị mình nhảy như con kangaroo trong nhà thì lấy làm ngạc nhiên lắm. Năm nay Hoàn vào lớp sáu, đang nộp hồ sơ thi vào cùng trường cấp hai với Hạ Vũ.

Hạ Vũ lại đến tìm Phụng rủ rê: “Hè này mày có muốn đi học thêm Văn với cô Lan không?”

“Mày lại định làm chuyện gì? Mày đang học đội tuyển Văn ở nhà cô đấy thôi! Cô có dạy thêm cho các bạn trong lớp đâu!”

“Có, năm nay cô mở lớp dạy thêm đại trà cho ba lớp 9A1, 9A2, 9A4 mà cô nhận. Ai đăng ký thì đầu tháng tám đi học.”

“Thật hả? Vậy tốt quá, tao cũng đang định tìm thầy để học thêm Văn, vậy mày đưa tao đến nhà cô đăng ký ngay đi.”

Chẳng để Phụng đợi lâu, Hạ Vũ đã đưa Phụng đến nhà cô Lan để đăng ký học thêm. Hạ Vũ nhìn cô giáo nhỏ nhẹ: “Đội tuyển Văn học thêm sáng thứ năm với chủ nhật, vậy sáng thứ hai, thứ tư em muốn đi học thêm cùng với các bạn trong lớp đại trà được không ạ?”

Cô Lan nheo mắt nhìn Hạ Vũ: “Kiến thức ở lớp đại trà cô dạy cho các em đội tuyển trước rồi còn gì? Sao em lại muốn đi học?”

“Chỉ là em muốn học lại, càng nghe nhiều lần càng nhớ lâu mà cô.”

Hỏi nghi ngờ, cô Lan đáp: “Thôi được, nhưng năm nay lớp chín thi đội tuyển thành phố, rồi thi tỉnh, thi quốc gia, em phải cố gắng đấy!”

“Dạ, em sẽ cố gắng hết sức ạ!”

Hạ Vũ trả lời cô giáo rất tự tin, sau khi cùng Phụng trở về nhà thì con bé vô cùng háo hức đợi chờ đến ngày được gặp lại Việt. Thình thoàng nhớ Việt quá không chịu được, Hạ Vũ xách xe đạp hướng về phía nhà Việt mà đi, rồi cứ lòng vòng quanh nhà Việt nhìn vào trong xem có thấy được cậu ta không. Rất ít khi Hạ Vũ được toại nguyện, bên ngoài là cửa hàng kinh doanh nên Việt thường ở nhà trong chứ không ngồi ở nhà ngoài để Hạ Vũ có thể nhìn thấy.

Hàng ngày Hạ Vũ luôn mong chờ đến chủ nhật, cứ khoảng tám giờ tối là Hạ Vũ lại gọi điện cho Việt, nói những câu chuyện không đầu không cuối, hỏi vu vơ vài câu rồi đập máy. Trong điện thoại Việt cũng không khác gì ngoài đời, lạnh lùng, xa cách, không mang một ý tứ quan tâm đến người cùng mình nói chuyện là ai cả.

Sinh nhật mười bốn tuổi, giữa tháng sáu trời tiếp tục mưa như trút nước. Năm nay Hạ Vũ quyết định tổ chức một buổi tiệc nhỏ: có Phụng, Hạnh, và

Thành đến tham gia. Thắng không gọi điện về, điều này khiến Hạ Vũ hơi băn khoăn và buồn bã. Từ năm lớp một đến năm lớp bảy, Thắng luôn là người đầu tiên tặng quà và chúc mừng sinh nhật Hạ Vũ. Năm nay không có Thắng, nhưng lại có thêm một hai người bạn khác, Hạ Vũ cũng cảm thấy bớt trống vắng.

Đầu tháng tám, Hạ Vũ đeo Phụng đến lớp học thêm Văn nhà cô Lan. Từ lớp sáu đến giờ, tóc Hạ Vũ đã dài ra rất nhiều, Hạ Vũ cũng chịu khó tập cầu lông cùng bố và em trai để giảm cân nên cái biệt danh “Vũ heo” hồi cấp một cũng đã không còn nữa.

Sau hai tháng nghỉ hè, nhìn Hạ Vũ nữ tính hơn hẳn, mái tóc dài được buộc gọn ra phía sau kiểu đuôi ngựa trông khác hẳn mọi ngày. Lớp học thêm Văn đại trà rất đông, thấy Hạ Vũ cũng đi học vài bạn tỏ vẻ ngạc nhiên, Hạ Vũ ngẩn người nhìn quanh thì thấy các bạn lớp A1 đã được xếp ngồi bên dãy bàn trong, các bạn lớp A4 ngồi dãy bàn giữa còn lớp A2 của Hạ Vũ thì ngồi dãy ngoài cùng.

Thật là đáng ghét! Hạ Vũ đã nhìn thấy Việt ngồi ở tít góc trong cùng cuối lớp, lúc nào cũng chọn chỗ ấy, còn Hạ Vũ thì lại ngồi tít phía cửa ra vào, xa cách nhau một khoảng rộng. Tặc lưỡi, Hạ Vũ nghĩ, miễn là một tuần được nhìn thấy Việt hai lần là được rồi.

Một tháng trôi qua rất nhanh, trước khi vào năm học mới Hạ Vũ gọi điện cho Việt. Đầu dây bên này Hạ Vũ bật bài hát “Sometimes” của Britney Spears thật to để Việt có thể nghe thấy. Hết bài hát Hạ Vũ hỏi: “Bạn nghe hết bài hát rồi chứ?”

“Ừ, nghe hết rồi, sao lại cho tôi nghe bài này?”

“Đây là tất cả những điều mình muốn nói với Việt...”

Hạ Vũ liến thoắng một hồi rồi dập máy luôn. Trong lòng không khỏi háo hức nghĩ đến ngày Việt biết được mình là ai, Việt có thích mình hay không?

Trường mới đã được xây xong, cả khối chín học buổi sáng, lớp A1, A2, A3 giờ đây lại được xếp phòng học nằm sát nhau ở tầng hai với ba lớp khối tám khác. Thật may là các lớp A4, A5, A6, A7, A8, A9 học trên tầng ba nên Hạ Vũ không phải chạm mặt Trung hàng ngày, Hạ Vũ vẫn rất áy náy khi vô tình gặp phải Trung ở đâu đó trong trường học.

Năm học mới bắt đầu được một tháng thì toàn trường phát động cuộc thi “Tìm hiểu văn hóa và kiến thức xã hội”, khối tám và khối chín sẽ chọn ra những học sinh xuất sắc nhất gồm mười bốn bạn chia ra làm hai đội. Hai đội sẽ thi đấu với nhau vòng trường rồi từ đây sẽ chọn ra bảy bạn đại diện cho trường tham gia thi đấu với các trường khác. Chẳng phải băn khoăn nhiều vì lớp A2 người được chọn chính là Hạ Vũ.

Tối đầu tiên trở lại lớp học thêm Tiếng Anh sau kỳ nghỉ hè dài, Hạ Vũ cố tình đến muộn để không phải chạm mặt Trung. Trung vẫn thế, điềm tĩnh, lặng lẽ ngồi cuối lớp, khi Hạ Vũ bước vào cậu ấy không ngẩng mặt lên nhìn mà vẫn chăm chú đọc sách. Hạ Vũ nhận ra một bạn gái mới trong lớp liền bắt chuyện làm quen ngay, bạn mới cười duyên dáng: “Minh là An, học lớp A1. Còn bạn là Hạ Vũ!”

“Lớp A1?” Hạ Vũ thoáng giật mình: “Sao bạn biết tên mình?”

“Thứ hai đầu tuần nào cô tổng phụ trách cũng gọi tên bạn lên đọc bản tổng kết còn gì.”

“Ồ nhỉ, hi hi, xem như cũng là một người chút tiếng tăm!” Hạ Vũ vui vẻ đáp, sực nhớ ra điều cần hỏi, Hạ Vũ chớp thời cơ luôn: “À, lớp bạn ai được cử tham gia cuộc thi trường phát động đây?”

“Là Việt và Dũng.”

“Biết ngay mà!” Hạ Vũ cười tít mắt nhủ thầm: “Ông trời ơi, cuối cùng ông trời cũng cho con cơ hội được ở gần người đấy rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hạ Vũ Ngã Rời Thi Đứng Dậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 06 - 07

Đến ngày tập trung đội tuyển tham gia cuộc thi “Tìm hiểu kiến thức văn hóa xã hội”, Hạ Vũ suýt nữa thì nhảy lên hét to sung sướng khi Việt và con bé được phân ở cùng một đội. Lần đầu tiên đứng gần Việt như vậy, trái tim Hạ Vũ nhảy loạn cả lên, chân tay luống cuống. Việt cao quá, mấy năm nay cậu ấy cao lên rất nhiều, Hạ Vũ chỉ đứng đến vai của Việt, cái bóng to lớn ấy cứ như nuốt chửng lấy cái bóng nhỏ bé đứng bên cạnh. Hạ Vũ có chút lo lắng, không biết Việt có nhận ra giọng của Hạ Vũ chính là người giấu tên hay gọi điện cho Việt hay không, vì vậy Hạ Vũ rất tiết kiệm lời, chỉ trả lời và hỏi những câu hỏi khi thật sự cần thiết.

Cảm giác thích một người là vậy đấy. Chỉ cần im lặng đứng bên cạnh, chỉ cần lặng lẽ nhìn, lặng lẽ nghe thôi cũng đủ làm Hạ Vũ cười suốt cả ngày. Dù không nói ra được mình là ai nhưng với Hạ Vũ, những ngày cả đội bảy người ôn luyện cùng nhau cứ như là những ngày được sống trên thiên đường vậy.

Hạ Vũ quyết định kể hết mọi chuyện với Phụng, Phụng tròn mắt kinh ngạc:

“Thì ra là Việt nên mày cứ đòi đi học thêm Văn cùng lớp A1, cậu ta và mày còn ở cùng một đội thi vào ngày mai phải không?”

“Ừ... Nhưng mà Việt vẫn không biết tao thích cậu ấy đâu, không biết tao là ai đâu. Mày đừng kể với ai khác nữa đấy!”

“Được, tao hứa, không kể!” Phụng nháy mắt với Hạ Vũ.

Khi cuộc thi chính thức bắt đầu, hai đội tỏ ra ngang tài ngang sức. Đội bên kia do Dũng - bạn học lớp A1 của Việt làm đội trưởng cũng rất giỏi, ngoài Dũng ra còn có một cô bạn lớp tám tên Hà cũng khá tinh anh. Bên này, đội của Hạ Vũ có Hạ Vũ và Việt làm chủ, những câu hỏi liên quan đến Văn và Tiếng Anh đều do Hạ Vũ nhanh chóng ấn chuông trả lời, những câu hỏi liên quan đến Toán, Lý, Hóa thì Việt trả lời. Cho đến gần câu hỏi cuối cùng, hai đội ngang nhau về điểm số.

Khi cô giáo dẫn chương trình đọc lên câu hỏi liên quan đến Toán, Hạ Vũ chăm chú nhìn Việt, tay Việt cầm bút viết nháp liên tục lên tờ giấy, cái trán cậu ấy nhăn lại như đang suy nghĩ, ánh mắt rất tập trung rồi sáng lên. Đường như quá vội, Việt quên mất là đang trong cuộc thi nên giờ tay đứng phắt dậy: “Em thư cô...”

Hạ Vũ vội vàng với tay ấn chuông, tiếng chuông vang lên chỉ sớm hơn tiếng chuông bên đội của Dũng vài giây. Việt giật mình nhìn Hạ Vũ, vẻ mặt hơi ngượng ngịu vì xấu hổ nhưng rất nhanh lấy lại được bình tĩnh đọc câu trả lời. Đáp án đưa ra hoàn toàn đúng, đội của Hạ Vũ giành chiến thắng. Mọi người nhảy lên sung sướng bắt tay nhau, khi tay Hạ Vũ chạm nhẹ vào tay Việt, cứ như có một luồng điện chạy dọc quanh người, toàn thân Hạ Vũ run rẩy và da mặt căng lên, nóng bừng vì thích thú. Việt rút tay lại rất nhanh, chẳng kịp để Hạ Vũ lưu lại hơi ấm trên bàn tay mình, ánh mắt của Việt dừng đọng không có chút cảm xúc nào trong đấy.

Đội của Hạ Vũ được chọn năm người, trong đó có Hạ Vũ và Việt. Đội của Dũng được chọn hai: Dũng và Hà. Đại diện cho trường bảy người sẽ tham gia thi đấu loại trực tiếp cùng với các trường khác. Những buổi chiều cùng nhau ôn tập, đôi lúc ánh mắt của Hạ Vũ và Việt dừng lại ở cùng một điểm, chỉ một vài giây thôi rồi tắt cả lại trở về bình thường bởi Việt quay đi rất nhanh. Đường như trong đội, Việt tỏ ra thân thiện với mọi người nhưng lại tránh né Hạ Vũ một cách cố ý. Hạ Vũ không hiểu sao lại vậy, chẳng lẽ Việt ghét mình, hay là Việt đã biết Hạ Vũ là ai, cái cảm giác thích mà không thể nói ra, không thể thổ lộ dù ở rất gần người đấy thật là buồn. Dũng cũng tình ý phát hiện ra điều bất thường, hỏi nhỏ Hạ Vũ:

“Hạ Vũ với Việt có chuyện gì mâu thuẫn hay sao mà tôi ít khi thấy hai người nói chuyện với nhau lắm?”

“Cậu ấy cứ kiêu kiêu thế nào ý!” Hạ Vũ nói dối: “Mình không thích nói chuyện với những người con trai như vậy!”

Hôm đấy Hạ Vũ chuẩn bị một tấm thiệp thật đẹp có viết dòng chữ: “Chúc bạn trả lời được thật nhiều câu hỏi” rồi đưa cho Phụng nhờ và:

“Này, tý nữa bác bảo vệ sẽ lên đây thay bình nước, mày đưa cái này cho bác ấy nhờ sang lớp A1 bảo có thư gửi cho Việt nhé!”

Phụng vui vẻ nhận lời, một lúc sau Hạ Vũ thấy bác bảo vệ đi qua cửa sổ lớp mình, rồi sau đấy vài giây thấy Việt đi theo. Hình như bác ấy gọi Việt ra ngoài để đưa thư vì hiện tại đang trong tiết học nên không tiện đưa qua cửa sổ lớp. Tim Hạ Vũ đập thịch thịch khi thấy Việt quay trở lại trên tay cầm tấm bưu thiếp mà Hạ Vũ đã mất một đêm để làm và nắn nót viết chữ.

Bên trong lớp học nhìn ra cửa sổ, Hạ Vũ lại thấy Việt dừng lại ngay trước mắt mình, như chẳng để ý xung quanh, Việt xé luôn tấm thiệp làm hai rồi ném vào thùng rác ngoài hành lang, ung dung lướt qua đi về lớp. Mọi chuyện xảy ra rất nhanh, Hạ Vũ ngỡ ngàng đến nỗi nước mắt tự nhiên trào ra, tim nhói lên rất đau, gục mặt xuống bàn cố kìm nén tiếng nấc. Là vô tình hay cố tình, tại sao lại dừng ngay trước cửa sổ chỗ Hạ Vũ ngồi? Tại sao lại để Hạ Vũ nhìn thấy?

“Độc ác, nhẫn tâm, quá độc ác!” Hạ Vũ lẩm bẩm và quyết định “trả thù”.

Ngay chiều hôm ấy, Hạ Vũ và Phụng đợi cả trường tan học rồi chạy lên tầng hai phòng học của lớp A1 tiến hành kế hoạch. Phụng dùng giẻ lau sạch bảng còn Hạ Vũ thì ngồi trên bàn học, đối diện với cái bảng trống tỏ vẻ trịnh trọng:

“Bây giờ tao đọc còn mày viết nhé. Phải cho Việt biết tay, đám tinh vi à? Nào, viết.” Hạ Vũ háng giọng: “Thông báo khẩn cấp: Việt là con vịt xấu xí nhất lớp 9A1; tính chất vật lý là vịt quay; tính chất hóa học là vịt xiêm; lúc còn nhỏ gọi là vịt cỏ; lớn lên gọi là vịt bầu; trưởng thành gọi là vịt đực... Xong chưa? Xuống dòng viết thơ nhé!

‘Vịt ơi vịt chó kêu to

Có ngày khan cổ ho không ra lời

Biết điều vịt hãy ngồi cười

Nếu không sẽ hóa vịt gòi đó nghe.’

Há há há... Hay, hay quá đi mất.”

Hạ Vũ đọc xong thì Phụng cũng viết xong, cả hai ôm bụng cười ngặt nghẽo. Phụng giục:

“Về thôi, để tao giấu cái giẻ lau bảng của lớp này đi cho kỹ đã, mai không tìm được thì không xóa bảng được.”

Sáng hôm sau Hạ Vũ và Phụng cố tình đi muộn hơn mọi ngày, đi qua lớp A1 cả hai liếc mắt vào trong dò xét. Lớp A1 đang nhốn nháo như ong vỡ tổ bàn tán sôi nổi về nội dung trên bảng. Việt và một cậu bạn ngồi nhìn lên bảng thì thầm cười với nhau, cũng chẳng thấy Việt tỏ thái độ tức giận hay vui vẻ gì, tại sao Việt lại có thể dửng dưng đến như vậy? Hạ Vũ thấy hơi hối hận về việc làm ra cái trò trẻ con này, Việt có thêm quan tâm đầu mà Hạ Vũ phải phí công như thế. Buồn bã, Hạ Vũ kéo tay Phụng đi nhanh về lớp.

Tan học, Hạ Vũ có ý bảo Thành về trước để đi cùng Phụng trò chuyện. Hạ Vũ vừa đạp xe vừa cảm thấy áy náy:

“Tao làm như vậy có trẻ con quá không? Tao có nên nói rõ ràng với Việt mọi chuyện?”

Phụng chưa kịp trả lời thì đột nhiên bên cạnh truyền đến giọng nói: “Sao hai bạn về muộn vậy?”

Cả hai giật mình quay lại, Hạ Vũ nhận ra ngay đây là cậu bạn ngồi bên cạnh Việt thì thầm sáng nay nên tỏ vẻ làm ngơ, Phụng thì dường như quen biết với cậu bạn ấy nên trả lời: “Tụi này có chút việc riêng, còn ông sao giờ cũng mới về?”

“À, chơi bi-a nên về muộn.” Đạp xe đi song song bên cạnh, cậu ta trả lời. Rồi cậu ta liếc mắt nhìn Hạ Vũ, Hạ Vũ quay mặt đi:

“Ai vậy Phụng?”

“Là Thiên, học cùng tao hồi cấp một.” Phụng đáp.

Hạ Vũ nghe xong không biểu hiện gì thêm, im lặng không nói gì nữa. Thiên phá tan bầu không khí căng thẳng:

“Hôm nay lớp tôi có chuyện vui lắm, không biết ai cố tình viết lên bảng những lời trêu chọc bạn thân của tôi. Cậu ta cũng khá bức mình đấy, nhưng tôi thì lại thấy thú vị!”

Hạ Vũ và Phụng bắt ngờ đồng thanh, hoảng hốt: “Ông nói chuyện này với chúng tôi làm gì?”

Thiên tỏ vẻ khó hiểu: “Tôi chỉ đang định kể một chuyện cười cho vui thôi mà. Phụng và Hạ Vũ, hai bà việc gì phải cáu lên như thế.”

Hạ Vũ suất bật miệng hỏi: “Sao lại biết tên tôi?” nhưng sức nhớ đến câu trả lời của An hôm học thêm Tiếng Anh nên không hỏi nữa. Thấy trong giỏ xe Thiên có quả xoài, Hạ Vũ đùa:

“Này! Xoài ngon quá! Ông cho tôi đi, ăn xong tôi sẽ lại trả ông hạt.”

Thiên rướn người lên phía trước, với tay lấy quả xoài rồi nhét vào giỏ xe Hạ Vũ: “Cầm lấy đi! Tôi về trước đây.”

Rồi bỏ mặc hai cô bạn ngơ ngác, Thiên đạp xe rất nhanh, không lâu sau thì mất hút ở ngã tư. Hạ Vũ đưa quả xoài cho Phụng chép miệng:

“Mày cầm lấy cho vào tủ lạnh, thứ hai tao đến đón đi học rồi ăn chung.”

Chương 07

Chủ nhật, đội tuyển của trường vẫn tập trung ôn luyện để thứ tư tuần sau thi đấu với một trường cấp hai khác trong cùng thành phố. Các thầy cô bận một số việc nên cả bọn rủ nhau chơi trốn tìm trong hội trường.

Cửa chính được đóng, các rèm cửa bị kéo lại, cả hội trường tối om, có vài tia nắng xuyên qua khe cửa chính chiếu vào bên trong. Người phải nhắm mắt đếm để đi tìm là Dũng. Khi cậu ta bật mắt đếm đến mười thì Hạ Vũ phát hiện ra ở phía trái cuối phòng họp có kê một chiếc bàn để pha nước, bên trên phủ khăn trải bàn dài rủ xuống che kín gầm bàn. Nhanh như cắt, Hạ Vũ lập tức lao về phía ấy, vừa gặp người chui xuống phía dưới bàn thì vai bị đập mạnh vào vai người khác. Hạ Vũ ôm vai xoay người lại, dưới gầm bàn tối om Hạ Vũ vẫn nhận ra đôi mắt ấy, hơi thờ quen thuộc ấy đang bao vây lấy mình. Thì ra Hạ Vũ và Việt cùng chọn nơi này để trốn và cùng nhau chui xuống gầm bàn cùng một lúc. Chân tay Hạ Vũ luống cuống tự động lùi lại phía sau, cách xa Việt một khoảng. Việt dường như cũng nhận ra Hạ Vũ, cậu ta lập cập định chui ra thì Dũng đã mở mắt và bắt đầu đi tìm mọi người.

Dưới gầm bàn, hai tay Hạ Vũ nắm chặt, khoảng cách với Việt gần quá, trong tình trạng tối om này Hạ Vũ vẫn cảm thấy hai mắt Việt đang nhìn mình chăm chú. Không thể bình tĩnh được, hô hấp của Hạ Vũ ngắt quãng. Trong đầu Hạ Vũ cứ bùng bùng lên cái ý nghĩ xấu hổ: “Cậu có thích mình không? Hãy hôn mình đi, hôn mình đi nào! Mình muốn cậu là người đầu tiên hôn mình!”

Thật may lúc ấy các thầy cô bước vào, cửa mở, rèm được kéo ra, ánh sáng tràn ngập khắp căn phòng. Hạ Vũ và Việt bối rối chui ra, mặt của Hạ Vũ đỏ như quả cà chua chín. Một thoáng thôi, Hạ Vũ cảm thấy ánh nhìn của Việt lúc ấy khác với mọi ngày, đó là ánh nhìn ấm áp, nhu mì, giống như ánh sáng vừa tràn vào phòng.

Vậy đấy, chỉ cần một cử chỉ ân cần của người mình thích cũng đủ làm Hạ Vũ hạnh phúc. Sự kiện này không thể không ghi lại trong nhật ký của cô bé mười lăm tuổi.

* * *

Sau khi ăn xong quả xoài, Hạ Vũ bảo Phụng rửa sạch hộp, bỏ vào một hộp giấy nhỏ gói lại cẩn thận rồi mang đến trường. Hạ Vũ chạy sang lớp A1, thấy Việt và Thiên đứng cùng nhau, con bé đưa tay lên vẫy vẫy:

“Thiên, qua đây! Tôi có cái này cho ông.”

Thiên khó hiểu nhận hộp quà, Hạ Vũ liếc trộm Việt rồi co giò chạy thẳng vào lớp. Hạ Vũ hỏi Phụng:

“Mày có biết số điện thoại nhà Thiên không? Cho tao!”

“Mày hỏi số điện thoại nhà Thiên làm gì?”

“Ngốc thế, nhờ giúp đỡ chứ sao. Tao quyết định rồi. Mai là buổi cuối tập trung đội tuyển đi thi. Nếu thắng thì còn tiếp tục được ở gần Việt, nếu thua thì hết cơ hội. Vì vậy chiều nay tao sẽ nói rõ với Việt mọi chuyện. Thư tao cũng đã viết xong rồi.”

“VẬY Ờ... CHÚC MÀY MAY MẮN NHÉ! SỐ ĐIỆN THOẠI NHÀ THIÊN ĐÂY, CHÉP VÀO ĐI.”

Phụng cười nói rồi đưa quyển sổ lưu số của bạn bè cho Hạ Vũ ghi số của Thiên, chép xong Hạ Vũ nhún vai:

“Mày chúc tao may mắn cứ như là đang chuẩn bị đi thi ấy nhì. Cuộc thi “được ăn cả, ngã về không” đây mà!”

* * *

Cả đội đang say sưa đọc câu hỏi và tìm cách trả lời thì Hạ Vũ xin phép ra ngoài đi vào nhà gửi xe, Hạ Vũ nhẹ nhàng đặt lá thư đã được gấp thành hình trái tim vào giỏ xe của Việt.

“Lát nữa bạn ấy lấy xe bác bảo là có thư trong giỏ giúp cháu nhé!” Hạ Vũ nhờ bác bảo vệ và không quên dặn bác không nói ai là người gửi. Vừa dặn xong thì không ngờ Việt đi ra lấy xe luôn, Hạ Vũ cuống quýt trốn vào phòng bảo vệ gần đây. Giọng bác bảo vệ vang lên:

“Sao hôm nay cháu về sớm thế?”

“Cháu có buổi học thêm Toán không bỏ được nên về sớm” Việt lễ phép.

“Cháu có thư trong giỏ xe đấy.”

Hạ Vũ thấy Việt liếc nhìn vào giỏ xe, không vội lấy thư mà cười cười ngồi lên xe phóng đi luôn. Hạ Vũ thần thần nhìn bóng Việt mờ dần.

Yêu đơn phương thật là buồn, cười một mình, khóc một mình, vui buồn cũng một mình. Muốn được nắm một bàn tay, được dựa vào một bờ vai mà sao thật khó. Không nói ra được tình cảm của mình cũng khổ mà nói ra rồi thì liệu có được chấp nhận không?

Châm dứt lo lắng, chiều hôm ấy lại đợi cả trường về, Hạ Vũ chạy lên lớp A1 viết một dòng thật to lên bảng: “Việt ơi cố lên! WE WILL WON”. Không dừng lại ở đây, Hạ Vũ lấy bút xóa viết chỉ chút lên bàn chỗ Việt ngồi ba chữ “I love you”. Không biết sau đêm nay, ngày mai Việt sẽ đối xử với Hạ Vũ như thế nào khi mà biết rõ người con gái thầm thương trộm nhớ cậu ta chính là Hạ Vũ.

* * *

Vừa vào đến lớp Hạ Vũ đã nghe tiếng xì xầm bàn tán bên tai.

“Hình như Hạ Vũ lớp mình viết thư cho Việt lớp A1 đấy, thế nào tao cứ tưởng nó thích Trung bên A5 chứ.”

“Thật là giấu giỏi ghê, mới quen nhau mà đã thích nhau rồi.”

“Nghe nói Việt kiêu lắm, lại đẹp trai như thế sao thích Hạ Vũ được.”

...

Hạ Vũ choáng váng, ở cái trường học này tin tức cũng được cập nhật nhanh thật. Hạ Vũ không thể tin Việt lại đi nói với mọi người những chuyện riêng tư như thế. Hạ Vũ đau lòng hỏi Phụng:

“Chẳng lẽ Việt xem thường tình cảm của tao đối với cậu ta như thế sao? Tao đã làm sai điều gì?”

“Tao không rõ nữa. Hay mày thử hỏi Thiên xem” Phụng gợi ý.

Đi học về Hạ Vũ đang định bấm máy gọi cho Thiên thì có chuông điện thoại reo, là giọng con trai:

“Dạ, cho cháu gặp bạn Hạ Vũ.”

“Hạ Vũ đây. Ai đấy?”

“Ồi, không nhận ra giọng bà. Tôi là Thiên đây. Chuyện bà trả tôi cái hột xoài làm tôi ấn tượng đấy, chắc tôi phải đem đi trồng xem có mọc lên được cái cây xanh tốt không.”

Cảm thấy chút bồn cọt trong giọng điệu của Thiên, Hạ Vũ kích động làm một tràng:

“Ông đừng có giả bộ nữa, ông là bạn thân của Việt, ông biết hết mọi chuyện, ông gọi cho tôi làm gì. Các người định cười nhạo tôi, kể chuyện tôi thích Việt cho cả trường thì có lợi gì chứ. Đừng tưởng tôi dễ bị bắt nạt!”

“Hạ Vũ!” Giọng Thiên đột ngột lo lắng: “Không phải như vậy đâu. Chuyện bà gửi thư hôm qua có một bạn nhìn thấy nên mới kể với nhiều người như vậy. Việt, cậu ta không có nói gì cả, tôi hỏi Việt còn chối đây! Chỉ là tôi quan tâm đôi chút nên biết thôi.”

“Ông quan tâm tới chuyện của tôi làm gì? Lo mà quan tâm đến bạn ông đi”

“Nhưng tôi cũng muốn chúng ta là bạn.” Thiên trả lời.

* * *

Chiều hôm ấy tập trung đội tuyển buổi cuối để thầy cô dặn dò, Việt đã lẩn tránh Hạ Vũ mọi nơi, mọi lúc. Thấy Hạ Vũ ở đâu là Việt tránh ở đó. Lúc Việt ở tầng hai, Hạ Vũ đi lên thì Việt đã lên tầng ba, Hạ Vũ trèo được lên tầng ba thì Việt đã xuống tầng một. Cứ như một trò chơi trốn tìm, rõ ràng người đi tìm đã tìm thấy người kia nhưng không thể nào bắt giữ được. Hạ Vũ cứ chạy vòng quanh đuổi theo Việt như vậy cho đến khi mệt mỏi, con bé ngồi gục xuống chân cầu thang tầng một ôm mặt thút thít.

Tối học Tiếng Anh ở nhà cô Hoa, Hạ Vũ dò hỏi An có biết về những lời đồn và về thái độ của Việt khi nhìn thấy dòng chữ trên bảng và trên bàn như thế nào. An trả lời tự nhiên:

“Mấy chữ bút xóa viết trên bàn Việt dùng giấy ráp đánh sạch. Cậu ta kiêu lắm, cũng không phải chỉ có Vũ viết thư cho Việt đâu, lớp An đầy người thích Việt. Công khai nhất là Linh, học cùng bọn mình đến năm lớp tám bị chuyển sang A4, năm lớp chín bạn ấy khóc hết nước mắt đòi mẹ xin chuyển về A1 để được học cùng Việt. Cậu ta ghét bị gán ghép, ghét bị đùa cợt. Trong lớp có người trêu Việt là chú rể, Linh là cô dâu, thế là Việt đứng lên hét lớn: ‘Con Linh là một con điên’. Đây, Hạ Vũ thấy có đáng sợ không hả?”

Vừa buồn cười vừa đau lòng, Hạ Vũ lơ mơ hiểu rằng, có lẽ Việt bị nhiều người viết thư, theo đuổi, nói thích mình quá nên cậu ta thường có thái độ lạnh lùng, cao ngạo và khó chịu như thế. Hạ Vũ cũng chỉ một trong số những người thầm mến Việt thôi ư? Lời của An lại vang lên:

“Việt nói là cậu ta có bạn gái rồi, bạn gái đấy học trường khác, xinh và hiền lắm.”

Mất Hạ Vũ đồ hoe, hèn gì mà Việt không đáp lại Hạ Vũ một dấu hiệu nào cả. Tối hôm đấy Hạ Vũ đã ngồi trên sân thượng với Hạnh rất lâu, sương đêm phủ xuống người lạnh buốt. Tình cảm suốt hơn ba năm, Hạ Vũ cứ nghĩ rằng sẽ được đáp lại, thế mà đến tư cách bị từ chối Hạ Vũ cũng không có. Chắc lúc trưa Thiên không nói sự thật vì sợ Hạ Vũ buồn. Hạ Vũ lại ước giá như cứ để mọi tình cảm trong lòng, đừng thổ lộ, phôi bày ra thì tốt biết mấy. Giá như Hạ Vũ đủ can đảm để chôn chặt mọi chuyện. Khi Hạ Vũ xuống giường đi ngủ, cái lạnh đã ngấm vào da thịt và tối hôm đấy con bé hắt xì hơi liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Vũ Ngã Rời Thì Đứng Dậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 08 - 09

Thích là gì? Yêu là gì? Tại sao lại đau như vậy chứ. Toàn thân Hạ Vũ đau rã rời, trái tim nhỏ bé cứ như bị ai đó xé ra thành những mảnh nhỏ, đầu óc trống rỗng. Kết quả là ở cuộc thi sáng hôm sau, Hạ Vũ đã không tập trung trả lời được tốt các câu hỏi mà giám khảo đặt ra. Trường của Hạ Vũ thua trong sự tiếc nuối của các thầy cô giáo và các thành viên trong đội. Hạ Vũ khóc vì cảm thấy có lỗi với mọi người.

Chợt có tiếng bước chân đi lại gần, vì đang cúi mặt xuống không nhìn thấy ai nên Hạ Vũ thầm mong đó là Việt. Một bàn tay vỗ nhẹ vai Hạ Vũ, đưa cho Hạ Vũ tập khăn giấy:

“Lau nước mắt nước mũi đi, đừng buồn nữa, có gì đâu mà khóc, chỉ là cuộc chơi thôi mà!” Là Dũng. Dũng đến để an ủi Hạ Vũ.

Việt chẳng tỏ thái độ gì, cậu ta đứng từ xa quan sát. Hạ Vũ không chịu nổi cảm giác hoang mang, lo sợ, dằn vặt... Hạ Vũ cảm ơn Dũng rồi vụt đứng dậy, bước đến đối diện với Việt, ngược ánh mắt đồ hoe lên:

“Trả lời mình đi... bạn có thích mình không? Có một chút cảm giác gì với mình không?”

Im lặng vài giây, Việt lên tiếng: “Không thích, không có.”

Lời vừa dứt, thế giới như sụp đổ dưới chân Hạ Vũ. Trước mặt mọi người Hạ Vũ không thể khóc, trước mặt Việt lại càng không. Đau đớn nuốt ngược vào trong, Hạ Vũ xoay người bỏ đi.

Kỷ niệm cứ ào về siết chặt Hạ Vũ, từng trang nhật ký đã viết bị giờ qua giờ lại như muốn bị xé rách. Rồi Hạ Vũ viết, viết và viết. Ngày hôm nay Việt đã thắng thần tử chối, ngày hôm nay tình cảm của Hạ Vũ phải chấm dứt, ngày hôm nay Hạ Vũ phải quên đi Việt... từng chữ, từng chữ hòa vào cùng nước mắt.

Hạ Vũ không chấp nhận sự thật này, rõ ràng Hạ Vũ đã nhìn thấy ánh mắt ám áp ấy, rõ ràng là đã thấy thứ ánh sáng kỳ diệu kia, Hạ Vũ không tin Việt một chút rung động cũng không có. Hạ Vũ thay quần áo, xin phép bố mẹ ra ngoài một lát, không để bố mẹ trả lời đồng ý hay không, con bé đã dắt xe ra đạp đi rất nhanh, Hạ Vũ hướng về phía nhà Việt. Gió thổi mạnh quá, gió như muốn ngăn cản Hạ Vũ, gió như muốn cuốn phăng Hạ Vũ về nhà, quăng lên giường và mắng lớn: “Ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc”.

Tại Hạ Vũ cứ ù đi, đúng là rất ngu ngốc, Hạ Vũ đến nhà tìm Việt làm gì, còn sự thật nào phủ phàng hơn nữa? Việt đã nói có bạn gái rồi mà! Việt đã nói không thích, không có cảm giác gì với Hạ Vũ rồi mà! Nghĩ vậy, đến nửa đường Hạ Vũ quyết định quay về. Vừa cút xe thì thắng em trai nhắc:

“Lúc này có anh nào gọi điện cho chị đấy, em nói chị đi ra ngoài, anh ấy bảo lát nữa gọi lại.”

Hạ Vũ gạt đầu một mối nghĩ, có khi nào là Việt không? Có khi nào Việt biết số điện thoại nhà Hạ Vũ, Việt muốn xin lỗi Hạ Vũ vì những điều đã nói lúc chiều không? Chuông điện thoại reo, Hạ Vũ hồi hộp nhấc máy:

“A lô, ai vậy?”

“Là tôi, Thiên đây.” Giọng Thiên truyền đến làm Hạ Vũ có chút thất vọng. “Chiều này lúc đội của trường thi xong, tôi thấy bà có vẻ mệt. Lúc về văn phòng trường tôi không được vào, không hỏi thăm bà được. Bây giờ thế nào, đỡ hơn chưa?”

“Không đỡ, không khỏe, sắp chết rồi. Thôi nhé!” Hạ Vũ đột nhiên tức giận trước sự quan tâm của Thiên, nói xong lập tức dập máy.

Hạ Vũ đi vào phòng, người nóng lên vì sốt. Nghĩ lại Hạ Vũ thấy hơi làm quá với Thiên, tìm số điện thoại nhà Thiên rồi ra phòng khách bấm máy gọi lại, là cậu ấy nghe máy:

“Tôi, Hạ Vũ đây...” Con bé ngập ngừng đôi chút: “Xin lỗi vì lúc này đã nổi giận.”

“À, không sao. Nếu mệt thì bà nghỉ sớm đi, gọi lại đề xin lỗi tôi làm gì?”

“Tôi thấy áy náy, tôi mệt thật, chào nhé! Cảm ơn đã hỏi thăm!”

Tối hôm ấy Hạ Vũ đã sốt miên man, bố mẹ phải xin phép cô giáo cho Hạ Vũ nghỉ học hai ngày đợi khỏi bệnh mới quay trở lại trường học. Hai ngày nằm bẹp trên giường Hạ Vũ suy nghĩ rất nhiều chuyện, Hạ Vũ chấp nhận bỏ cuộc hay tiếp tục theo đuổi, Việt đã từ chối, đã không còn nhận điện thoại khi Hạ Vũ gọi đến, chẳng lẽ con bé có thể vứt đi lòng tự trọng chạy theo van xin sự thương hại hay sao. Hạ Vũ không làm được, Hạ Vũ là ai chứ, là đứa con gái “đầu đội trời, chân đạp đất” mà phải đi cầu xin tình cảm ư? Hạ Vũ gạt nước mắt quyết tâm phải trở thành người mạnh mẽ.

Quay trở lại trường học, vô tình gặp Việt ở cầu thang, Hạ Vũ ngẩng cao đầu bước qua, ánh mắt Hạ Vũ không dừng lại ở Việt nữa mà lướt đi rất nhanh, họ gặp nhau như những người xa lạ. Thoáng chút nhói lòng, Hạ Vũ tiến thẳng về phía lớp mình. Biết chuyện, Phụng tỏ ra quan tâm:

“Thế chiều nay có đi học thêm ở lớp Văn đại trà nữa không? Có muốn xin cô Lan nghỉ để tập trung với đội tuyển không?”

“Tao vẫn đi, tao không phải là con chuột nhắt.” Hạ Vũ quả quyết trả lời.

Thấy Hạ Vũ vẫn xuất hiện ở lớp học thêm, bạn bè nhìn Hạ Vũ xi xầm bàn tán nhưng Hạ Vũ bỏ hết ngoài tai. Hạ Vũ phát hiện ra một vài cô bạn gái bên lớp A1 nhìn Hạ Vũ với ánh mắt dò xét xen lẫn tức giận, ghen tị. Ôi, có là gì của Việt đâu mà đã bị soi như thế, nếu trở thành bạn gái thật của cậu ta thì không biết sẽ có bao nhiêu tình địch đây. Hạ Vũ nghĩ thầm trong bụng và cười khẩy.

Đợt nghỉ hè lớp học rất đông nhưng vào năm học do nhiều bạn bị trùng lịch học thêm với các môn khác nên số lượng học sinh chỉ còn lại một nửa. Cô Lan cũng không xếp chỗ ngồi theo lớp nữa mà các bạn tùy ý chọn chỗ. Ai đến trước ngồi trước, đến sau ngồi sau, một vài bạn cố thủ một chỗ ngồi cố định cho riêng mình quyết không nhường người khác. Hạ Vũ đã trở thành bạn của Dũng và Thiên, rất nhanh chóng Dũng đã rủ Hạ Vũ vào nhóm bạn của mình vì Dũng chính là nhóm trưởng, Hạ Vũ vui vẻ gật đầu.

Bình thường Hạ Vũ quan sát thấy Dũng không mấy thân thiện với Việt nên khi được giới thiệu với các thành viên trong nhóm, nhìn thấy Việt, Hạ Vũ không khỏi giật mình. Nhóm bạn của Dũng chính là: Dũng, Thiên, Việt, Thanh, An, ngoài ra còn có hai bạn Hạ Vũ chưa quen là Minh và Quỳnh, Hạ Vũ là người thứ tám. Hạ Vũ thấy ánh mắt của Việt rớt qua mình như đang rất tức giận. Đừng nói là Việt nghĩ Hạ Vũ vì Việt mà cố tình tham gia vào nhóm đấy, Hạ Vũ thậm chí đầu ai oán, đúng là oan gia ngõ hẹp.

Sự chân thành, cởi mở và nhiệt tình của Hạ Vũ rất nhanh chóng nhận được sự quý mến của hội bạn bên lớp A1. Nhưng cũng không vì thế mà Hạ Vũ bớt quan tâm đến Phụng hay từ chối đi học về cùng với Thành. Hạ Vũ là con người hướng ngoại, càng có nhiều bạn Hạ Vũ càng thích. Việt xem thường tình cảm của Hạ Vũ, Hạ Vũ càng phải chứng minh bản thân mình, phải cố gắng học và sống thật sự vui vẻ.

Những lần đi học thêm Văn, Hạ Vũ và Phụng, Thanh, An, Quỳnh đều ngồi bàn đầu, tụi con trai vì cao lêu khêu nên ngồi bàn cuối. Một lần đi học muộn, chỗ của Hạ Vũ ở bàn đầu đã có bạn khác ngồi, đang loay hoay tìm chỗ thì Thiên và Dũng vẫy vẫy tay gọi xuống dưới ngồi cùng chỗ bọn họ. Hạ Vũ nhìn không thấy Việt ở đấy nên vui vẻ bước đến, Dũng ngồi trong cùng rồi đến Minh, Thiên cuối cùng là Hạ Vũ. Mới kịp lấy vở để lên bàn thì Việt đến, hình như Hạ Vũ đang ngồi chỗ của Việt, cậu ta cau mày nhưng vẫn tiến về phía bàn quen thuộc. Hạ Vũ bối rối định đứng lên thì Thiên giữ lại:

“Đi đâu, ngồi dịch vào trong này cho Việt ngồi. Chúng ta ngồi chật một tí có sao đâu.”

Khi Việt ngồi xuống cạnh Hạ Vũ thì mọi ánh mắt từ phía trên bắt đầu đổ dồn về phía dưới. Ôi trời, một mình Hạ Vũ ngồi với bốn bạn học sinh nam có tiếng đẹp trai, học giỏi, ga lăng nhất lớp A1. Đến Phụng, Thanh, An, Quỳnh cũng không giấu được sự ngạc nhiên nói gì đến những ánh mắt “kính hoàng” kia. Thật may cô Lan đã bước ra, cô nhú mày nhìn xuống nơi Hạ Vũ ngồi rồi bắt đầu bài giảng của mình.

Ngồi cạnh người mình thích suốt hai giờ đồng hồ thật là một cảm giác khó chịu đối với Hạ Vũ. Càng khó chịu hơn khi biết người mình thích rất ghét mình và không hề muốn ngồi cạnh mình như thế. Bài giảng hôm ấy chẳng lọt vào tai Hạ Vũ là mấy. Cuối cùng giờ học cũng kết thúc, Hạ Vũ thở phào nhẹ nhõm rồi con bé nghe thấy tiếng cô Lan gọi:

“Hạ Vũ, ở lại cô gặp riêng một chút!”

Hạ Vũ thoáng run run, không biết có chuyện gì mà cô giáo lại muốn gặp riêng. Đợi các bạn xếp bàn ghế về hết, Hạ Vũ nghe thấy giọng cô Lan nhẹ nhàng:

“Một hai tháng nữa là kỳ thi học sinh giỏi Văn toàn thành phố. Em phải qua được vòng này mới đến vòng thi tỉnh... Mục tiêu em đề ra là gì? Đạo này cô thấy em không được tập trung học cho lắm. Tình cảm học trò đến tuổi em là điều không thể tránh được, nhưng em phải nhớ, nhiệm vụ học tập là hàng đầu.”

Thì ra là cô Lan biết chuyện, mọi người trong trường đều biết chuyện Hạ Vũ thích Việt. Hạ Vũ lo lắng giải thích:

“Em vẫn đang cố gắng ạ, còn việc... việc kia không phải như các bạn đồn đại đâu. Từ giờ em chỉ chuyên tâm vào học tập thôi, cô đừng lo, em nhất định không phụ lòng cô.”

Chương 09

Phụng từ phòng bảo vệ đi ra, đưa cho Hạ Vũ một phong thư:

“Nhìn này, là thư gửi cho Việt đấy, mày có muốn xem trộm không? Hoặc là không cho nó đến tay người nhận.”

“Bỏ đi, xem trộm thư là vi phạm pháp luật đấy! Tao là gì của Việt mà cấm người khác viết thư cho cậu ta.”

“Nhưng mà tao thì lại đang rất muốn phạm pháp một lần.” Phụng tỏ vẻ không cam lòng.

Vừa lúc ấy Thiên gửi xe đi ra. Hạ Vũ giật luôn lá thư trên tay Phụng lại gần đưa cho Thiên:

“Thư của Việt, Phụng trộm nó trong thùng thư ở phòng bảo vệ. Ông mang đưa cho bạn ấy đi!”

Thiên trừng mắt: “Bà không sợ người khác tỏ tình với Việt à? Cần gì phải vậy, chẳng nào cũng vứt đi, Việt không đọc đâu, lại đưa hết cho tôi...”

Thiên đột ngột dừng lại như lỡ lời. Hạ Vũ nhìn Thiên đau khổ:

“Vậy là lần trước thư của tôi Việt cũng không đọc mà đưa cho ông đúng không?”

“Không, không phải vậy.” Thiên xua tay: “Việt có đọc, à không, Việt không đọc mà là tôi đọc cho Việt nghe.”

Nét mặt Hạ Vũ trùng xuống, ánh mắt có vẻ buồn bã. Thiên nhận ra điều ấy vội an ủi:

“Thực ra Việt không ghét bà như bà nghĩ đâu. Có lần Việt còn khen bà dễ mến và có hai cái răng khểnh cười duyên nữa...”

Lời an ủi vụng về của Thiên còn làm Hạ Vũ buồn hơn:

“Không phải nói dối để tôi vui, dù biết Việt không thích mình nhưng tôi sẽ chờ... chờ cho đến khi nào Việt nhìn thấy tôi.”

“Thích nhiều đến như vậy ư? Hèn gì mà trong thư viết mùi mẫn quá!” Thiên cười rồi gõ nhẹ vào trán Hạ Vũ: “Bà ngốc quá, thôi vào lớp đi, thư tôi sẽ chuyển.”

Tan học, Hạ Vũ cùng Thành đi lấy xe, Phụng đứng chờ ở cổng trường. Hạ Vũ gặp Thiên ở nhà xe, cậu ta đang loay hoay lục cặp tìm vé, Hạ Vũ quan tâm hỏi:

“Sao vậy, không tìm thấy vé xe à?”

Thiên ngẩng mặt lên trả lời: “Ừ, đang tìm, không biết là nhét nó vào đâu nữa.”

Hạ Vũ không nói gì thêm, đến chỗ xe của mình đang định dắt ra ngoài thì Thiên lên tiếng, mặt mày hồ hởi nhìn về phía Hạ Vũ: “Tìm thấy rồi, may quá, cứ tưởng mất.”

“Thế là tốt rồi, không phải đợi cả trường về hết mới được lấy xe thì khổ.”

Hạ Vũ đáp rồi dắt xe đi ra, Thiên để xe sát cửa nên cậu ta đã nhanh chóng rời đi trước: “Minh về trước nhé!”

Hạ Vũ gạt đầu bước tiếp, bất chợt nhìn thấy chỗ Thiên đứng lúc nãy có một mảnh giấy gấp đôi rơi ra. Tò mò, không biết có phải trong lúc lục cặp tìm vé xe Thiên làm rơi ra ngoài không, Hạ Vũ nhặt lên đọc xem có gì quan trọng không để trả lại. Đập vào mắt Hạ Vũ là hai dòng chữ nguệch ngoạc:

“Sao mày không nói chuyện rõ ràng với Hạ Vũ?”

“Ui trời! Con hâm đấy mà!”

Hạ Vũ tái mặt, có thể đoán ra ngay Thiên viết giấy hỏi Việt và Việt đã trả lời về Hạ Vũ như vậy. Sao Thiên lại giữ lại và làm rơi trước mặt Hạ Vũ như vậy. Là có ý gì đây? Chắc chỉ vô tình thôi, Hạ Vũ không nghĩ là Thiên có ý. Suốt trên đoạn đường về Hạ Vũ im lặng không nói chuyện với Phụng và Thành. Đầu óc trống rỗng, lồng ngực đau nhói, bao quanh là cảm giác tuyệt vọng.

Hạ Vũ muốn khóc mà không thể khóc được, xung quanh Việt có biết bao bạn gái thích cậu ấy, cậu ấy có thể tha hồ mà lựa chọn, tha hồ xem thường, chà đạp. Hạ Vũ rút cuộc cũng như những người khác, là “con điên”, “con hâm” trong mắt Việt. Đau lắm chứ, mười lăm tuổi, lần đầu tiên Hạ Vũ thấy yêu thương một người thật là đau khổ. Khi những tình cảm còn được giấu kín trong lòng thì vẫn còn có thể mơ mộng, có thể hy vọng và áp ủ những điều ngọt ngào nhất. Dù không nói ra được, dù phải lặng lẽ đứng nhìn, lặng lẽ đi bên cạnh, dù hèn nhát không tỏ bày, dù nhớ nhung đến rơi lệ... nhưng ít ra cũng không cảm thấy đau như thế này. Nói ra rồi thì vui chứ, nói ra rồi, can đảm rồi thì nhận lại được điều gì? Hạ Vũ chán nản, con bé lấy giấy ra bắt đầu viết:

“Việt! Hãy nghe cho rõ những lời mình nói. Mình thích bạn, rất thích, thậm chí mình nghĩ là mình yêu bạn, yêu nhiều đến mức mình có thể làm tất cả vì bạn. Bạn tin cũng được không tin cũng được. Nhưng nếu tình cảm này làm ảnh hưởng đến cuộc sống của bạn, làm bạn khó xử và và chán ghét. Mình từ bỏ, mình chấp nhận bỏ cuộc. Chúc bạn vui về!”

Vén vén chỉ có mấy dòng thôi mà cứ như chấm dứt một điều gì thật quan trọng trong cuộc đời. Hạ Vũ bấm máy gọi cho Thiên:

“Tôi đã nhặt được tờ giấy, có người nói tôi hâm. Là ai vậy?”

“Ồ...” Thiên hốt hoảng: “Sao lại nhặt được, tôi để nó trong cặp mà...”

Thiên tỏ vẻ ngờ ngạc không hề biết mình làm rơi, Hạ Vũ thắc mắc:

“Ông có tình không xé đi và làm rơi trước mặt tôi để tôi đọc được có đúng không? Mục đích là muốn tôi quên Việt thì ông làm được rồi đấy. Ngày mai tôi có lá thư muốn nhờ ông chuyển, bằng cách gì cũng được, Việt tự đọc hay ông đọc cho Việt nghe cũng được, miễn là nội dung đó đến được tai cậu ấy.”

Hạ Vũ nói một hơi đứt khoát, Thiên giật mình giải thích:

“Thực sự tôi không biết bị rơi mà, lúc Việt trả lại tờ giấy tôi định xé thì cô giáo bước đến, vội quá nhét vào cặp rồi quên mất, chỉ không ngờ là mọi việc lại trùng hợp như vậy, tin tôi đi!”

“Tôi tin ông hay không tin có gì quan trọng.”

Thiên cắt lời: “Nhưng với tôi rất quan trọng.”

“Được rồi, tôi cũng nghĩ ông không cố ý, mà dù có cố ý hay không cũng nên cảm ơn ông đã hỏi Việt câu đấy, để tôi biết mà tự lượng sức mình.”

* * *

Ba năm vì Việt mà để tóc dài, lại cũng vì Việt mà cắt tóc ngắn, lá thư theo như lời Thiên cũng đã đến tay Việt, đọc xong cậu ta cũng không nói gì hay tỏ thái độ gì, chỉ im lặng. Với Hạ Vũ, thế là đủ rồi, yêu thương vừa đủ để đau khổ, đau khổ vừa đủ để từ bỏ, từ bỏ vừa đủ để làm lại từ đầu. Với mái tóc ngắn của mình, Hạ Vũ trở về là Hạ Vũ, cố gắng vô tư vui vẻ, chăm chỉ học tập. Kết quả cuộc thi Văn toàn thành phố, Hạ Vũ và Thanh đồng hạng nhì, dù tỏ vẻ không quan tâm đến Việt nhưng Hạ Vũ vẫn phải đọc tên cậu ta dành giải nhất môn Toán trong buổi tổng kết chào cờ thứ hai đầu tuần. Dừng đạt giải ba môn Tiếng Anh. Thành đoạt giải khuyến khích môn Toán. Những học sinh đạt giải sẽ tiếp tục cuộc thi tỉnh để chọn ra mười bạn cao điểm nhất.

Cả nhóm bạn bên lớp A1 rủ đi ăn kem, người chủ khao là Hạ Vũ, Dũng và Việt vì đã đoạt giải. Dù không muốn chạm mặt Việt nhưng Hạ Vũ vẫn phải tham gia. Đôi lúc Hạ Vũ muốn chạy theo Việt, muốn hét lên: “Tôi nhớ bạn lắm, tôi không muốn quên, không muốn từ bỏ...” nhưng rồi lại kìm lòng xuống. Đôi lúc bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Việt, Hạ Vũ chỉ muốn nhào đến mà ôm lấy Việt, sưởi ấm ánh mắt ấy bằng đôi mắt nồng ấm của mình. Học cách quên thật là khó!

Tan tiệc, mọi người ai về nhà nấy. Hạ Vũ phát hiện ra nhà mình và nhà Thiên cùng một đoạn đường nên cả hai đạp xe song song cùng nhau đi về. Thiên quay sang nhìn Hạ Vũ rồi lại tiếp tục nhìn về phía trước:

“Tại sao lại cắt tóc? Tóc dài đang đẹp mà!”

“À, từ giờ khi đưa ra quyết định quan trọng, tôi sẽ cắt tóc ngắn.”

“Vậy là bà vừa mới có quyết định quan trọng? Là từ bỏ Việt? Xin lỗi, thực ra lá thư bà nhờ tôi đưa cho Việt tôi cũng đã được đọc.”

“Có gì bí mật đâu, ông là bạn thân nhất của Việt, đọc được thì cũng có sao. Không phải rất nhiều bạn viết thư gửi Việt, ông đều đọc.”

Thiên ngập ngừng sau câu nói của Hạ Vũ một chút, rồi nói:

“Đúng là những lá thư của các bạn khác Việt đều đưa tôi đọc hoặc xé đi, nhưng có một lá thư Việt giữ lại, đó là lá thư đầu tiên bà viết bỏ vào giỏ xe cậu ấy.”

“Ồ, thật không?” Hạ Vũ háp háy mắt.

“Việt còn không muốn cho tôi đọc. Sáng đi học cậu ta không nói gì về nó. Khi có bạn bắt gặp bà bỏ thư vào giỏ xe Việt bàn tán khắp trường thì tôi mới biết, tôi hỏi cậu ta mới đưa cho tôi đọc... khi tôi đọc xong thì Việt giật lại luôn chứ không bảo tôi xé hay vứt.”

“Điều đó có nghĩa là gì? Ông nói với tôi điều này làm gì?” Hạ Vũ cố tỏ vẻ thần nhiên.

“Ý tôi là, có thể Việt không ghét bà như những gì cậu ta thể hiện.”

“Điều đấy có ý nghĩa gì nữa. Tôi đã quyết định từ bỏ rồi, không thay đổi được gì cả. Tôi không có ý theo đuổi Việt nữa.” Hạ Vũ buồn bã nói.

“Thật không?” Mắt Thiên sáng lên long lanh, tay lái xe loạng choạng suýt nữa thì ngã ra đường khiến Hạ Vũ phì cười.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Vũ Ngã Rời Thì Đứng Dậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chương 10 - 11

Từ sau buổi tối đạp xe chung đường về cùng Thiên, Hạ Vũ và Thiên trở nên thân với nhau hơn. Vì Thành chỉ khi tan học mới đi chung nên lúc đi học Thiên thường đứng ở đầu đường, đợi gặp Hạ Vũ rồi cả hai cùng nhau qua rù Phụng đến trường. Bạn bè thấy Thiên hay đi học cùng Hạ Vũ thì bắt đầu có những lời xì xào bàn tán. An, Quỳnh, Thanh bắt đầu nghi ngờ gặng hỏi nhưng Hạ Vũ thẳng thắn phủ nhận, sự thật là vậy nên cũng không có gì phải lo lắng. Hạ Vũ chỉ ngại cho Thiên, tự nhiên lại bị gán ghép với mình mà không có bạn gái hay bị bạn gái giận thì lỗi cho cậu ta quá. Biết chuyện Thiên cười xoa đầu Hạ Vũ:

“Chuyện đấy không có thật nên cần gì phải suy nghĩ. Mọi người thích nói, thích nghĩ gì là quyền của họ, chỉ cần tôi với bà vô tư là được.”

“Lỡ bạn gái của ông ghen thì sao? Tôi nghe nói Mai học lớp 8A3 rất thích ông.”

“Cô bé đó hả, chỉ xem như anh em thôi! Trẻ con lắm!”

“Thế chúng ta không phải trẻ con à? Trẻ con thích, yêu trẻ con thì hợp nhau quá rồi còn gì!”

Hạ Vũ cười lớn tiếng khi bắt gặp thái độ lúng túng của Thiên, nếu không thích cô bé đấy thì việc gì phải luống cuống chân tay như thế, thích thì thích việc gì phải giấu. Hạ Vũ chớp mắt dò xét:

“Giáng sinh sắp đến rồi, có nghĩ sẽ tặng quà cho ai không?”

“Điên à, tôi không theo đạo và cũng không có bạn gái theo đạo, chỉ có những kẻ điên không theo đạo mới tặng quà Noel thôi.”

“Nói như ông thì Việt Nam mình đầy những người điên.”

Hạ Vũ cười. Lâu lắm rồi Hạ Vũ mới cười vui như vậy. Thực ra làm bạn với Thiên rất tốt, cậu ta biết cách nói chuyện làm Hạ Vũ vui. Thiên thường hay kể chuyện cười, hay pha trò và cũng rất ga lăng, tâm lý. Khi kể cho Hạnh nghe về Thiên, Hạnh cũng cảm thấy rất có cảm tình. Thêm một người bạn tốt như thế này Hạ Vũ còn đòi hỏi gì hơn nữa. Hạ Vũ thăm nghĩ đến Việt, lúc đầu vì tiếp cận Việt mà Hạ Vũ tiếp cận lớp A1, rồi chính từ đây Hạ Vũ đã gặp được những người bạn tốt, thực sự rất hòa hợp và vui vẻ.

Noel, Hạ Vũ nhận được điện thoại của Thiên hẹn ra quán chú Tư gần trường học có chuyện cần nhờ. Cửa hàng của chú Tư nằm sát cổng trường chuyên bán quà lưu niệm và cho thuê truyện, học sinh trong trường rất hay đến đây để mua đồ. Chơi với nhóm bạn A1, Hạ Vũ mới biết được đây là nhóm chú Tư quý nhất, chú thường hay giảm giá và cho nhóm mượn sách về đọc không mất tiền, từ khi Hạ Vũ vào nhóm cũng được hưởng những đặc quyền y như vậy. Hạ Vũ tò mò không biết Thiên hẹn mình nhờ cái gì? Trời lạnh, Hạ Vũ khoác thêm một chiếc áo len rồi lên xe, đến gần cổng trường thì thấy Thiên từ trong cửa hàng chú Tư đạp xe đi ra, trên giỏ xe là ông già Noel bằng bông buộc trong một chiếc túi thắt nơ rất xinh. Hạ Vũ nghĩ ra ngay:

“Ủi trời, còn nói điên mới tặng quà chắc là ông xấu hổ hả? Nói đi, nhà Mai ở đâu tôi mang qua tặng hộ cho.”

“Tặng bà đấy!” Thiên vừa nói vừa nhét túi quà vào giỏ xe của Hạ Vũ, dưới ánh đèn đường Hạ Vũ phát hiện ra mặt Thiên khá đỏ và bối rối còn Hạ Vũ thì trợn mắt kinh ngạc:

“Tặng tôi? Ông có bị điên không? Ông điên thật rồi!”

“Nhận đi!” Rồi như sợ bị từ chối, Thiên vội vã: “Còn một vài điều nữa tôi muốn nói nhưng đợt thi học kỳ xong đã, trời lạnh lắm, tôi về trước đây, bà tự về nhé!”

Dứt lời Thiên phóng xe rất nhanh mặc Hạ Vũ còn đứng ở cổng trường ngơ ngẩn ngẩn ngẩn. Hạ Vũ nhìn theo một lúc rồi lơ ngơ đạp xe rẽ vào nhà Phụng. Phụng quả quyết:

“Chắc chắn Thiên thích mày, nếu không thích sao lại tặng quà.”

“Tao không biết, tao nghĩ là không nên như vậy, chúng tao đang là bạn tốt cơ mà!”

“Bạn bè cái đầu mày ý, mày thì nghĩ như vậy. Mày có biết là cả trường đang đồn ầm lên rằng mày cặp kè đi bên Thiên là để trả thù Việt không? Thiên biết chuyện này nhưng cũng không thấy giải thích gì cả.” Phụng cau có.

“Tao, tao làm gì có ý đó, mày biết mà?” Hạ Vũ cuống quýt nhìn Phụng. Phụng thờ dãi:

“Tao biết nên mới nhắc nhở mày. Tốt nhất nên nói chuyện với Thiên rõ ràng.”

Hạ Vũ buồn bã trở về nhà, một lúc sau thì có điện thoại. Vừa “a lô” thì đầu dây bên kia vang đến giọng Thiên hồ hởi:

“Bà thích món quà của tôi chứ?”

“Cảm ơn!” Giọng Hạ Vũ nặng nề, ngập ngừng đôi chút tiếp lời: “Nhưng Thiên này, ông làm vậy là có ý đồ gì? Còn nữa, tôi chưa bao giờ có ý lợi dụng ông để đến với Việt hay trả thù Việt gì gì đó. Nếu ông cũng nghĩ về tôi như vậy thì chúng ta nghỉ chơi đi. Đừng làm nhau khó xử nữa!”

Hạ Vũ đập máy rất mạnh. Tiếng chuông đổ dồn ngay sau đó. Hạ Vũ nhấc lên rồi đặt xuống tắt đi ngay. Cứ như vậy lặp lại vài lần, sợ bố mẹ biết nên cuối cùng Hạ Vũ đành nghe máy:

“Hạ Vũ, nghe này!” Giọng Thiên đánh lại xen lẫn tức giận: “Tôi không biết tại sao bà nói vậy nhưng từ trước đến giờ tôi chưa từng nghĩ xấu về bà huống gì lại nói xấu bà. Tôi đối với bà thế nào bà hiểu, tôi sẵn sàng giúp đỡ bà. Nếu bà nói bà cần tôi giúp đỡ gần Việt hay muốn đi cùng tôi để chọc giận Việt tôi cũng sẵn lòng. Tôi đã nói mọi người nói gì kệ họ, chỉ cần bà tin tôi là đủ.”

“Được rồi, tôi sẽ xem xét.” Hạ Vũ đáp rồi đập máy luôn.

Hàng loạt câu hỏi bắt đầu xuất hiện trong đầu Hạ Vũ, chỉ cầu mong sao Thiên tặng quà cho mình là nỗi hứng bất thường, ngàn vạn lần Hạ Vũ mong Thiên đừng có thích mình. Hạ Vũ rất quý Thiên, nhưng tình cảm với Việt vẫn còn đây, Hạ Vũ không muốn mất đi tình bạn đẹp hiện tại giữa hai người. Hạ Vũ quyết định sẽ tặng lại Thiên một món quà xem như “trả nợ”. Đó là một album mới của Westlife – ban nhạc Thiên yêu thích nhất.

Ngày mai là nghỉ tết dương lịch, tan học Hạ Vũ đưa cho Thiên một hộp quà nhỏ như bao diêm, dặn Thiên là tối đúng 12 giờ đêm mới được mở. Thiên vui mừng gật đầu đồng ý. Trong cái bao diêm bé xinh ấy, Hạ Vũ bỏ vào một tờ giấy có nội dung như sau: “Hi hi hi, tôi biết là ông sẽ không giữ lời hứa mà. Món quà cần tặng tôi vẫn đang giữ trong tay, 9 giờ tối đến bưu điện gần nhà tôi, tôi sẽ ra đưa nhé!”

Đúng 9 giờ tối Hạ Vũ lò dò đi ra bưu điện gần nhà không thấy Thiên ở đấy. Hạ Vũ đợi hơn nửa tiếng vẫn chẳng có ai đến mới biết rằng mình đang chơi trò thật ngu ngốc, chắc Thiên giữ đúng lời hứa nên không thể đến đây vào giờ này rồi! Xấu hổ vì đã nghi ngờ Thiên, Hạ Vũ chạy về nhà gọi điện:

“Này này, cái hộp nhỏ ấy không có gì tốt đẹp đâu. Ông vứt ngay đi rồi mai tôi đền ông cái khác!”

“Sao lại vứt? Đang đợi đến 12 giờ đêm để mở ra xem đây. Món quà đầu tiên bà tặng, sao tôi lại vứt.”

“Ồi, ời! Không có gì hay ho đâu, đùa đấy! Ông xem bao diêm bé tí thì đựng được quà gì. Vứt đi, mai tôi cho cái khác to hơn.” Giọng Hạ Vũ i ời, năn nỉ.

“Không được, cái gì bà cho tôi đều không thể vứt.” Thiên quả quyết.

Hạ Vũ thờ dãi, không biết đọc được tờ giấy Hạ Vũ ghi Thiên có bức mình không? Hôm sau là ngày nghỉ, buổi sáng nhàn rồi không có việc gì làm Hạ Vũ mới nghĩ đến gói quà chưa tặng được cho Thiên liền đạp xe đến nhà Thiên. Vừa ấn chuông cửa thì An chạy ra, mở khóa và cười toe toét:

“Tụi này đang luộc ngô ăn, thằng Thiên nó cứ bắt phải để phần ngô cho bạn thì bạn đến, thiêng thế.”

Hạ Vũ nhìn vào sân chỉ thấy có xe đạp của Quỳnh và An, không có Dũng, Việt, Minh, Thanh nên hơi ngại khi một mình tìm đến nhà Thiên vào lúc này. Hạ Vũ lấy quyển vở ở giỏ xe, lật úp lên che chiếc đĩa CD được bọc cẩn thận ở dưới rồi vào nhà. Vừa kịp ngồi xuống ghế thì thấy Thiên và Quỳnh từ trên tầng hai đi xuống, Thiên hơi giật mình khi gặp Hạ Vũ. Hạ Vũ cũng không biết phải nói gì nên gượng gạo nhìn ba người bạn:

“Minh có việc tiện đường đi qua đây muốn mượn Thiên vài đĩa nhạc về nghe.”

“VẬY Ờ, ĐỂ TÔI TÌM MÁY ĐĨA HAY HAY CHO BÀ MƯỢN NHÉ!”

Thiên nhanh nhẹn chạy lại giá đựng đĩa CD tìm tìm, Quỳnh lúc bấy giờ mới lên tiếng:

“Bạn đến thì vui quá, vào bếp ăn ngô cùng bọn mình đi, kệ Thiên ngoài này.”

Hạ Vũ gật đầu cùng Quỳnh và An đi vào bếp. Lần đầu tiên đến nhà Thiên mà lại dễ bị hai cô bạn bắt gặp đi một mình thế này, Hạ Vũ không khỏi lo lắng mọi người sẽ nghi ngờ mối quan hệ của bọn họ.

Thi học kỳ một xong, Thiên gọi điện hẹn Hạ Vũ:

“Bây giờ tối nay bà ra bưu điện gần nhà bà đợi tôi nhé. Lần trước tờ giấy bà ghi nhầm hẹn rồi. Tôi là người giữ lời hứa nên không trách bà nghi ngờ tôi. Hôm nay tôi trả hẹn lại cho bà đây! À, nhớ trả tôi quà lần trước!”

Hạ Vũ xấu hổ lắp liếm: “Biết rồi.”

Đúng giờ hẹn Hạ Vũ đi ra gặp Thiên, Thiên đưa cho Hạ Vũ một gói quà cũng bé xíu như cái bao diêm, giống gói quà mà Hạ Vũ đã đưa lần trước cười nói:

“Đây là thứ mà hôm Noel tôi đã nói với bà thi học kỳ xong sẽ đưa. Đây, không giống hộp diêm của bà đâu nhé!”

Hạ Vũ nhướn mắt cảm rồi cũng ném chiếc đĩa quà tặng ấy vào giỏ xe Thiên:

“Còn đây là quà tôi hôm ấy định tặng mà bây giờ mới đưa được cho ông. Chúng ta hòa nhau nhé, không ai nợ ai.”

Hạ Vũ về nhà nhẹ nhàng mở hộp quà bé xíu ấy ra, bên trong là một tờ giấy màu xanh thoang thoảng mùi thơm của nước hoa được gấp lại như một phong thư. Linh tính mách bảo Hạ Vũ đây là một bức thư tình, chắc chắn rồi, thế nào Thiên cũng viết những điều không nên viết đây mà! Làm sao bây giờ, đọc hay không đọc, trả lại hay giả vờ là nhận. Cái cảm giác này, cái cảm giác này... Phải rồi, có lẽ Việt cũng vậy, khi nhận được những lá thư tỏ tình từ các bạn gái, có lẽ Việt cũng không muốn đọc, Việt không muốn mất đi tình bạn trong sáng với họ, Việt tỏ vẻ lạnh lùng, cao ngạo, khinh thường là để những người kia tự biết mà rút lui. Phải rồi, Việt cũng làm với Hạ Vũ y hệt như thế, có lẽ Việt cũng chỉ mong Hạ Vũ và mình có một tình bạn đơn thuần không muốn vướng vào tình cảm nam nữ nên mới cư xử vậy. Hạ Vũ cảm thấy tim mình nhói nhói, không nghi ngờ gì nữa, Việt không hề thích mình, chỉ muốn làm bạn với mình cũng giống như giờ Hạ Vũ cũng chỉ mong có một tình bạn đơn thuần với Thiên.

Rốt cuộc thì Hạ Vũ lại lặp lại cái cách mà Việt đã làm đó là để bạn thân đọc thư hoặc ném nó đi. Hạ Vũ trèo lên sân thượng và gọi Hạnh lên:

“Thư của Thiên. Mà bảo tao phải làm gì đây?”

“Đọc thôi.” Hạnh trả lời: “Chẳng lẽ mày không đọc, muốn tao vứt đi, hay trả lại?”

“Tao không biết, tao chả dám đọc đâu.”

“Có gì mà không dám, đưa đây, tao đọc trước.”

Hạnh giật lấy mở thư ra và đọc thầm bằng mắt. Nét mặt Hạnh lúc nhíu lại, lúc giãn ra rồi Hạnh phá lên cười thật to:

“Cậu Thiên này cũng vui tính quá đi! Viết thư cũng hay lắm. Mà có nghĩ là mày thực sự không đọc?”

“Thôi, mày tóm tắt đi! Nghe được thì tao đọc, không thì thôi.” Hạ Vũ lườm bâu.

“Tóm tắt, chỉ có ba chữ làm tao buồn cười nhất: Tôi – thích – bà.” Hạnh nhấn mạnh ba chữ làm Hạ Vũ nghệt mặt ra không nói được câu gì, Hạnh lại tiếp tục: “Ngay từ khi nghe mày kể Thiên tặng quà Noel là tao đã biết có ngày này rồi. Mày lần tránh làm cái gì. Thích thì nhận lời, không thích thì từ chối, đồng ý chỉ làm bạn, có gì đâu mà phải nghi ngờ. Con người mày trước đây đâu có hay lo vớ vẩn như vậy.”

“Nhưng tao không thích cậu ta.” Hạ Vũ lí nhí.

“Được, vậy tao hỏi mày vài câu nhé, trả lời thật lòng đấy! Ở bên Thiên mày có vui không?”

“Vui.”

“Mày có thấy được là chính mình, không giả dối, gượng gạo khi bên cạnh Thiên không?”

“Không gượng gạo gì hết, luôn là chính mình.”

“Tốt, thế bên cạnh cậu ta mày có cảm giác bình yên, an toàn không?”

“Cũng có.”

“Vây thì đúng rồi, là thích đấy, chính là thích.” Hạnh cười ha ha vỗ vai Hạ Vũ.

“Tao thích Việt.” Hạ Vũ phủ nhận lời của Hạnh. Hạnh cau có:

“Thế những câu tao vừa hỏi mày, mày có cảm thấy thế với Việt không?”

“Sao mày lại hỏi tao thế? Việt có cho tao cơ hội cảm nhận đâu mà biết.”

“Đấy, chính là ý tao. Mày thực tế đi một chút đi! Đừng biến Thiên thành Trung thứ hai. Đừng mơ mộng với Việt nữa. Tụi mình mới mười lăm, mười sáu tuổi. Từ thích đến yêu còn cả một chặng đường dài. Sao mày không cố gắng với Thiên.” Hạnh tỏ vẻ trầm ngâm phân tích.

Chương 11

Cả đêm Hạ Vũ mất ngủ, mặt mũi phờ phạc chui ra khỏi chăn. Hạ Vũ mở ngăn kéo cầm lấy lá thư của Thiên, đêm qua Hạ Vũ đã đọc hết và đó là nguyên nhân khiến con bé không thể chợp mắt. Thì ra Thiên cũng đã thích Hạ Vũ từ lâu, từ cái ngày học lớp bảy khi xếp hàng Việt và vào Hạ Vũ, Thiên chính là cậu bạn đứng sát Việt phía trên, lúc ấy trong mắt Hạ Vũ chỉ có Việt nên không hề biết đến sự tồn tại của Thiên. Càng thích Hạ Vũ, Thiên lại càng muốn bày trò trên ghẹo cô bạn lớp trưởng lớp bên bằng cách khi xếp hàng cậu cố tình lùi và xô đẩy để Việt dúi về phía sau và mạnh vào Hạ Vũ. Cái trò va chạm ấy vì lý do đó mà xảy ra suốt một thời gian dài, giờ thì Hạ Vũ biết đấy là do cố ý, người chủ mưu chính là Thiên.

Khi biết sự thật ấy Hạ Vũ có chút hụt hẫng trong lòng, giá như là Việt cố tình muốn va chạm với mình thì tốt biết mấy. Suốt năm lớp tám Thiên ngồi cùng bàn với Việt gần cửa sổ, ngày nào cũng thấy Hạ Vũ đi qua lén lén nhìn về phía mình nên vui lắm. Nhưng rồi tin đồn về Hạ Vũ với Trung đã làm tan giấc mơ “cưa đổ” của Thiên, Thiên không muốn làm người thứ ba, cũng vì không muốn làm người thứ ba nên lên lớp chín khi biết người Hạ Vũ thích là Việt - bạn thân nhất của mình Thiên cũng chỉ im lặng. Mãi cho đến lần đầu cùng Hạ Vũ đạp xe về nhà, Hạ Vũ nói sẽ từ bỏ không theo đuổi Việt nữa Thiên mới quyết định bày tỏ tình cảm của mình.

“Thật là đau đầu mà!” Hạ Vũ vừa đánh răng vừa nghĩ thầm nhìn mình trong gương lác lác đầu. Hôm nay lớp 9A1 và 9A2 tổ chức đá bóng giao lưu. Hạ Vũ là lớp trưởng nên phải có mặt để cổ vũ cho lớp mình. Khi đến sân bóng trận đấu sắp bắt đầu, Thiên nhìn thấy Hạ Vũ từ phía xa nở một nụ cười thật tươi, Hạ Vũ bĩu môi, lẻ lười đáp trả rồi quay mặt về phía đội bóng lớp mình. Không thấy Việt ở sân bóng, lần trước nghe qua An nói Việt là cầu thủ giỏi nhất của lớp sao hôm nay lại không đi? Trận đấu đã bắt đầu đúng giờ không đợi sự xuất hiện của Việt. Hạ Vũ chẳng biết là hết cổ vũ cho đội nào nên biết điều ngồi im re, tỏ vẻ không hào hứng cho lắm.

Thiên chơi bóng rất tốt, bàn thắng đầu tiên chính là Thiên ghi điểm, tụi con gái lớp A1 được thể hết lên vui sướng. Không ngờ mấy phút sau, từ đường chuyền bóng của Thành, một bạn nam lớp Hạ Vũ đã ghi bàn thắng gỡ hòa. Tụi con gái ngồi cạnh Hạ Vũ ngay lập tức nhảy lên la hét, vênh mặt tự đắc nhìn sang đối thủ. Hạ Vũ cúi mặt lắc đầu, chỉ là trận đấu bóng thôi mà!

Sang hiệp hai thì Việt xuất hiện, cậu ta thần nhiên khoác vai Thiên vào sân. Tụi con gái lớp A1 thấy Việt thì cứ như thấy ngôi sao, chúng điên cuồng gọi tên Việt với thái độ vô cùng phấn khích. Hạ Vũ mắt tròn, mắt dẹt nhìn sang: “Ôi trời, điên hết cả rồi!”

Mới vào sân hai phút, Việt ghi luôn bàn thắng cho đội A1. Sân bóng đầy những tiếng hò reo, la hét vì vui mừng. Hạ Vũ vô cùng ngạc nhiên khi thấy Việt chơi hay như vậy, chỉ vài phút sau liên tiếp hai bàn thắng nữa được ghi từ chân Việt lập nên một cú hattrick hoành tráng. Khi Hạ Vũ còn ngơ ngẩn mơ màng nhìn bóng Việt lướt trên sân bóng thì nghe thấy tiếng hét ở cuối sân. Đưa mắt nhìn sang, Hạ Vũ thấy Thiên đang ngồi trên sân bóng hai bàn tay ôm chặt đầu gối, mặt đau đớn. Minh từ phía ghế dự bị chạy qua Hạ Vũ nói nhỏ:

“Hình như Thiên bị chuột rút, bà qua đấy xem như thế nào!”

Hạ Vũ toan nhắc người lên làm theo lời Minh thì thấy Quỳnh, An, Thanh đã chạy lại trước, con bé chần chừ: “Thôi, có mấy bạn cùng lớp chăm sóc là được rồi, tôi sang không tiện.”

Minh không nói gì lẳng lặng đi về phía Thiên, về mặt Minh cau có và khó chịu. Mọi người xoa bóp chân cho Thiên, vài phút sau cậu ấy đứng lên đi lại bình thường, trận đấu bắt đầu tiếp. Không có bàn thắng nào được ghi thêm, kết quả hôm ấy lớp Hạ Vũ thua đậm với tỉ số: 1 – 4.

Đang đạp xe về một mình thì Hạ Vũ thấy Thiên phóng xe rẹt lên đi song song, Thiên nói chuyện rất tự nhiên, bình thường giống mọi ngày:

“Lúc bị chuột rút tôi thấy bà cứ ngẩn người như tượng, suy nghĩ chuyện gì không vui à?”

“Đau thế còn quan tâm tôi... ông thật là...” Hạ Vũ bối rối không nói tiếp, thực ra lúc đấy Hạ Vũ đang mãi nhìn Việt và chắc chắn Thiên biết điều ấy. Nghĩ đến lá thư, Hạ Vũ nhanh nhẩu:

“À, chuyện lá thư hôm qua, xem như trò đùa đi... Xem như tôi chưa đọc và biết gì hết, chúng ta cứ bình thường như cũ được không?”

“Đùa ư? Tôi không đùa, tôi thật lòng.”

Thiên trả lời nghiêm túc, Hạ Vũ quay sang nhìn thấy ánh mắt chân thành của Thiên thì luống cuống tay chân:

“Ông thật là điên rồ. Rõ ràng ông biết tôi thích Việt, thư tôi viết cho Việt ông cũng đọc rồi. Tôi nói không theo đuổi Việt nữa là để cậu ấy không ghét tôi. Với lại tính tôi ông biết rồi còn gì: ngỗ ngược, đánh đá, ông không chịu được đâu. Còn nữa, tôi biết ông có một vài bạn gái khác thích, tại sao phải chọn tôi làm gì?”

“Nói nhiều như vậy làm gì? Tôi chỉ biết thích mỗi mình bà thôi!” Thiên cúi lên, giọng gắt gỏng: “Tin tôi đi, tôi sẽ làm bà quên được Việt.”

Hạ Vũ thoáng chút xúc động, nghẹn lời không nói thêm câu nào. Cả hai im lặng một chặng đường dài.

* * *

Tại lớp học thêm Anh buổi tối, Trung bắt chuyện với Hạ Vũ:

“Chuyện của bạn với Việt tốt cả chứ?”

Hạ Vũ bất ngờ luống cuống, nhất thời lắp bắp: “Tốt... tốt cả. À, không tốt... không tốt lắm.”

“Vậy chuyện với Thiên là thật hay giả?”

“Hả? Sao lại hỏi mình vậy?” Lần này thì Hạ Vũ còn kinh ngạc hơn.

“Trung nghe mấy bạn đồn là Hạ Vũ dạo này thân với Thiên nên chỉ quan tâm hỏi thôi. Chúng ta vẫn xem như là bạn đi. Bạn bè hỏi thăm vài câu.” Trung cười cười.

“Sau chuyện với Trung mình chẳng có ý định trêu đùa ai cả, Trung yên tâm nhé! Giờ mình phải vào lớp làm bài tập đây.”

Nói rồi Hạ Vũ từ sân chạy tốt vào trong phòng học, ngồi xuống cạnh An, thở mạnh. An quay sang hỏi:

“Sao mà thở ghê thế, bạn vừa chạy đi đâu về à?”

“Không có gì.” Hạ Vũ xua tay.

“Này, có phải Thiên thích bạn không? Sao bạn không trả lời rõ ràng?” An đột ngột hỏi.

Hạ Vũ nhủ thầm, đúng là nhóm bạn thân đi, chuyện gì cũng nhất thiết phải kể cho nhau nghe hết hay sao.

“Khó quá, tôi không tìm ra được câu trả lời hợp lý nào cả.”

“Bạn nên trả lời dứt khoát đi, vì... vì Quỳnh cũng rất thích Thiên.”

Lời của An như một cơn gió thổi qua tai khiến Hạ Vũ cảm thấy lạnh. Tại sao lại đưa Hạ Vũ vào chuyện rắc rối này chứ, sao lại bắt Hạ Vũ giải bài toán khó này. Hạ Vũ chọn cách im lặng, hạn chế tối đa gặp Thiên. Ở lớp học thêm Văn, Hạ Vũ luôn chăm chỉ đi học sớm, ngồi bàn đầu với hội con gái, tan học thì chuẩn về trước. Trên trường lúc nào Hạ Vũ cũng kè kè với Thành và Phụng sau giờ tan học. Hạ Vũ cũng đi học thật sớm không cho Thiên có cơ hội đợi được mình trên đường. Giọng Thiên bực bội trong điện thoại: “Sao cứ tránh mặt tôi, chính bà bảo thích chúng ta như bạn bè bình thường sao lại làm vậy?”

“Tôi, tôi có lý do của mình.” Hạ Vũ đành giọng.

“Lý do, lý do cái con khỉ. An nói với tôi rồi, bà ngại Quỳnh đúng không? Tôi và Quỳnh đã nói chuyện xong với nhau từ hôm mà bà đến nhà tôi ăn ngô đấy! Tôi không thích Quỳnh, còn bây giờ Quỳnh với Minh là một đôi, bà hiểu chưa? Có cần nhắc lại một lần nữa không?”

Hạ Vũ nghe xong đột nhiên cảm thấy vui vẻ: “Không, không cần nhắc lại đâu.” Thì ra hôm ở sân bóng Minh khó chịu là nhìn thấy Quỳnh chạy lại chỗ Thiên đầu tiên, Hạ Vũ nhớ lại.

“Thế bây giờ gặp riêng nhau được chưa?” Thiên cười cợt. “Bà qua nhà tôi hay tôi xuống đón bà?”

“Ông cứ ở nhà đi, tôi qua bây giờ.”

Hạ Vũ thấy lòng lâng lâng một niềm vui lạ, thật lạ. Cảm giác như trút bỏ được điều gì đó nặng nề trong lòng. Làn gió lạnh mon man trên da thịt Hạ Vũ nhưng con bé lại thấy rất thoải mái. Hạ Vũ đến nhà Thiên, bố mẹ Thiên là công chức đi làm cả ngày, anh trai Thiên học đại học ở Hà Nội nên thường chỉ có mình Thiên ở nhà, bạn bè vì thế mà cũng hay đến nhà cậu ấy tụ tập. Vừa bấm chuông Thiên chạy ra mở cửa luôn, cậu dắt xe cho Hạ Vũ dựng ở sân rồi giục con bé vào nhà. Hạ Vũ chưa kịp ngồi xuống thì bị lực kéo từ một cánh tay rất mạnh khiến cả người ngã nhào vào lòng Thiên:

“Tôi nhớ bà quá đi mất!”

Lần đầu tiên bị một người bạn khác giới ôm, Hạ Vũ ngay lập tức luống cuống đẩy Thiên ra:

“Làm... làm gì vậy? Ai cho ông ôm tôi?”

“Thế không cho ôm à?” Thiên tỏ vẻ tiếc nuối: “Vậy không cho ôm thì nắm tay nhé!”

Chẳng cần Hạ Vũ đồng ý, Thiên đưa hai bàn tay của mình nắm chặt lấy hai bàn tay nhỏ bé của Hạ Vũ. Hai người đứng đối diện nhau. Hạ Vũ không rút tay lại, chỉ đứng im ngẩn ngơ nhìn cậu bạn đeo kính trước mặt, không ai lên tiếng. Cứ như vậy, một lúc sau Thiên nhỏ giọng:

“Dù không biết bây giờ bà có thích tôi không nhưng tôi tin thời gian sẽ khiến bà thích lại tôi, chỉ cần bà chấp nhận tình cảm của tôi, tôi sẽ ở bên bà vượt qua mọi chuyện.”

Đôi mắt Thiên tràn ngập tình yêu thương và lóe lên những tia hy vọng. Hạ Vũ cảm động bật khóc. Bao nhiêu ảm ức, đau đớn, buồn thương với Việt. Bao nhiêu niềm vui, niềm an ủi, sự quan tâm của Thiên. Cả hai điều ấy cộng lại bị dồn nén khiến Hạ Vũ òa lên như một đứa trẻ lên ba. Lần đầu tiên Hạ Vũ khóc trước mặt bạn trai, lại khóc to như vậy, Thiên cuống quýt đưa tay lên gạt nước mắt cho Hạ Vũ đỡ dành:

“Đừng khóc nữa, đã xấu khóc nhè lại càng xấu đấy!”

Hạ Vũ mếu máo nói một câu chẳng liên quan gì đến hoàn cảnh: “Cuối cùng cũng chịu bỏ tay người ta ra, hai bàn tay ông toàn mồ hôi thôi à, tay tôi bị ướt hết rồi!”

Cả hai ngượng nghịu chạm trán vào nhau rồi bật cười hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Vũ Ngã Rối Thì Đứng Dậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Chương 12 - 13

“Con điên, mấy ngày nay mày cứ nhìn hai bàn tay mày rồi cười là sao?” Hạnh tò mò hỏi.

Hạ Vũ đứng là đang nhìn hai bàn tay mình vội thu ngay nụ cười lại giả vờ. “Đâu có gì, chỉ là...” Hạ Vũ len lén nhìn Hạnh: “Tao chẳng nói gì với Thiên cả, nhưng cậu ta đã nắm tay tao, còn cả... ôm tao nữa.”

“Oái, nhanh thật à, tởm có hơn một tháng mà đã được ôm với nắm tay rồi, thế đã “first kiss” chưa?”

Hạnh sung sướng reo lên làm mặt Hạ Vũ thoáng đỏ, Hạ Vũ với ngay cái gối trên giường đập ngay vào đầu bạn. “Vớ vẩn, còn lâu mới đến cái đấy. Tao đã nói là tao thích cậu ấy đầu.”

“Vậy mà còn không thích, mày bị ám đầu rồi!”

“Nhưng mà, lúc Thiên ôm với nắm tay tao, cảm giác của tao sao sao ấy, khó nói lắm. Vừa vui vui, lại vừa thấy không nên làm như thế, rồi lại cảm thấy như có lỗi với những tình cảm dành cho Việt. Mày nói phải lắm, người điên là tao mới đúng.”

“Ôi giờ, nghĩ làm gì nhiều, mày vui là được rồi.” Hạnh kéo Hạ Vũ nằm xuống giường cùng mình, hai cô bạn tiếp tục những tâm sự đủ chuyện trên trời dưới đất.

* * *

Tan học, Quỳnh, An, Thanh, Hạ Vũ rủ nhau đi ăn chè. Ba cô bạn tò mò chuyện giữa Hạ Vũ và Thiên làm Hạ Vũ không biết trốn đi đâu. An lên tiếng trước:

“Bạn đồng ý chưa? Hai người là một đôi rồi chứ?”

“Ừ, chưa. Bọn mình vẫn đang tìm hiểu nhau thôi.” Hạ Vũ đáp.

“Nhưng Thiên là một người bạn trai tốt đúng không?” Thanh hỏi.

“Ừ, tốt.” Hạ Vũ trả lời và xoay chiếc thìa trong cốc chè nhanh hơn. Lần này đến lượt Quỳnh, thật may là Quỳnh không đưa ra câu hỏi.

“Thiên đúng là một người tốt mà, tuy có hơi quan tâm quá đến các bạn nữ nhưng mà vì ga lăng thôi chứ không có ý gì đâu. Quỳnh đã từng hiểu lầm Thiên thích mình là như vậy. Minh cũng rất tốt với Quỳnh nên giờ gặp Thiên ngoài tình bạn ra Quỳnh chẳng còn tư tưởng gì khác nữa...”

Hạ Vũ im lặng lắng nghe, ẩn sau những lời nói của Quỳnh, Hạ Vũ biết Quỳnh đang quan tâm đến việc Hạ Vũ đã quên Việt hay chưa? Đã toàn tâm toàn ý với Thiên chưa? Đừng có làm Thiên buồn vì những tâm tư khác của mình. Hạ Vũ hiểu, rất hiểu. Chính vì thế nên Hạ Vũ mới chưa trả lời Thiên rõ ràng. Hạ Vũ cần xác định rõ, bản thân đã quên được tình cảm dành cho Việt chưa.

Ba cô bạn gần nhà nhau nên đi một đường khác, Hạ Vũ vòng qua trường một mình về. Qua cửa hàng chú Tư, muốn mua mấy tập giấy và bút để về viết truyện và sáng tác thơ nên Hạ Vũ rẽ vào. Chọn đồ xong khi thanh toán tiền chú Tư cười trên:

“Hôm trước Thiên tặng quà cháu thích không? Cậu ta chọn mãi mới lấy cái đồng hồ ấy đấy. Sao cháu không đeo?”

“Ồ, quà nào ạ?” Hạ Vũ ngỡ ngàng.

Thấy thái độ của Hạ Vũ, chú Tư là người lớn nên rất nhanh ý, “À không? Chú nhầm người khác với Thiên rồi, đấy, vừa nhắc thì nó đến, nó ngồi ở đây đợi cháu từ lúc tan trường.”

Theo ánh mắt chú Tư, Hạ Vũ nhìn thấy Thiên đang bước vào cửa cười nhe răng. “Biết ngay là sẽ vòng qua trường về nhà mà, đi, chúng ta về thôi.”

Hạ Vũ cùng Thiên song song đạp xe về, nhớ lại lời chú Tư nói Hạ Vũ không khỏi nghi ngờ, tò vò giận dỗi: “Tại sao phải giấu tôi, tôi có cảm ông tặng quà cho người khác đâu, chuyện đồng hồ là như thế nào?”

Thiên chau mày như hiểu chuyện gì vừa xảy ra. “À, quà tặng sinh nhật Mai, tôi nói rõ với Mai tôi có bạn gái rồi, chỉ là nợ em ấy một món quà sinh nhật.”

“Nghe nói Thiên đôi với bạn gái nào cũng tốt vậy?” Hạ Vũ có vẻ không vui.

“Từ giờ không thế nữa, tốt với mình bà là đủ rồi!” Thiên quả quyết trả lời. “Lại sắp nghỉ tết âm lịch rồi. Giao thừa gặp nhau nhé!”

“Giờ ấy bố mẹ ai cho ra khỏi nhà mà gặp.”

“Anh trai tôi về nghỉ tết, tôi đi cùng anh trai nên gần giao thừa sẽ rẽ qua nhà bà, đợi bà ở cổng nhé!”

“Tùy ông, trước khi đến nhớ gọi điện báo trước để tôi ra là được.”

Thiên giữ đúng lời hứa, khoảng mười một giờ ba mươi phút cậu có mặt ở cổng nhà Hạ Vũ. Hạ Vũ xin phép bố ra ngoài nói chuyện với Thiên vài câu rồi nhanh chóng trở vào nhà. Thiên đi cùng anh trai nên cũng không đứng lâu được nên cả hai chia tay nhau trước lúc giao thừa. Đồng hồ điểm chuông mười hai giờ đêm, khoảng khắc giao thừa đã sang, trên màn hình ti vi đang chiếu những màn bắn pháo hoa rất đẹp mắt. Hạ Vũ nhận được điện thoại của Thiên ngay sau đó.

“Hi hi, tôi là người cuối cùng nói chuyện với bà trong năm cũ, cũng là người đầu tiên nói chuyện với bà trong năm mới, từ giờ đến hết đời tôi sẽ làm như vậy. Chúc bà năm mới vui vẻ!”

Hạ Vũ ngỡ ngàng hạnh phúc khi nghe những lời ấy, “Chúc năm mới vui vẻ!”

“Mừng hai mấy đứa con gái, Minh và Dũng nữa hẹn nhau xuống nhà bà chơi, nhớ đón tiếp nhé.”

“Oke, đồng ý cả hai chân hai tay luôn.”

* * *

“Hạ Vũ, ra đón khách mau lên.”

Là giọng Thiên, Thiên và các bạn đến rồi. Hạ Vũ tíu tít chân sáo chạy ra mở cổng. Thiên vào trước cứ như chủ nhà, lần lượt các bạn Dũng, Minh, An, Quỳnh, Thanh cũng bước vào. Hạ Vũ giật mình khi nhìn thấy người cuối cùng là Việt. Lâu lâu rồi mới gặp Việt ở khoảng cách gần như vậy, lại trong chính nhà mình làm chân tay Hạ Vũ run run. Hạ Vũ bảo các bạn vào nhà còn mình thì chạy vụt một cái xuống bếp, cả người dựa vào tường hít thở, hai tay ôm ngực: “Không được mất bình tĩnh, không được run, không phải vì Việt, không sợ, không sợ...” Hạ Vũ cứ như niệm thần chú, bình ổn tâm trạng rồi tươi cười mang bánh kẹo, hoa quả bước ra tiếp các bạn. Thiên đột nhiên húng hắng ho, Hạ Vũ lo lắng:

“Sao thế, không khỏe à?”

“Hôm giao thừa đi ngoài đường bị cảm lạnh, đừng lo. Bà lấy cho tôi cốc nước để uống thuốc.”

Hạ Vũ cúi người lấy chiếc cốc đặt trên bàn. “Ông tự đi rót đi, bình nước dưới bếp.”

“Không, tôi muốn bà rót cho tôi cơ.” Giọng Thiên làm nũng khiến cả hội cười ồ lên, Hạ Vũ bối rối liếc thấy trên môi Việt xuất hiện nét cười nhàn nhạt. Hạ Vũ lấy cốc đứng lên và rót nước đưa cho Thiên.

“Đây, ông uống thuốc đi. Ôm còn theo xuống nhà tôi làm gì? Ở nhà mà nghỉ ngơi có tốt không?”

“Vây chơi một lúc ở nhà Vũ rồi cả hội về nhà Thiên.” Dũng lên tiếng như ra luôn quyết định.

Thế là hội bạn ở nhà Hạ Vũ ăn uống, trò chuyện một lúc rồi kéo nhau về nhà Thiên. Từ rượu nhà Thiên có rất nhiều loại rượu ngoại. Minh nhìn thấy lỗi ra một chai, trầm trồ:

“Rượu xịn này chúng mày ơi, có đứa nào dám uống không?”

“Thôi đi, mấy tuổi đầu mà bày đặt uống rượu, nhờ bố mẹ Thiên về biết thì sao.” Quỳnh nhanh nhẩu lên tiếng ngăn cản.

“Sợ gì, thử đi. Bọn này cũng mười lăm tuổi rồi chứ ít à. Thử chút không chết đâu.” Dũng lên tiếng.

Dường như là trường nhóm nên lời nói của Dũng thường có trọng lực, cả hội không ai lên tiếng phản đối nữa, trừ Hạ Vũ.

“Thiên đang ốm, cậu ấy sẽ không uống rượu, mà các ông đã hỏi cậu ấy chưa? Cậu ấy đang phải nghỉ ngơi trong phòng.”

“Không cần hỏi, thích thì cứ mở ra uống thôi.” Việt đột ngột lên tiếng làm Hạ Vũ nín thở.

Nói xong Việt lạnh lùng bước qua Hạ Vũ, với chai rượu từ tay Minh, mấy tên con trai kéo nhau vào bếp ngồi vào bàn ăn, mang đậu phộng ra làm mồi trước. Hạ Vũ tuy bên ngoài ham chơi, vô tâm nhưng từ nhỏ được bà ngoại và bố dạy cho việc nấu nướng nên vốn có tay nghề, hôm nay mới được dịp trở tài vào bếp. Mớ tủ lạnh, Hạ Vũ lục lọi ít đồ ăn rồi chế biến vài món đơn giản như: Bánh chưng rán, rau xào, Gà chiên giòn, giò rím nước mắm. Thanh và An phụ giúp, Quỳnh thì ngồi “ám” Minh không cho uống rượu nhiều. Toàn đồ ăn đã sơ chế sẵn nên Hạ Vũ nấu rất nhanh, vừa xong thì Thiên đi xuống nhập hội. Hạ Vũ và các bạn cũng ngồi xuống bàn ăn, con bé khề lểc mắt lờm Thiên như nhắc nhở cậu ta không được uống nhiều.

Mấy tên con trai biết mình ít tuổi, lại không biết bố mẹ Thiên đi chúc tết về lúc nào nên cũng có chừng mực, uống vừa đủ rồi kéo nhau ra chơi bài. Dũng, Minh, Thanh, An làm bốn người chơi chính. Quỳnh tiếp tục ngồi cạnh Minh “ám quẻ”, Việt với Thiên ngồi trên ghế xem phim. Hạ Vũ chợt cảm thấy thừa thãi, lại không muốn gặp mặt với Thiên và Việt ở cùng một chỗ nên lên lên sân thượng đứng một mình.

Cảm giác ở cùng hai người mà mình thích, hai người đẩy lại là bạn thân khiến Hạ Vũ thật khó xử, tâm tư rối rắm. Thiên từ đằng sau bất ngờ hù một tiếng làm Hạ Vũ giật mình, khác với mọi ngày sẽ lao vào đánh trả Thiên, Hạ Vũ chỉ cười rồi im lặng chống tay lên lan can nhìn xuống dưới. Nhận ra được sự khác thường của Hạ Vũ, Thiên hỏi:

“Có phải gặp Việt khiến Hạ Vũ không vui?”

“Đúng là có chút đau lòng.” Hạ Vũ không suy nghĩ buột miệng đáp.

“Sao? Vẫn còn đau lòng ư?” Thiên nhú mày, “Thế thì càng phải gặp, gặp nhiều sẽ hết đau lòng. Thực ra hôm nay Việt không muốn đi cùng hội, nhưng tôi ép đi đây. Nếu Hạ Vũ chấp nhận làm bạn gái tôi, Việt là bạn thân của tôi, không thể tránh khỏi không gặp nhau, chẳng lẽ cứ trốn nhau mãi...”

Thiên chưa kịp nói hết câu thì cả hai nghe thấy tiếng cửa lên sân thượng bị khóa: “Cạch, cạch.”

Hạ Vũ xoay người nhìn cửa bị đóng lo lắng. “Ai khóa bên trong rồi, làm sao bọn mình xuống được, đùa kiểu gì vậy, ông đang ôm lại đứng đây hóng gió thế này.”

Thiên kéo tay Hạ Vũ lại gần. “Kệ đi, khóa cửa chúng ta càng có thời gian nói chuyện, có bà ở bên, ốm mấy tôi cũng chịu được.”

“Khéo mồm quá đi!” Hạ Vũ véo mũi Thiên, Thiên nắm lại bàn tay vừa véo mũi của Hạ Vũ.

“Ngày mai mừng ba tết trùng vào Valentine, tôi đón bà đi chơi được không?”

“Cũng chưa biết được.”

Hạ Vũ rút tay lại, chưa xác định rõ tình cảm với Thiên, Hạ Vũ không thể nhận lời đi chơi Valentien với Thiên được nên con bé nhanh chân chạy lại cửa, đập mạnh gọi to tên Minh. Mấy phút sau thấy Minh mở cửa ra, Hạ Vũ đá vào chân Minh mấy cái cẩu: “Lớn rồi còn chơi trò này, sao lại chốt cửa?”

“Ồ, tôi có chốt đâu, nghe bà gọi tên tôi thì tôi lên mở cửa.” Minh oan uổng nói.

Chương 13

Hạ Vũ xuống tầng một, nhìn vào chiếu bài thấy Quỳnh đã thế chỗ Minh đang hăng say “sát phạt” với Dũng, Thanh, An. Hạ Vũ lại gần Dũng nhìn nhìn vào những quân bài trên tay cậu bạn. Dũng đang thắng to nên cười hả hê sung sướng:

“Bà xem, từ lúc thắng Việt nó không ngồi ở đây ám tôi, tôi thắng to.”

Hạ Vũ cứ nghĩ Việt ngồi dưới này, Minh với Quỳnh là một đội nên khả năng Minh để Quỳnh cầm bài chạy lên chốt cửa là nhiều nhất, Minh không nhận, chẳng lẽ lại là Việt nhốt Hạ Vũ và Thiên ngoài sân thượng. Đang suy nghĩ thì Dũng nhò và.

“Tôi lạnh quá, này uống hơi nhiều, bà chạy lên phòng Thiên xem có cái áo khoác nào mang xuống tôi mặc tạm.”

“Rồi, đợi tôi mang xuống.”

Hạ Vũ đứng lên chạy một mạch lên tầng hai, rẽ trái vào phòng ngủ của Thiên, thấy chiếc áo khoác lúc sáng Thiên mặc để trên bàn thì chạy lại. Chưa kịp cầm lên thì Hạ Vũ nhìn thấy trên giường có một người nằm trùm chăn kín mặt chỉ hở ra hai bàn chân đi tất trắng. “Chắc là Minh trốn Quỳnh lại nhai lên đây ngủ đây mà, phải giấu tất đi mới được.”

Nghĩ là làm, Hạ Vũ rón rén lại gần, hai ngón tay nhón lấy một góc tất ở chân phải, đang định rút thật nhanh thì người kia ngồi bật dậy, chiếc chăn mỏng bị hất lên không trung rồi trùm lên đầu Hạ Vũ, Hạ Vũ sợ quá giẫy giụa lưng búng trong đồng chăn rồi ngã xuống giường. Khi kéo được tấm chăn ra thì Hạ Vũ bàng hoàng nhìn thấy trước mặt mình là gương mặt phóng to của Việt. Đôi mắt đầy giờ đây không lạnh lùng nữa mà mang theo sự mệt mỏi, lơ đãng.

Bất gặp ánh mắt của Hạ Vũ, đôi mắt ấy nhanh chóng khôi phục lại vẻ cứng nhắc, Việt vội vàng chống tay đẩy người ngồi lên ngay ngắn. Hạ Vũ cũng nhanh chóng bật dậy như cái lò xo, với chiếc áo trên bàn rồi chạy biến xuống tầng một.

Dừng mặc áo vào và hỏi: “Bà có thấy Việt đâu không? Lúc nãy cậu ta uống rất nhiều.”

“Đang ngủ ở trong phòng Thiên ấy.” Hạ Vũ trả lời, giọng vẫn còn run run.

Hạ Vũ không thể lý giải được, mỗi lần gần Việt là lại tim đập chân run. Cảm giác này rất khác với cảm giác bình yên, nhẹ nhàng khi gần Thiên. Cảm thấy thật ngột ngạt, Hạ Vũ không thể ở đây thêm được nữa, Hạ Vũ muốn về nhà. Hạ Vũ chạy lên tầng ba tìm Thiên không thấy, lại nghe được tiếng Minh vọng từ trên sân thượng xuống:

“Việt uống nhiều nhất, hôm nay cậu ta không bình thường. Tao không chốt cửa, tao nghĩ là Việt làm.”

“Tao cũng nghĩ vậy? Cái thằng chẳng bao giờ để ai nhìn thấy cảm xúc của mình mà hôm nay lại...”

Như cảm thấy có tiếng bước chân, Thiên dừng lại câu nói giữa chừng, quay ra thấy Hạ Vũ đang lấp ló ở cửa. Hạ Vũ đã nghe thấy hết, con bé áp úng:

“Tôi muốn về nhà, lúc nãy Thiên đèo tôi đến nên giờ không tự về được.”

“Về sớm thế, còn hát karaoke nữa mà, ở lại đi.” Minh nhắc.

“Muốn về tôi sẽ đưa bà về.” Thiên trả lời Minh thay Hạ Vũ rồi kéo tay con bé đi xuống nhà. Hạ Vũ chào bạn bè rồi ngồi sau xe Thiên ra về. Thiên vẫn còn sực sật, thỉnh thoảng lại hít sâu vì nghẹt thở. Hạ Vũ nói:

“Mai không phải đến đâu, ở nhà nghỉ cho khỏi ốm.”

“Không được bàn lùi, tôi mai nhớ phải chờ tôi.”

Hạ Vũ biết đến ngày Valentine từ năm ngoái, nhưng buồn một nỗi hời hợt ấy đang cựa cựa Trung nên không để ý. Năm nay Thiên muốn đi chơi cùng Hạ Vũ trong ngày này, Hạ Vũ băn khoăn nên đã từ chối. Thực ra Hạ Vũ có thích Thiên, ở bên cạnh Thiên mọi chuyện đều rất vui vẻ. Thế nhưng trong trái tim Hạ Vũ, dường như không thể quên Việt. Khi chưa có được tình cảm của Việt, Hạ Vũ cố chấp không cam lòng. Hạ Vũ sợ mình sẽ quên mất Việt, lại sợ sẽ làm Thiên buồn. Mọi thứ cứ mâu thuẫn khó hiểu.

Thiên vẫn là người giữ lời hứa. Tối Valentine đứng chờ Hạ Vũ ở buru điện gần nhà, Hạ Vũ không đi.

“Ông về đi, tôi đã bảo ôm thì ở nhà, tôi không đi chơi đâu, ông muốn ôm thêm à?”

“Sao vậy? Từ hôm qua đến giờ bà khác quá. Vì Việt phải không?”

“Không vì ai cả.” Hạ Vũ hét lên: “Ông đừng có nhắc đến Việt được không? Tôi không muốn nghe thấy tên này.”

“Vậy tại sao hôm nay không muốn đi chơi với tôi, không nhận quà của tôi?” Thiên đau đớn.

Hạ Vũ lạnh lùng: “Ông về đi, hôm nào khỏe ta nói rõ mọi chuyện.”

“Tôi không về, tôi cứ ở đây cho đến khi nào bà nhận quà.”

Thiên dứt khoát làm Hạ Vũ vừa giận vừa thương. Hạ Vũ bỏ chạy về nhà. Hạ Vũ đang chạy trốn, trốn điều gì đây Hạ Vũ cũng không biết nữa. Tại sao phải trốn tránh Thiên như vậy? Tại sao không thể mở lòng đón nhận người mới. Việt, tại sao Việt làm Hạ Vũ đau như thế này. Phải, vì Việt, tất cả vì Việt nên Hạ Vũ mới từ chối Thiên. Hạ Vũ quyết định quay trở lại buru điện, Thiên vẫn đang đứng đấy, cái bóng cao lớn đồ dài bên cạnh chiếc xe đạp màu xanh. Hạ Vũ chưa xót.

“Ông về đi, tôi sẽ cho ông lý do. Tôi không thể quên Việt, càng không thể hết yêu Việt... tôi chỉ muốn ông là bạn, xem như ông vì tôi mà từ bỏ tình cảm này đi.”

“Tôi thích bà, tôi không muốn từ bỏ.” Thiên cố chấp.

Hạ Vũ cũng không chịu nhượng. “Thích thôi mà, thích chứ không phải yêu, thích thì sẽ quên nhanh thôi, cố lên một chút là sẽ quên thôi.”

“Vậy thì... Hạ Vũ, nghe cho rõ đây. Tôi yêu bà.”

Nói rồi Thiên lên xe bỏ đi, bóng Hạ Vũ một mình lẻ loi đồ dài trên mặt đất. Nước mắt, vị mặn của nước mắt thấm ướt đôi mi. Học các yêu một người đã khó, học cách để từ bỏ người mình yêu còn khó hơn. Có một dạng cố chấp khi yêu mà không được đáp lại, đó chính là vẫn mơ tưởng một ngày nào đó mình sẽ được yêu. Cả Hạ Vũ và Thiên đều đang rơi vào dạng cố chấp ấy.

* * *

Có kết quả cuộc thi Văn toàn tỉnh. Thật bất ngờ là Thanh và Hạ Vũ vẫn giành được giải nhì và có mặt trong top hai mươi học sinh cao điểm nhất tham

gia vòng loại chọn ra năm học sinh đại diện cho tỉnh đi thi quốc gia. Đây là mục tiêu mà nhà trường, cô Lan và cả Hạ Vũ nữa cố gắng đặt ra để phấn đấu. Lúc đọc đề thi Hạ Vũ đã háng say viết bài với tất cả những gì đã được cô giáo truyền đạt và những kinh nghiệm tích lũy được của bản thân. Mãi đến khi gần nộp bài Hạ Vũ mới phát hiện ra mình làm lạc đề một câu, không còn thời gian để sửa, Hạ Vũ buồn bã chấp nhận nộp bài thi. Thanh cũng hoàn thành bài thi với kết quả không như mong muốn. Hạ Vũ biết cơ hội được vào thi quốc gia với mình rất nhỏ. Hạ Vũ thấy thật thất vọng với bản thân mình.

Đang buồn bã vì cuộc thi, Minh chạy sang gọi Hạ Vũ ra và hỏi:

“Hôm qua ngày ‘Cá tháng tư’, bà viết thư cho Việt à?”

“Thư, thư nào, tôi có viết gì đâu?”

Hạ Vũ ngơ ngác, Phụng xuất hiện thì thầm vào tai Hạ Vũ. “Là tao viết rồi ký tên mày. Tao muốn trêu Việt thôi.”

“Mày viết cái gì?” Hạ Vũ cáu, “Sao lại tự ý làm thế?” Đang định nói thêm vài câu trách Phụng thì Minh đưa cho Hạ Vũ một mẩu giấy nhỏ, Hạ Vũ vẫn không hiểu chuyện gì.

“Thư, thư của Thiên à, tôi không nhận đâu.”

“Không, là của Việt.”

Hạ Vũ kinh hoàng khi nghe vậy, Hạ Vũ giật nhanh tờ giấy đọc: “Ngày 01 tháng 04: Tôi sẵn sàng đợi bạn dù cho bạn từ chối - Hạ Vũ. Ngày 02 tháng 04: Ai nói với bạn rằng tôi không thích bạn? - Đức Việt”

“Mày viết mỗi câu này.” Hạ Vũ tròn mắt đưa cho Phụng tờ giấy trên tay.

Phụng đọc rồi gật đầu khục khục cười: “Ừ, tao chỉ thử đùa một chút thôi mà, không ngờ cậu ta trả lời như vậy, mày nghĩ sao?”

“Tao,” Hạ Vũ ngập ngừng, trong đầu Hạ Vũ bắt đầu xuất hiện những hình ảnh của Việt, từ những ngày đầu tiên quen biết cho đến những ngày Việt lạnh lùng từ chối, không được, nhất định lần này phải cố gắng, Hạ Vũ không tin mình không có một chút tình cảm gì từ Việt. Hạ Vũ nhờ Phụng chạy vào lấy bút, đặt tờ giấy lên bàn công lớp học viết thêm vào: “8 giờ tối ngày 02 tháng 04: Chỉ cần có với mình một chút, một chút tình cảm thôi xin bạn hãy đến. Tôi đợi bạn ở cổng trường. Không gặp không về.”. Viết xong Hạ Vũ đưa tờ giấy cho Minh nhờ gửi lại, Minh gật đầu nhận rồi chạy về lớp.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Vũ Ngã Rối Thi Đứng Dậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 14 - 15

8 giờ tối Hạ Vũ đợi Việt ở cổng trường như đã hẹn, Hạ Vũ nôn nóng, hồi hộp, hy vọng đi qua đi lại lòng vòng quanh cái xe đạp của mình. Nửa tiếng trôi qua vẫn chưa thấy Việt xuất hiện, trong đầu Hạ Vũ xẹt qua nỗi thất vọng, chán nản. Hạ Vũ bắt đầu đếm từng bước chân vòng vèo của mình. Cảm giác lo lắng dâng lên, lòng quặn lại như bị hàng ngàn con kiến cắn. Một tiếng trôi qua, Hạ Vũ không ngừng đếm, đếm, cứ đếm đi đếm lại đến năm nghìn rồi quay lại từ một. Những con số, thời gian, không gian... tất cả mọi vật chao đảo, mờ dần trong đôi mắt ngấn nước của Hạ Vũ: “Đến hay không đến, không đến hay đến muộn. Tại sao bạn viết tờ giấy ấy ám chỉ bạn không ghét tôi. Đã qua ngày ‘Cá tháng tư’ rồi mà, sao lại lừa dối tôi.” Hạ Vũ lẩm bẩm nhắc đi nhắc lại câu nói ấy thay cho đếm số.

Trời tối và thưa dần người qua lại, ở một cổng trường trung học, có một cô bạn gái đang đứng bên cạnh chiếc xe đạp gục khóc.

“Hạ Vũ, về thôi. Việt sẽ không đến đâu?” Giọng Thiên cất lên.

Hạ Vũ sững sờ ngược đôi mắt ngấn nước lên gất gỏng: “Ông đến đây làm gì? Ai bảo ông đến. Là Việt phải không? Việt bảo ông đến thay phải không? Ông về ngay đi, tôi không về, tôi đợi Việt.”

“Cậu ấy sẽ không đến, bà định ngồi đây đến bao giờ, bà có biết bao nhiêu người sẽ lo lắng cho bà không?”

“Kệ tôi, tôi không quan tâm, tôi nói đợi là sẽ đợi.” Hạ Vũ gào lớn.

Thiên nổi điên, cậu ta hùng hục dựng xe, nắm mạnh tay Hạ Vũ kéo mạnh về phía cửa hàng của chú Tư.

“Được, bà muốn đợi, vào đây, tôi sẽ gọi điện cho Việt, bà trực tiếp hỏi xem cậu ta có đến không?”

“Bỏ ra, việc của tôi không cần ông xía vào.”

“Sao lại không cần.” Thiên mỉm cười: “Tôi yêu bà nên việc của bà cũng là việc của tôi, tôi không cho phép người tôi thích tự làm mình bị đau, hiểu chưa?”

Hạ Vũ vùng vằng ra khỏi tay Thiên, nói là làm, Thiên kéo Hạ Vũ vào quán chú Tư, nhờ chú bấm số cho Việt. Hạ Vũ nhất định không nghe máy, nhất thời Thiên lơ đãng Hạ Vũ vùng được tay Thiên ra và bỏ chạy. Hạ Vũ quay lại cổng trường, ngoái đầu lại con bé trông thấy Thiên đang cầm ống nghe nói chuyện với Việt. Đầu óc trống rỗng, Hạ Vũ gạt nước mắt lên xe phóng đi. Thấy vậy Thiên đập vội ống nghe, chạy ra lấy xe đuổi theo. Trên đường, một người đi trước đang ra sức đạp thật nhanh, một người đi sau với vẻ mặt hăm hăm tức giận. Hạ Vũ quay lại quát lớn:

“Đừng đi theo tôi nữa, để tôi yên đi.”

“Tôi không để bà về một mình trong tâm trạng như thế này.” Thiên dịu giọng xuống: “Nếu bà cần gặp Việt đến vậy, ngay bây giờ chúng ta sẽ đến nhà Việt, tôi sẽ gọi cậu ta ra cho bà nói chuyện.”

“Bỏ đi, tôi hận cậu ta. Tôi hận Việt, hết lần này đến lần khác chỉ một mình tôi ảo tưởng. Tôi thua thật rồi, lần này tôi thua thật rồi. Cả đời này tôi sẽ hận cậu ấy.”

Cùng quần đến kiệt sức, Hạ Vũ cũng đã về đến nhà trong sự bảo vệ của Thiên. Hạ Vũ đóng cửa phòng và khóc. Khóc thật lâu, thật đã. Hạ Vũ đau đớn thầm nghĩ: “Được, đã không yêu vậy thì hận. Hận sẽ tốt hơn yêu.”

Hạ Vũ cắt tóc ngắn hơn, luôn ngẩng cao đầu tự tin mỉm cười với bạn bè. Hạ Vũ muốn quên, muốn xóa sạch hết những gì liên quan đến Việt. Cậu ta không đáng để Hạ Vũ quan tâm. Hạ Vũ nhủ lòng và mỗi khi nhìn thấy Việt tâm trạng của Hạ Vũ không còn sự chờ đợi hay luống cuống tay chân nữa. Kết quả thi vào đội tuyển quốc gia kỳ thật không có tên Hạ Vũ và Thanh, cả hai rất buồn và thất vọng. Cô Lan tuy đoán trước được kết quả rồi nhưng cũng không khỏi tiếc nuối vì mấy năm nay mới có được hai cô học trò xuất sắc như vậy. Ngược lại, ở đội tuyển toán, Việt đang hoảng hốt nhận một vé vào đầu tháng năm dự thi kỳ thi học sinh giỏi quốc gia. Hạ Vũ cảm thấy bản mình thật kém cỏi, thật phụ lòng mong mỏi của bố mẹ thầy cô, quan trọng hơn cả là thấy thật thất bại trước mắt Việt.

Hạ Vũ nhận được điện thoại của Dũng hẹn nhóm bạn 4 giờ chiều đến nhà Thiên chơi và chúc mừng Việt được chọn đi thi quốc gia. Hạ Vũ ậm ừ không muốn đến, nghĩ đến bản thân mình trượt còn Việt lại đậu nên Hạ Vũ tò về ghen tị. Đắn đo mãi cuối cùng Hạ Vũ cũng quyết định đến. Thiên ra mở cửa, Hạ Vũ nhìn vào trong sân hỏi:

“Sao không có xe bạn nào vậy? Tôi đến đầu tiên à?”

“Không, bà đến cuối cùng.” Thiên thân nhiên trả lời.

Hạ Vũ chớp chớp mắt: “Sao, sao lại đến cuối cùng?”

“Tôi hẹn mọi người đến chúc mừng Việt vào lúc hai giờ chiều, tụi nó về hết rồi. Còn nhờ Dũng hẹn 4 giờ chiều là để chia buồn với bà. Chúc mừng Việt thi đỗ cả hội nhưng chia buồn với bà thì nên chỉ cần mình tôi là đủ rồi.” Thiên trơ tráo.

Hạ Vũ mím môi ngồi im lặng trên sofa, tay cầm cốc nước xoay đi xoay lại. Thiên ngồi bên cạnh, sau một hồi im lặng cậu mở lời trước:

“Tôi biết giờ bà có nhiều chuyện buồn nhưng trước mặt bạn bè vẫn cố gắng tỏ ra mình vui vẻ, nhưng trước mặt tôi thì không cần, bà muốn khóc thoải mái mà khóc.”

“Tôi, việc gì tôi phải khóc.”

Hạ Vũ nói nhưng mắt không ngược lên nhìn Thiên. Mấy tháng trốn tránh Thiên khiến Hạ Vũ cũng thật buồn. Hạ Vũ không biết tình cảm của mình dành cho Thiên là gì nữa, cũng có lúc Hạ Vũ thấy nhớ, cũng có lúc thấy sợ, có lúc lại muốn đẩy Thiên ra xa, lúc lại muốn kéo Thiên lại thật gần. Mọi mâu thuẫn trong lòng ừn ừn kéo đến làm chiếc cốc trên tay Hạ Vũ xoay nhanh hơn. Thiên nhận ra vẻ bất thường ấy, đưa tay lấy cốc nước từ tay Hạ Vũ rồi đặt lên bàn. Thiên nhẹ nhàng nắm tay Hạ Vũ:

“Đi lên tầng hai, tôi có quà cho bà.” Thiên gạt tay Hạ Vũ đứng dậy, kéo con bé chạy thẳng lên tầng hai. Thiên chạy vài phòng mình rồi mang ra hai chú chó bông đang chúm miệng vào nhau đưa cho Hạ Vũ. Đó là hai chú chó bông được nối bằng sợi dây, khi kéo chúng tách rời nhau ra chúng như lò xo bật lại chúm hai cái miệng vào nhau giống hệt đang hôn nhau. Hạ Vũ đỏ mặt cười:

“Tặng quà gì mà buồn cười vậy? Ai thèm nhận.”

“Nhận đi mà, năn nỉ mà.” Thiên nịnh nọt, sau đó nhanh chóng đổi giọng nghiêm túc: “Nhận lời làm bạn gái tôi được không? Tôi nhất định không làm bà đau lòng.”

Hạ Vũ ớ ứ nhất thời không biết trả lời như thế nào. Rất nhanh sau đó, Hạ Vũ bị Thiên kéo lại sát phía mình, hai tay Thiên giữ chặt hai vai Hạ Vũ và cúi đầu xuống hôn. Đôi môi Thiên chạm vào đôi môi Hạ Vũ, nụ hôn đầu của cả hai người, ngô nghê và không có kinh nghiệm. Đôi môi ấy cứ nằm im bất động trên môi Hạ Vũ vài giây, rồi cọ qua cọ lại, mấp máy thăm dò. Hạ Vũ bất động đứng im không nhúc nhích, hai tay nắm chặt, hơi thở bị nghẹn lại, đôi mắt mở to nhìn Thiên. Thiên nhắm mắt, dường như rất chuyên tâm vào nụ hôn, Hạ Vũ cảm thấy cả hai cùng đang run rẩy. Hạ Vũ bỗng nhìn thấy gương mặt Thiên biến thành gương mặt Việt. Việt đang say sưa hôn Hạ Vũ. Rùng mình vì hình ảnh ấy, Hạ Vũ đẩy vội Thiên ra. Đột ngột bị tách khỏi đôi môi ấm áp, Thiên có chút tiếc nuối còn Hạ Vũ thì thấy hối hận khi đã nghĩ đến Việt. Thiên nhìn sâu vào đôi mắt Hạ Vũ:

“Tất cả những gì tôi trao cho bà đều thật lòng, đừng bao giờ nghi ngờ điều này.”

Hạ Vũ còn chưa hết chấn động, nghe những lời từ đáy lòng Thiên khiến con bé vô cùng cảm động. Rõ ràng Hạ Vũ đã rung động, đã thích Thiên, lúc này đây Hạ Vũ muốn ở bên Thiên, không muốn buông tay Thiên ra nữa. Hạ Vũ không muốn mất Thiên dù trong lòng vẫn còn hình bóng Việt, Hạ Vũ chủ động vòng tay qua ôm lấy Thiên:

“Đừng rời xa Hạ Vũ, nếu một ngày nào đó Hạ Vũ muốn rời xa Thiên, bằng mọi cách, cách gì cũng được, nhất định phải giữ Hạ Vũ lại, không được để Hạ Vũ bỏ đi.”

“Được rồi, Thiên hứa, nhất định sẽ không để Hạ Vũ đi, bằng mọi cách giữ Hạ Vũ ở lại.” Rồi thấy có chút gì đó không quen, Thiên nhăn trán: “O, mà sao lại đổi cách xưng hô nhanh thế, Thiên muốn được gọi là anh cơ.”

Hạ Vũ cũng không ngờ sau nụ hôn ấy hai người lại thay đổi cách xưng hô nhanh như vậy, bĩu môi: “Chờ đây mà được gọi là anh nhé, còn sinh sau người ta mấy tháng, gọi tên được rồi.”

“Hạ Vũ này! Minh thử lại nhé?” Thiên đột ngột thay đổi chủ đề rồi đẩy vai Hạ Vũ ra nhẹ giọng hỏi, Hạ Vũ ngại ngùng: “Thử lại, thử lại cái gì?”

“Thì hôn ấy, lúc này Hạ Vũ cứ như tượng ý, hôn một bức tượng chả thú vị gì cả. Nụ hôn đầu của Thiên mà chán vậy sau này kể lại cho con cháu chúng nó cười cho.”

Thiên mà mãnh nói làm Hạ Vũ bắt đầu run lên, ai mà tin được đây là lời của cậu bé mười lăm tuổi chứ. Hai đứa trẻ mười lăm tuổi, cuối cùng đã làm một chuyện “người lớn” - chính là hôn nhau. Nụ hôn sau đó đến thật nhẹ nhàng. Lúc này hai tay Thiên đặt hai bên má Hạ Vũ còn hai tay Hạ Vũ vòng ra phía sau ôm lưng Thiên. Hai đôi môi mòn trón, nhẹ nhàng chuyển động cùng nhau, tò mò xen lẫn thích thú. Cả người Hạ Vũ mềm nhũn trong vòng tay Thiên. Một lúc lâu sau hai người rời nhau luyến tiếc, Hạ Vũ vui đầu vào vai Thiên mỉm cười.

Chương 15

Hạ Vũ và Thiên chính thức công khai là một cặp, tuy không cùng nhau đi học hay đi chơi chung trên một chiếc xe đạp nhưng tuần ba buổi chiều không học thêm Hạ Vũ thường đến nhà Thiên, cả hai cùng nhau ôn tập cho kỳ thi cuối năm lớp chín. Người vui nhất là Thiên, mỗi khi cả hai học bài xong là Thiên lại tìm đủ mọi cách để được thực hành hôn Hạ Vũ mọi nơi, mọi lúc. Thiên cứ như chú cún nhỏ chạy quanh chân Hạ Vũ đòi hỏi rồi lại đòi hỏi khiến nhiều lúc Hạ Vũ “điên tiết”. Thiên dường như chẳng đoái hoài đến cơn giận của Hạ Vũ cười xuề xòa:

“Cho đi mà, chỉ hôn một cái thôi. Hôm nay Thiên chỉ xin một cái thôi, được không?”

“Không được là không được, không chán à?” Hạ Vũ cương quyết.

“Không chán, hôn đến già cũng không chán.”

“Vậy đi tìm người con gái khác đi, Hạ Vũ không rảnh chơi trò này... Ồi, ừm...”

Không còn kịp nữa rồi, Thiên đã nhấn chìm Hạ Vũ bằng những nụ hôn dồn dập. Khi môi lưỡi quấn vào nhau, mọi cảm xúc vỡ òa như những màn bắn pháo hoa mà Hạ Vũ được xem hôm giao thừa. Mọi thứ phát sáng, quay tròn và mờ ảo. Hạ Vũ liên tiếp bị Thiên cuốn vào những nụ hôn ngày càng dày dạn kinh nghiệm. Cứ như một thứ gây nghiện, mà kẻ nghiện lại là những đứa trẻ mới lớn với biết bao tò mò, khao khát, việc Thiên được hôn Hạ Vũ đúng thật không bao giờ đủ, lúc nào cũng nhiệt tình và mới lạ.

Với Hạ Vũ thì lại có đôi chút khác biệt, Hạ Vũ biết ở bên Thiên thật thoải mái, thật vui vẻ. Khi hôn Thiên, Hạ Vũ cũng có cảm giác tim đập nhanh, cả người nóng lên với biết bao xúc động. Nhưng tận trong tâm khảm, Hạ Vũ vẫn cảm thấy bóng Việt thấp thoáng đâu đó. Việt đang nhìn Hạ Vũ và cười mỉa mai: “Vậy mà bạn nói sẽ mãi yêu mình, sẽ mãi đợi mình cơ đấy. Bạn quên nhanh thật.” Cái vòng luẩn quẩn giữa hai người làm Hạ Vũ không dứt ra được. Hạ Vũ thấy mình thật tội tệ, cùng một lúc nhớ nhung hai người bạn trai.

Rồi kỳ thi cuối năm lớp chín cũng trôi qua tốt đẹp. Việt đạt được giải khuyến khích quốc gia môn Toán, trong buổi tổng kết năm học được tuyên dương toàn trường. Ngày cuối cùng của năm học lớp chín, bạn bè lưu luyến truyền nhau những trang lưu bút. Hạ Vũ nghe thấy giai điệu quen thuộc của bài hát “Graduation (Friends Forever)” do ban nhạc Vitamin C thể hiện vang lên bên lớp A1. Những giai điệu mượt mà ấy đã từng theo Hạ Vũ suốt những đêm dài mất ngủ.

“And so we talked all night about the rest of our lives

Where we're gonna be when we turn 25

I keep thinking times will never change

Keep on thinking things will always be the same

But when we leave this year we won't be coming back

No more hanging out cause we're on a different track

And if you got something that you need to say

You better say it right now cause you don't have another day

Cause we're moving on and we can't slow down

These memories are playing like a film without sound

And I keep thinking of that night in June

I didn't know much of love

But it came too soon

And there was me and you

And then we got real blue

Stay at home talking on the telephone

We'd get so excited, we'd get so scared

Laughing at ourselves thinking life's not fair

And this is how it feels...

As we go on

We remember

All the times we

Had together

And as our lives change

From whatever

We will still be

Friends Forever”

(Tạm dịch: “Và đêm nay, chúng ta bên nhau, cùng bàn luận về cuộc sống sau này – khi mà chúng ta đã bước đến tuổi 25. Tôi cố giữ cho thời gian ngừng lại. Nhưng mọi thứ thì vẫn như vậy. Nhưng khi chúng ta ra trường năm nay, chúng ta sẽ không thể trở lại. Không thể lang thang khắp nơi vì chúng ta mỗi đứa một phương trời. Và nếu bạn có điều gì muốn nói, hãy nói ngay bây giờ, bởi vì bạn sẽ chẳng còn cơ hội nữa nào khác nữa. Vì chúng ta vẫn đang tiếp tục tiến về phía trước và sẽ chẳng thể chậm lại. Những kỉ ức này sẽ vẫn hiện ra như những vở kịch câm. Và tôi luôn luôn nghĩ về đêm tháng sáu ấy. Tôi không biết tình yêu là gì. Nhưng nó lại đến thật quá sớm. Và rồi chỉ còn bạn và tôi nơi đây. Với màu xanh của tình bạn. Chúng ta đã nói chuyện với nhau hàng giờ qua điện thoại, chúng ta cảm thấy thật vui vẻ và chúng ta đã sợ hãi. Cười nhạo chính mình vì nghĩ cuộc sống thật không công bằng và điều đó được cảm nhận như là... Cho dù thời gian qua đi, chúng ta vẫn luôn nhớ về khoảng thời gian chúng ta bên nhau. Và cho dù cuộc đời này có thay đổi, từ bất kì điều gì, chúng ta sẽ vẫn mãi mãi là bạn.”)

Nghe xong bài hát bất chợt Hạ Vũ nghĩ đến Việt, nhìn sang hành lang bên lớp A1 Hạ Vũ nhận ra ngay Việt đang đứng cùng đám bạn ngân nga ca khúc mới vừa phát ra. Cái bóng lưng cao ngạo ấy, ánh mắt lạnh lùng ấy vẫn ảnh hưởng đến tâm trạng của Hạ Vũ, lời bài hát vẫn còn vang vọng trong tâm trí: “Và tôi luôn luôn nghĩ về đêm tháng sáu ấy. Tôi không biết tình yêu là gì. Nhưng nó lại đến thật quá sớm. Và rồi chỉ còn bạn và tôi nơi đây. Với màu xanh của tình bạn. Chúng ta đã nói chuyện với nhau hàng giờ qua điện thoại, chúng ta cảm thấy thật vui vẻ và chúng ta đã sợ hãi. Cười nhạo chính mình vì nghĩ cuộc sống thật không công bằng...”

Kết thúc năm học cấp hai, bốn năm học trôi qua thật nhanh và ngắn ngủi. Khoảng thời gian nghỉ hè giữa năm mười lăm - mười sáu tuổi của Hạ Vũ là khoảng thời gian đẹp nhất của tuổi học sinh. Hạ Vũ và Thiên đã ở bên nhau suốt mùa hè ấy, chỉ có tiếng cười, niềm vui, niềm hạnh phúc của hai bạn trẻ được trải dài suốt mùa hè rực rỡ.

Mỗi buổi tối, trên một đoạn đường đầy hoa bằng lăng nở tím biếc, người ta luôn bắt gặp một cậu con trai đeo kính cận, đeo một cô bạn gái tóc ngắn lượn qua lượn lại với tiếng cười trong trẻo. Cô bạn gái ấy luôn vòng tay qua ôm eo cậu bạn, thỉnh thoảng cô gái ngân nga hát một vài ca khúc bằng Tiếng Anh, thỉnh thoảng cậu bạn buông một tay lái, nắm lấy tay cô bạn gái và thì thầm. Dường như xung quanh không có gì làm ảnh hưởng đến hai người trẻ tuổi ấy, họ đang chìm đắm trong một ngọt yêu đương.

Hạ Vũ nằm gối đầu lên chân Thiên đọc sách. Mới hôm qua Hạ Vũ phải đi mua kính cận đeo, mắt con bé nhìn không được rõ, không ngờ khi đến khám mắt Hạ Vũ đã bị cận gần số ba. Nhìn Hạ Vũ mới lạ với cặp kính, Thiên khẽ vuốt một sợi tóc vương trên trán bạn gái cười:

“Nhìn Hạ Vũ thế này là lạ, có vẻ hợp với đeo kính, trông xinh hơn đấy.”

Hạ Vũ không trả lời, mắt vẫn dán vào những dòng chữ trước mặt. Thiên nói tiếp đầy ẩn ý.

“Thế này thì thật là bất tiện nhỉ? Thiên cũng đeo kính, chẳng phải chúng ta đã trở thành tám mắt rồi sao?”

Dứt lời Thiên cúi người xuống, lướt nhẹ môi lên môi Hạ Vũ, hai chiếc kính khẽ chạm vào nhau “cách”. Hạ Vũ cũng quen với kiểu bị hôn bất chợt nhưng lần này vương đôi kính nên phá lên cười vui vẻ rồi lại chăm chú đọc sách. Trầm ngâm một lúc, giọng Thiên có vẻ rụt rè:

“Hạ Vũ, nếu bây giờ Việt nói thích Hạ Vũ, Hạ Vũ sẽ chọn ai?”

Nghe xong câu hỏi của Thiên, Hạ Vũ không thể làm ngơ, bắt ngờ bỏ sách xuống và hỏi lại, giọng hơi cau:

“Sao tự nhiên lại hỏi vớ vẩn như vậy? Việc đấy sẽ không xảy ra nên không phải chọn.”

“Chỉ là nếu thôi...” Thiên đang vui tự nhiên tỏ ra buồn bã: “Nếu có chuyện đấy xảy ra, chỉ xin Hạ Vũ đừng rời bỏ Thiên, được không?”

“Ngốc ă, sẽ không có chuyện như vậy.”

Hạ Vũ đau lòng véo mạnh tai Thiên. Chẳng lẽ Thiên thích Hạ Vũ đến mức lo sợ sẽ mất Hạ Vũ ư? Nếu như có chuyện Việt nói thích Hạ Vũ thật, có lẽ Hạ Vũ sẽ không thể trả lời làm Thiên vui lòng và an tâm được. Năm ấy sinh nhật, Thiên tặng Hạ Vũ bó hoa hồng vàng thật to và một chú gấu bông để Hạ Vũ ôm mỗi tối. Bố mẹ Hạ Vũ là những người có tư tưởng tiến bộ, biết chuyện con gái có bạn trai vào hôm sinh nhật mười lăm tuổi bố mẹ cũng không cấm cản, chỉ nhắc nhở con gái phải biết chừng mực, giữ mình đúng mức, không được ảnh hưởng đến chuyện học hành.

Hạ Vũ thầm cảm ơn bố mẹ bởi vì bố mẹ luôn là người rất tâm lý và yêu thương con gái. Hạ Vũ nhủ lòng cố gắng thi đậu trường chuyên của tỉnh để không phụ lòng mong mỏi của gia đình, thầy cô. Nhưng kết quả thật không đúng mong đợi, chỉ thiếu nửa điểm Hạ Vũ không thể đậu vào lớp chuyên văn trường chuyên của tỉnh. Những người bạn của Hạ Vũ đậu trường chuyên của tỉnh chỉ có: Việt, Thành chuyên toán, Minh chuyên tin, An chuyên anh. Còn lại Hạ Vũ, Thiên, Dũng, Thanh, Thúy chỉ đậu trường chuyên ban của thành phố: Hạ Vũ, Thanh, Thúy vào cùng một lớp khối D, Dũng và Thiên cùng lớp khối A. Quỳnh và Phượng thi cả hai trường chuyên đều không đậu nên học trường phổ thông bình thường khác trong thành phố. Từ đây cuộc sống của mỗi người lại bắt đầu bước sang những ngã rẽ mới, gặp gỡ những người bạn mới và bắt đầu những năm tháng học sinh tươi đẹp tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Vũ Ngã Rời Thi Đứng Dậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 16 - 17

Lên cấp ba tuy là trường mới nhưng đa số các bạn cùng lớp lại là bạn cũ, không chung lớp thì cũng là chung trường cấp hai nên việc làm quen với môi trường mới không có gì quá phức tạp. Lần này Hạ Vũ được học cùng trường với Hạnh, thế là trên con đường đi học Hạ Vũ đã có người bạn đồng hành mới cũng chính là bạn thân từ nhỏ của mình.

Hạ Vũ vẫn được chọn làm lớp trưởng, Thanh được bầu làm bí thư của lớp 10A9, học ở tầng hai. Thầy chủ nhiệm phân chỗ cho hai bạn được ngồi gần nhau nên Hạ Vũ và Thanh ngày càng thân thiết. Dũng cùng với Thiên học lớp 10A2 ở tầng ba nên hàng ngày chỉ trong giờ giải lao Hạ Vũ và Thiên mới gặp nhau ở sân trường. Không học cùng trường với Phượng nên Hạ Vũ và Phượng cũng ít liên lạc, dần dần chỉ thỉnh thoảng gọi điện hỏi thăm nhau vài câu. Nhóm bạn lớp A1 hồi cấp hai cũng vậy, mỗi đứa một trường không còn thường xuyên tụ tập như trước nữa.

Việt học trường chuyên của tỉnh cũng chẳng cách xa ngôi trường Hạ Vũ đang học là bao nhiêu. Hai trường đối diện nhau, tuy cổng trường thì mặt trước mặt sau nhưng từ chỗ ngồi gần cửa sổ của Hạ Vũ có thể nhìn xuyên qua con đường lớn, xuyên qua khoảng sân rộng của trường Việt và thấy được cửa lớp chuyên toán của Việt trên hành lang. Sở dĩ Hạ Vũ biết rõ vị trí lớp chuyên toán là bởi Thành “chỉ điểm” cho.

Mặc dù nói là hận Việt, ghét Việt... nhưng dường như những gì liên quan đến Việt, Hạ Vũ đều rất bận lòng, rất quan tâm. Hiện tại đã là bạn gái của Thiên, đã có nhiều kỷ niệm với nhau nhưng trong lòng Hạ Vũ luôn có một khoảng trống vô hình nào đó, cái khoảng trống ấy lấp đầy hình ảnh của Việt, lấp đầy nỗi nhớ nhung, khao khát mà Hạ Vũ dành cho Việt.

Con người ta là vậy đấy, cái gì không phải của mình thì thêm muốn, ao ước, chờ đợi. Cái gì hiển nhiên là của mình thì cảm thấy là của mình rồi thì không cần phải giữ gìn, vun đắp. Hạ Vũ cũng vậy, tình cảm với Thiên tưởng theo thời gian sẽ sâu đậm hơn, bền chặt hơn nhưng ngược lại, nó cứ mờ nhạt và lạnh dần.

Lấy lý do đi học thêm, bận bịu vì lịch học Hạ Vũ ít gặp Thiên hơn, điện thoại của Thiên gọi đến Hạ Vũ cũng chủ động không nghe. Hạ Vũ nói với Thiên tạm thời ở trường mới tránh mọi người trêu chọc và thầy cô biết chuyện nên không muốn gặp Thiên ở sân trường trong giờ ra chơi. Hạ Vũ cũng không hiểu tại sao mình làm như vậy nữa, Hạ Vũ chỉ cảm thấy càng gần bên Thiên con bé càng có cảm giác áy náy và tội lỗi. Hạ Vũ cố chấp với chuyện tình cảm của Việt, Hạ Vũ sợ rằng cứ ở bên Thiên sẽ có ngày con bé thực sự thích Thiên, yêu Thiên và quên mất sự tồn tại của Việt. Thiên xứng đáng có được một tình cảm trọn vẹn, người tốt như Thiên xứng đáng có được một cô bạn gái toàn tâm toàn ý yêu thích mình. Nghĩ vậy, sợi dây vô hình là Việt giữa Thiên và Hạ Vũ cứ bị kéo dài, kéo dài, căng mãi ra như sắp đứt.

Hạ Vũ đang ngồi mài miết suy nghĩ thì có tiếng chuông điện thoại, Hạ Vũ nhắc máy nhận luôn ra giọng của Dũng:

“Sao còn ở nhà à? Thăng Thiên đêm qua bị xe máy đâm phải, ngã gãy chân phải bó bột. Nó cứ đòi gặp bà, nhất quyết phải gặp được bà mới chịu uống thuốc. Biết chuyện bố mẹ nó đang tức điên lên và cũng muốn tôi gọi bà qua nhà nó để gặp nó khuyên bảo đây.”

Hạ Vũ lo lắng cuồng quýt: “Sao đang yên đang lành lại gãy chân, được rồi, tôi sẽ đến.”

Nhưng sự nghĩ ra điều gì đấy, Hạ Vũ hạ giọng: “Này, không phải ông và Thiên đang lừa tôi đấy chứ.”

“Đến nước này rồi còn hỏi có lừa hay không? Sao tự nhiên bà nhả tâm thế.”

Dũng thất vọng trước thái độ của Hạ Vũ rồi dập máy. Lần này Hạ Vũ tìm cách lẩn trốn, không dám đối diện với hiện tại, không dám đối diện với những lỗi lầm mình gây ra. Vẫn là trốn tránh Thiên, vẫn là cách thu mình vào con ốc sên hèn nhát.

Gần đây Thiên dường như cũng cảm nhận được điều bất thường từ Hạ Vũ, có phải vì cậu ấy quá buồn đi đường không cẩn thận nên bị tai nạn không? Hạ Vũ thực sự rất lo lắng nhưng lại ngại không muốn đến gặp Thiên. Hạ Vũ sợ gặp nhau, Thiên lại ôm hôn Hạ Vũ, lại ngon ngọt dỗ dành khiến con bé không thể từ chối được mà cứ tiếp tục dây dưa với Thiên. Hạ Vũ không vội đến nhà Thiên mà đến cửa hàng của chú Tư gần trường cũ nghe ngóng tình hình thật giả như thế nào. Chú Tư thấy Hạ Vũ thì vồn vã:

“Cháu đi thăm Thiên chưa? Nó ngã như vậy có bị nặng lắm không?”

“Ồ, cháu giờ mới đi thăm” Hạ Vũ trả lời trong lòng thầm nghĩ “Đến chú Tư cũng biết vậy chắc chuyện này là thật rồi”.

Ngay lúc ấy thì Hạ Vũ gặp Thanh bước vào, Thanh nhìn Hạ Vũ lo lắng:

“Tao thấy xe của mày dựng ở ngoài, sao giờ mày còn ở đây. Có đi cùng tao đến thăm Thiên không?”

Từ ngày ngồi chung bàn với nhau, Hạ Vũ và Thanh thân nhau hơn nên chuyện xưng hô không còn khách sáo như hồi cấp hai nữa. Hạ Vũ thấy Thanh lo lắng thì cũng bồn chồn:

“Có thật là Thiên bị tai nạn không? Tao tin mày, mày trả lời đi.”

“Chẳng lẽ tao bịa chuyện, tối qua tao định gọi cho mày nhưng Thiên không cho gọi. Cậu ta nói dạo này mày bận học, đang lo ôn thi để vào đội tuyển Văn của trường. Tao ngạc nhiên là tao với mày đã có trong danh sách đội tuyển rồi, thành tích từ hồi cấp hai đầu phải thi đấu. Sao mày lại nói dối Thiên.”

Hạ Vũ nhất thời không biết trả lời thế nào, chắc Việt cũng đang ở đấy, Hạ Vũ sợ gặp Việt nên nghĩ một lúc Hạ Vũ bậm môi:

“Mày đến thăm trước đi, chắc cả hội đang ở đấy. Chiều tao sẽ rủ Dũng đi cùng đến thăm sau.”

Nhìn Thanh khuất bóng, Hạ Vũ buồn bã trở về nhà. Hạ Vũ thực sự lo lắng, Hạ Vũ đang lo lắng cho Thiên, lâu nay chỉ có Thiên lo lắng, quan tâm đến Hạ Vũ, còn Hạ Vũ đã làm được gì cho Thiên đây. Chẳng thể bên Thiên bằng trái tim nguyên vẹn, chẳng thể yêu thương mà không nghĩ về người con trai khác. Thích một người khác nhưng lại không muốn người thích mình rời xa mình. Liệu Hạ Vũ có đang quá ích kỉ không? Liệu Hạ Vũ có đủ can đảm để nói lời chia tay vào lúc này không?

Hạ Vũ gọi điện hẹn Dũng ở đầu ngõ vào nhà Thiên, con bé không muốn đến một mình gặp Thiên trong khi lòng đang rối bời như thế này. Dũng đồng ý và bảo Hạ Vũ đến nơi thì đứng đợi cậu vào cùng. Vừa dừng xe lại trước con ngõ quen thuộc, bất ngờ Thiên ở đầu đi đến nắm chặt tay lái của Hạ Vũ. Vừa vui mừng vì Thiên không bị làm sao, vừa tức giận vì biết mình bị lừa Hạ Vũ cảm thấy mặt mình nóng bừng lên. Tất cả mọi người, Dũng, Thiên, Thanh và cả chú Tư nữa đã dựng lên màn kịch này để lừa Hạ Vũ gặp Thiên. Trời ơi, một đứ đừa chuyện dựng kịch viết truyện cuối cùng lại bị lừa bởi tay viết kịch nghiệp dư là Thiên. Hạ Vũ không nói gì vùng vằng định đập xe về nhưng Thiên giữ rất chặt, nhất quyết không cho Hạ Vũ rời đi. Giữa ban ngày ban mặt, Hạ Vũ kinh hoàng khi Thiên quỳ gối trước mặt mình trong con ngõ nhỏ:

“Hạ Vũ, gần đây không hiểu vì lý do gì mà Hạ Vũ im lặng lẩn trốn Thiên. Thiên biết nhưng đồng ý không gặp để Hạ Vũ suy nghĩ, nhưng mà, Hạ Vũ suy nghĩ lâu quá, Thiên không chịu được cảm giác này. Lần đầu tiên Thiên quỳ gối trước một người con gái, hãy luôn ở bên cạnh Thiên được không?”

Hạ Vũ hoảng hốt đau lòng kéo Thiên dậy: “Dù không thật lòng thích Thiên, Thiên cũng chấp nhận sao?”

“Chấp nhận, chấp nhận hết. Thiên đồng ý, đau mấy cũng chịu được, chỉ cần Hạ Vũ ở bên.”

Hạ Vũ khổ sở im lặng. Vì bố mẹ Thiên buổi chiều có mặt ở nhà, Thiên nhất quyết kéo Hạ Vũ lên xe chờ đến nhà Dũng nói chuyện. Dũng nhường phòng riêng cho hai bạn còn mình thì ngồi ngoài phòng khách xem ti vi. Khi cánh cửa phòng khép lại, nghĩ đến việc mình bị lừa Hạ Vũ điên người lấy chân đá mạnh vào cửa mấy cái. Tự mình làm đau mình, Hạ Vũ rom rớm nước mắt rồi quay lại, nhìn thấy vẻ mặt đáng ghét của Thiên, Hạ Vũ lao vào đấm, đá, đánh toan loạn lên người Thiên:

“Đồ nói dối, đồ lừa đảo... tôi muốn về nhà.”

Thiên để mặc cho Hạ Vũ đánh đấm một lúc, đợi Hạ Vũ nguôi giận cậu ôm chầm lấy Hạ Vũ:

“Có phải Thiên đã giữ lại được Hạ Vũ không? Cái gì đầu tiên Thiên cũng trao cho Hạ Vũ, từ nắm tay, ôm, hôn... Hạ Vũ đều là người đầu tiên nhận được và Thiên biết với Hạ Vũ cũng là lần đầu. Sao cứ phải tự làm khổ mình. Thiên đã làm theo lời Hạ Vũ nói, dù bằng cách gì cũng phải giữ Hạ Vũ lại, đừng tức giận nữa được không?”

“Thiên ngốc lắm có biết không? Nếu cứ tiếp tục bên Hạ Vũ, người chịu thiệt thòi đau khổ là Thiên đấy.” Lúc này Hạ Vũ đã bình tĩnh trở lại đáp trả.

“Dù Hạ Vũ có làm Thiên đau lòng thì đấy là Thiên tự mình nhận. Ngày hôm nay, Hạ Vũ hãy về viết vào nhật ký của mình rằng: Thiên sẽ mãi mãi yêu Hạ Vũ, không bao giờ thay đổi.”

Hạ Vũ xúc động nhìn Thiên lòng thầm nghĩ: “Bạn mới có mười sáu tuổi thôi đấy, còn cả một quãng đời dài phía trước, làm sao mà bạn có thể hứa yêu thương một người con gái mãi mãi được, thế nào là mãi mãi bạn có biết không? Mình cũng đã hứa là sẽ thích Việt mãi mãi, thế mà suốt những tháng qua mình lại ở bên bạn, mình cũng thích bạn lắm nhưng sự thật là mình vẫn luyện tiếc Việt. Mình vẫn nhớ cậu ấy đến nghẹt thở. Mỗi khi nhìn bạn quan tâm yêu thương mình, mình áy náy lắm.”

Sau một lúc lâu im lặng suy nghĩ, Hạ Vũ thở dài:

“Hạ Vũ không tốt đẹp như Thiên nghĩ đâu. Phải làm gì để Thiên có thể quên đi Hạ Vũ được đây?”

“Chỉ khi nào Thiên nhìn thấy Hạ Vũ yêu thương và hôn người con trai khác như hôn Thiên, có lẽ lúc đấy Thiên sẽ suy nghĩ.” Thiên cười véo má Hạ Vũ: “Nhưng mà Thiên không để chuyện đấy xảy ra đâu. Ngoài Thiên ra không ai được hôn Hạ Vũ và không ai hôn được giỏi như Thiên.”

Thiên cười lớn tiếng hơn và kéo Hạ Vũ lại chứng minh luôn điều mình vừa nói. Hạ Vũ cố gắng mãi mới thoát khỏi nụ hôn của Thiên, đau khổ ngược nhìn về mặt đang hy vọng của Thiên mà buông ra một câu lạnh lùng:

“Chúng ta chia tay đi.”

Chương 17

Có người nói khi yêu thì không cần lý do nào cả, nhưng khi chia tay thì người ta nghĩ ra vô vàn lý do để bào chữa cho việc ấy. Đối với Hạ Vũ thì ngược lại. Nếu hỏi Hạ Vũ vì sao thích Thiên, Hạ Vũ có thể trả lời vì rất nhiều lý do nhưng lý do vì sao chia tay, Hạ Vũ không thể tìm cho mình một câu trả lời thỏa đáng.

Mọi người sẽ rất ngạc nhiên khi tình cảm của Hạ Vũ và Thiên đang tốt đẹp và tràn đầy hy vọng như vậy thì lại bị Hạ Vũ đột ngột cắt đứt. Mọi người sẽ chẳng tin vào bất kỳ một lý do nào nếu Hạ Vũ đưa ra. Bảo không hợp nhau ư: rất hợp là đằng khác. Bảo không vui khi ở bên Thiên ư? Rất vui về mà. Bảo không thực lòng thích Thiên ư? Thế sao lại để cậu ấy ôm hôn, sao lại bồi hồi mỗi khi cậu ấy rời môi. Bảo yêu Việt ư? Vì yêu Việt nên quyết định chia tay ư? Việt đâu có thích Hạ Vũ, nếu yêu Việt sao không từ chối dứt khoát đây đưa với Thiên ngay từ lần đầu?

Không một ai có thể lý giải cho việc Hạ Vũ và Thiên đột ngột chấm dứt. Tất nhiên người ngạc nhiên nhất và không đồng ý là Thiên. Khi nghe Hạ Vũ nói lời chia tay ở nhà Dũng, Thiên đã điên cuồng không chấp nhận. Thiên nắm rất mạnh tay vào tường và hỏi lý do, hỏi những câu hỏi mà Hạ Vũ đã không trả lời được ở trên. Hạ Vũ chỉ biết im lặng, rồi lại là lần đầu tiên Hạ Vũ nhìn thấy Thiên khóc. Cậu ấy ôm mặt và khóc trước mặt Hạ Vũ, Hạ Vũ đã có lúc định chạy lại ôm lấy Thiên và rút lại những gì vừa nói. Nhưng như một bức tượng, Hạ Vũ cứ ngồi đấy, chỉ biết nói câu: “Thực xin lỗi. Hạ Vũ không còn thích Thiên nữa” rồi đứng dậy bỏ về. Thiên lao ra đuổi theo nhưng bị Dũng giữ lại, Hạ Vũ đã nhờ Dũng ngăn cản Thiên vì Hạ Vũ biết Thiên sẽ không bao giờ từ bỏ.

Tình yêu đôi khi người ngoài cuộc không hiểu được, đến người trong cuộc cũng không giải thích được vì sao. Khi hai người yêu nhau ở trong giai đoạn tươi đẹp nhất, thì ngay chính lúc ấy, những nỗi sợ hãi bị lạc mất nhau, sợ sẽ làm tổn thương nhau, sợ bản thân đang quá hạnh phúc... rất nhiều nỗi sợ cứ vây chặt lấy mình.

Hạ Vũ đã cảm thấy như vậy, như một lời tự bào chữa cho câu nói chia tay với Thiên. Thiên đã tìm đủ mọi cách để níu giữ, nhưng trái tim sắt đá của Hạ Vũ vẫn im lặng từ chối. Bạn bè ai cũng trách Hạ Vũ vô tình, trách Hạ Vũ sao có thể nhẫn tâm đến vậy. Những ngày tháng ấy với Hạ Vũ và Thiên, thực chẳng khác gì bị đẩy dọa tinh thần và thể xác. Nhìn thấy Thiên ở cổng trường học người gầy rộc đi Hạ Vũ không khỏi xót xa. Tại sao lại sợ mình được hạnh phúc? Tại sao phải làm khổ mình và Thiên như vậy? Tại sao lại cứ phải nhớ Việt? Tại sao, tại sao? Hạ Vũ quay cuồng trong hàng ngàn câu hỏi rồi quyết định đến nhà tìm Thiên sau hai tháng không gặp để xác định lại rõ tình cảm của mình.

Hạ Vũ dừng xe định bấm chuông cửa thì con bé chợt nhận ra giọng nói quen thuộc từ phòng khách nhà Thiên phát ra, giọng nói với sự giận dữ được kìm nén lại:

“Tại sao lại chia tay? Chẳng phải hai người đang tốt đẹp sao?”

Câu hỏi vừa dứt lời thì giọng Thiên rất gay gắt, bức bối xen lẫn sự mỉa mai cất lên:

“Mày có tư cách gì mà hỏi tao câu ấy? Ngay từ đầu mày bảo với tao mày không quan tâm đến Hạ Vũ, mày nhường tao thứ mày không cần, thứ mày không cần thì tao cũng chỉ vui đùa thôi, không thích nữa thì bỏ...”

Thiên còn nói thêm những điều gì đó, nhưng Hạ Vũ không còn nghe thấy, chỉ thấy bên tai mình lừng bùng rất nhiều câu nói toàn là giọng của Thiên, giọng của Việt. Hạ Vũ cứ như một con rối trong mắt hai người đấy, Hạ Vũ là một thứ đồ chơi của tụi mới lớn, Hạ Vũ là thứ đồ chơi không ai cần... Bằng hoàng một lúc, Hạ Vũ lên xe và quay về nhà, nước mắt không thể dừng trên gương mặt. Hình ảnh Thiên vui sướng, nhõng nhẽo khi bên Hạ Vũ, lúc Thiên quỳ gối và cả lúc Thiên khóc nữa, cứ chập chờn trong tâm trí Hạ Vũ. Hạ Vũ không muốn tin, không muốn tin những điều mình vừa nghe được.

Hạnh nhìn Hạ Vũ buồn bã:

“Mày không nên tin những gì Thiên nói với Việt, bọn con trai chẳng đứa nào thừa nhận mình “bị đá” đâu, mà lại phải thừa nhận với người con trai mà bạn gái mình thích thì có mà điên, tao không nghĩ Thiên là người như vậy.”

“Mày không ở đây, mày không biết được thái độ và những câu sau đó Thiên nói đâu. Cậu ta nói vì tao tỏ ra quá si mê Việt nên cậu ta muốn thử xem mình có đủ sức làm tao thay đổi được không? Tao nghĩ cũng giống như tao từng thử với Trung ấy. Chỉ có điều Thiên không dừng lại sớm giống tao, còn tao thì quá ngu ngốc lại ngã vào cái trò chơi ấy.” Hạ Vũ chưa chát nói: “Tao nghĩ thông rồi, việc gì tao phải vì hai tên đấy mà đau lòng cơ chứ, tao chán ghét tụi con trai, chẳng đứa nào là tốt đẹp và thật lòng. Mày xem, rồi tao sẽ cho hai tên đấy biết, thứ bỏ đi như tao có bao nhiêu người cần...”

“Mày lại làm sao rồi Hạ Vũ, lại nghĩ ra cái trò gì mới đây?” Hạnh lo lắng.

* * *

Giáng sinh, hơn hai tháng Hạ Vũ và Thiên không nói chuyện với nhau, cả hai vẫn gặp nhau ở công trường nhưng Thiên không còn tìm đủ mọi cách bắt chuyện như trước đây nữa. Hạ Vũ lại cảm thấy đôi chút hụt hẫng, phải chăng Thiên hoàn toàn chấp nhận việc Hạ Vũ không còn là bạn gái mình nữa. Đáng ra phải vui vì điều ấy vì chính Hạ Vũ là người buông tay, thế nhưng sao lại thấy nặng nề như vậy nhỉ? Dừng từ tầng trên chạy xuống, đưa cho Hạ Vũ một hộp quà của Thiên tặng. Bên trong là một chiếc khăn, một đôi tất và một đôi găng tay với tấm thiệp: “Không có Thiên bên cạnh, hy vọng Hạ Vũ sẽ được ấm áp hết mùa đông này.”

Hạ Vũ nghĩ mãi không thông, Thiên đang định làm trò gì vậy, cậu ta có thực sự thích Hạ Vũ không hay lại đang định chơi một trò chơi mới. Nếu muốn chơi, Hạ Vũ sẽ chơi cùng:

“A lô.” Thiên nghe máy.

“Chúng ta đã chia tay rồi, sao Thiên còn tặng quà cho Hạ Vũ?” Hạ Vũ gọi điện hỏi Thiên.

Nghe thấy vậy Thiên cười buồn: “Ai bảo với Hạ Vũ là Thiên đã đồng ý chia tay, hơn hai tháng qua Thiên đã chờ ngày Hạ Vũ chủ động gọi điện cho Thiên và cuối cùng ngày ấy cũng đến. Thiên không tin là Hạ Vũ không còn tình cảm gì với Thiên, chỉ là Hạ Vũ đang cân nhắc suy nghĩ thôi. Giờ chúng ta quay lại được không?”

Nghe những lời của Thiên, nghĩ lại những gì đã nghe được hôm trước, Hạ Vũ càng cảm thấy khó chịu:

“Thiên có cần phải đóng kịch như vậy nữa không? Có mệt mỏi không?”

“Hạ Vũ... Hạ Vũ nói gì? Thiên không hiểu.” Giọng Thiên hoang mang, lo lắng.

“Những gì Thiên và Việt nói chuyện, tôi đã nghe thấy hết rồi.”

“Hạ Vũ đến tìm Thiên ư? Chuyện đấy, chuyện đấy nghe Thiên giải thích được không? Chỉ là trong lúc tức giận mới nói với Việt thế thôi, không phải là sự thật đâu. Thiên không hề có ý đó, Thiên thực sự yêu Hạ Vũ.”

Thiên nói một hơi như sợ Hạ Vũ không cho cậu giải thích, Hạ Vũ cười:

“Không phải làm như thế đâu, chẳng nào Hạ Vũ cũng là cô gái không ai cần. Hạ Vũ đã nói chúng ta chia tay rồi thì nhất định là như vậy, không có quay lại gì cả. Chỉ là gọi điện cảm ơn món quà của Thiên, đồng thời thông báo cho Thiên biết, Hạ Vũ không yêu Việt mà cũng chẳng yêu Thiên, con người thật của Hạ Vũ cũng thích chơi trò chơi chinh phục lắm. Hạ Vũ có người yêu mới rồi, nếu muốn nhìn thấy Hạ Vũ hôn người khác thì mới chịu từ bỏ thì chiều chủ nhật đến quán cà phê Hoa tím gần sân vận động Thiên sẽ biết. Hy vọng chúng ta vẫn là bạn nhé?”

Hạ Vũ đập máy luôn, cảm giác có một chút chiến thắng trong lòng. Không hiểu vì sao mọi chuyện lại trở thành như vậy.

Trong lớp ngoài Thanh ra Hạ Vũ thường hay nói chuyện với bạn gái khác tên Hương ngồi ở bàn dưới. Mới vừa rồi đến nhà Hương chơi, Hạ Vũ gặp nhóm bạn của người yêu Hương, trong đó có một người con trai tên Lâm làm Hạ Vũ chú ý. Thực xấu hổ mà nói sự chú ý ấy bắt nguồn từ chiếc áo sơ mi Lâm mặc, đó là áo kẻ ca rô và Việt thì rất hay mặc áo kẻ như vậy. Hạ Vũ cảm thấy ở Lâm có điều gì đấy tương tự Việt, trong lòng Hạ Vũ không thể không chế mình nghĩ đến Việt. Lâm hơn Hạ Vũ ba tuổi, anh thi trượt đại học và đang ở nhà ôn thi năm nữa. Như bắt gặp được ánh mắt của một cô bé đang hướng về mình, Lâm đã lại gần làm quen và hẹn Hạ Vũ chủ nhật tuần sau đi uống nước. Nghĩ đến trò chơi của mình, nghĩ đến Việt và Thiên, Hạ Vũ gật đầu đồng ý.

Trong quá cà phê Hoa tím hôm đấy, Hạ Vũ không biết Thiên có đến hay đang nhìn trộm không nhưng Hạ Vũ luôn mỉm cười nói chuyện với Lâm. Lần đầu tiên tiếp xúc với con trai lớn tuổi hơn, Hạ Vũ có chút lúng túng rồi ngay sau đó thì lấy lại được vẻ tự tin của mình. Lâm ít nói hơn nên đa phần là Hạ Vũ chủ động hỏi chuyện, làm quen một lúc lâu sau Hạ Vũ lấy hết can đảm hỏi:

“Nói chuyện với em từ nãy đến giờ anh thấy em là người như thế nào, có phải dễ dãi quá không?”

“Anh không nghĩ vậy. Em rất tự tin và đáng yêu.” Lâm nhún vai trả lời.

“Vậy anh có thích em không? Có muốn làm bạn trai em không?” Hạ Vũ lớn mật hỏi.

Lâm hơi ngạc nhiên trước câu hỏi thẳng của một cô bé mới học lớp mười, anh đưa tay đẩy gọng kính trên mắt lên cao hơn một chút nhìn chằm chằm vào Hạ Vũ: “Anh nghĩ là anh có thích em!”

Hạ Vũ cười thầm trong bụng. Không nghĩ là việc thích một người lại có thể nhanh và đơn giản như vậy. Gặp nhau được mấy lần mà đã có thể thổ lộ hết lòng mình. Bất giác Hạ Vũ đưa mắt nhìn lên tầng hai, thấy một cái bóng quen thuộc đang giật mình nghiêng người về phía sau khi ánh mắt Hạ Vũ liếc qua. Là Thiên, quả nhiên cậu ấy không tin điều Hạ Vũ nói, Thiên vẫn nghĩ rằng con bé chỉ tức quá nói bừa chứ không hề nghĩ con bé dám chủ động với một người con trai khác. Hít một hơi sâu, Hạ Vũ ngập ngừng nói.

“Thích là tốt rồi... Em... em nghĩ em cũng thích anh.” Hạ Vũ dừng lại vài giây rồi tỏ thái độ thản nhiên, cười cười: “Vậy giờ anh có thể hôn em được rồi!”

Lần này thì Lâm còn bất ngờ hơn nữa, Lâm cứng người vì câu nói của Hạ Vũ. Nhìn ánh mắt khiêu khích, cái miệng hé mở ra như chờ đợi, dù là chàng trai đã qua cái tuổi trưởng thành nhưng Lâm có vẻ không kiềm chế được. Vì là buổi trưa lại ngồi góc trong cùng nên khá vắng vẻ, Lâm rướn người qua một tay kéo gáy Hạ Vũ lại, một tay chống xuống bàn đặt môi hôn Hạ Vũ. Hạ Vũ dù đã chuẩn bị trước nhưng vẫn có chút lo lắng, run sợ và giật mình, một người có kinh nghiệm như Lâm nên việc Hạ Vũ phải đón nhận một nụ hôn sâu là không thể tránh khỏi. Chính mình là người yêu cầu, Hạ Vũ đành ngồi im, nhắm mắt lại để mình trôi theo. Cảm giác không giống như khi hôn Thiên - ngọt ngào, ấm áp, Hạ Vũ chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng, nụ hôn của Lâm cứ như ngọn lửa muốn đốt cháy Hạ Vũ khiến Hạ Vũ run sợ vì đã đem chính mình vào trong trò chơi này.

Lâm rời môi Hạ Vũ, nhận ra ngay một con thỏ đội lốt con cáo nên nhún nhảy cười hỏi: “Em hài lòng rồi chứ?”

“Em nghĩ là không có điều gì dễ chê cả. Kỹ thuật của anh rất tốt.” Hạ Vũ cố gắng hết sức nặn ra câu trả lời.

“Nói vậy chứng tỏ anh không phải người đầu tiên hôn em. Kê ra cũng hơi có thất vọng. Vậy từ nay chúng ta hẹn hò nhé!”

“Được, từ hôm nay chúng ta hẹn hò.” Hạ Vũ nói rất to câu này, cố tình để cho ai đó nghe thấy được.

Cả ngày hôm ấy Hạ Vũ không ngừng tự si và bản thân mình, con bé không hiểu nổi bản thân đang muốn chơi một trò chơi như thế nào nữa? Hạ Vũ đã để một người con trai khác tự do hôn mình trong khi chẳng hề có cảm giác yêu thương. Sẵn sàng để một người hết lòng với mình chứng kiến cảnh đau lòng ấy chỉ vì... trả thù. Hạ Vũ là loại người gì vậy? Con bé mới chỉ học mười thôi, tại sao lại có những suy nghĩ nông cạn và buông thả như vậy? Vì ai? Rốt cuộc là vì ai hay vì chính bản thân mình hư hỏng?

Hạ Vũ khóc, con bé mím chặt môi và khóc nức cho nước mắt chảy tràn trên gương mặt. Lúc ấy Thiên đã nghĩ gì? Có phải cậu sẽ rất hận Hạ Vũ đúng không? Hạ Vũ đã loáng thoáng nghe thấy tiếng xô ghế rất mạnh ở phía Thiên ngồi, nghe thấy tiếng bước chân nặng nề gấp gáp chạy xuống và đi ra ngoài. Hạ Vũ đã bắt Thiên phải chứng kiến cảnh người mình yêu thương vui vẻ với một gã khác. Dù có yêu Hạ Vũ đến mấy, chắc chắn Thiên sẽ buông tay thôi. Tự nhiên Hạ Vũ cảm thấy hối hận, vô cùng hối hận vì đã gây ra một chuyện oái oăm như vậy.

Rồi còn Lâm, Hạ Vũ sẽ phải tiếp tục đối diện với Lâm như thế nào? Với tư cách là bạn gái Lâm, hai người sẽ tiếp tục hẹn hò với nhau ra sao? Đầu óc Hạ Vũ đau như búa bổ. Hạ Vũ cảm thấy vô cùng mệt mỏi và chán nản, không ngừng trầm tư về mình.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Vũ Ngã Rời Thì Đứng Dậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 18 - 19

Hạ Vũ cảm thấy mình thật xấu xa và đáng trách, nhưng cái tội kiêu ngạo đã khiến Hạ Vũ buông thả bản thân một cách khó hiểu. Sau quyết định quan trọng ấy, Hạ Vũ muốn mình cắt đứt quá khứ với Việt và Thiên, Hạ Vũ cắt mái tóc ngắn của mình thành mái tóc tém, đã thế con bé còn nhuộm màu nâu hạt dẻ mà không cần suy nghĩ là nhà trường và thầy cô giáo rất không ưa học sinh nhuộm tóc khi còn đi học. Mặc kệ, Hạ Vũ không quan tâm, Hạ Vũ biết thế nào bố mẹ cũng mắng dăm ba câu nhưng rồi đâu sẽ vào đấy, cứ chứng tỏ mình là được. Bạn bè rất ngạc nhiên khi nhìn thấy một Hạ Vũ mới mẻ và có vẻ “bất cần” hơn trước. Gặp Thiên ở cổng trường, Hạ Vũ không tránh nữa mà mỉm cười định bước qua như không có chuyện gì thì Thiên giữ tay lại:

“Hạ Vũ, bạn lại cắt tóc rồi, bạn thay đổi nhiều quá, thay đổi thật rồi!”

Hạ Vũ giọng lạnh lùng, nét mặt cao ngạo giả vờ hỏi:

“Hôm trước Thiên có gặp tôi và bạn trai mới ở quán cà phê không? Có muốn chúng ta quay lại nữa không?”

Thiên nén cơn giận dữ:

“Đừng vì trả thù người khác mà làm hư bản thân mình. Nếu như muốn Thiên chấp nhận chia tay. Vậy được, Thiên đồng ý.”

“Vậy được rồi, thả tay Hạ Vũ ra để còn vào lớp.”

Tay Thiên nói lỏng, Hạ Vũ giật tay ra và đi vào lớp. Cái gì mà sẽ không rời xa Hạ Vũ chứ, bằng mọi cách giữ Hạ Vũ chứ. Mới làm khó thế này đã dễ dàng chấp nhận chia tay. Hạ Vũ muốn chia tay mà, đã thế còn hôn người con trai khác, lấy tư cách gì để bảo Thiên vẫn tiếp tục thích mình. Hạ Vũ mâu thuẫn với cảm xúc trong lòng, vừa vui vì đã trả thù được Thiên vừa thất vọng vì Thiên chấp nhận buông tay cùng mình. Con gái đấy, thật là khó hiểu.

Nói là hẹn hò với Lâm nhưng thực ra Hạ Vũ và Lâm chẳng có gì chung để nói chuyện hay có thời gian gặp nhau. Lâm rất bận với lịch học thêm để ôn thi đại học còn Hạ Vũ vui đầu vào ôn tập những bài thi cuối kỳ. Một tuần Hạ Vũ và Lâm gặp nhau một lần ở quán cà phê lần đầu gặp, cuộc tình chóng vánh kết thúc sau hai mươi ngày hẹn hò và Lâm là người chủ động trước:

“Chúng ta chia tay nhau nhé, anh không thể bị phân tâm bởi vì kỳ thi đại học lần này nếu anh không thi đỗ thì không dám nhìn ai nữa.”

“Em làm anh phân tâm?” Hạ Vũ có chút thất vọng khi Lâm chủ động chia tay chứ không phải là mình nên cao giọng hỏi lại.

“Đừng, em làm anh phân tâm, anh sợ một tuần gặp nhau một lần không đủ. Sợ được hôn em rồi lại cứ tiếp tục muốn ôm hôn em, sợ sẽ thích em nhiều hơn... và em biết đấy, em còn nhỏ quá...”

Lâm đưa ra những lý do cho việc chia tay, sao lại giống những lý do mà Hạ Vũ đã từng nghĩ khi chia tay Thiên đến vậy, đúng rồi, đó chính là lý do này. Đó là lý do của kẻ hèn nhát, của một kẻ đang chạy trốn điều gì đấy, của một kẻ không thật lòng yêu thương, của một kẻ thất bại. Nếu tình yêu đủ lớn, đủ sức mạnh thì người ta sẽ không xa nhau vì lý do này đâu. Hạ Vũ thật không ngờ, nhân vật mà mình đã từng đóng vai giờ đây được hoán đổi cho chàng trai ngồi trước mặt. Hạ Vũ không cảm thấy đau lòng, dù sao chỉ gặp nhau gần một tháng, đến với nhau chớp nhoáng và ở bên nhau không phải vì tình cảm thật lòng. Chỉ là Hạ Vũ vẫn có đôi chút buồn bã vì mình vừa bị “đá”, con bé nhỏ giọng:

“Em sẽ không giữ anh lại nếu đó là lựa chọn của anh. Em biết anh và em cũng chỉ mới bắt đầu, cũng không có gì quá luyến tiếc.” Hạ Vũ gượng cười: “Dù sao cũng rất vui vì anh đã xuất hiện trong nhật ký của em.”

“Anh ôm em lần cuối nhé!” Rồi như sợ Hạ Vũ từ chối, Lâm nói tiếp: “Không đề nghị hôn em đâu mà sợ.”

Một câu chuyện tình chớp nhoáng bắt đầu từ một nụ hôn và kết thúc bằng một cái ôm ấm áp. Lâm lấy xe đi trước, Hạ Vũ ngồi một mình trong quán thêm một lúc lâu sau mới trở về.

* * *

Hạ Vũ được chọn thi đấu cầu lông đơn nữ cho giải đấu ở trường vào ngày thành lập Đoàn 26 tháng 03. Chỉ còn hai tháng nữa là giải thi đấu chính thức bắt đầu nên hàng ngày Hạ Vũ rất chăm chỉ ra sân tập đánh cầu, ngay từ đầu năm cấp hai, buổi sáng cứ từ năm giờ đến sáu giờ Hạ Vũ vẫn thường xuyên bám theo bố và em trai ra sân tập nên việc được chọn đại diện cho lớp thi đấu con bé hoàn toàn tự tin đảm nhận. Sau khi chia tay với Lâm một thời gian, Hạ Vũ chính thức bắt đầu một mối quan hệ mới với Chính – anh chàng được mời đến tập huấn luyện cho các bác trong tổ cầu lông của bố Hạ Vũ tham gia một giải đấu nhỏ dành cho các cán bộ đã về hưu của thành phố.

Chính hơn Hạ Vũ năm tuổi, anh không học đại học mà đã mở một cửa hàng kinh doanh băng đĩa nhỏ trong thành phố. Cầu lông là một nghề tay trái của Chính, anh được các tổ chức mời đi huấn luyện hoặc tham gia các giải đấu trong tỉnh và quốc gia. Lần đầu tiên gặp Chính, Hạ Vũ đang giữa cổ tu chai nước ừng ực, sau trận đấu, mồ hôi ứa ra chảy lấm tẩm trên khuôn mặt con bé. Hạ Vũ đưa tay gạt những sợi tóc bết dính trên trán thì bắt gặp cái nhìn chăm chăm của một chàng trai lạ hoắc, con bé cau mày khó chịu quay đi. Hạ Vũ rất ghét ai nhìn mình chăm chăm như vậy nên cố gắng tránh ra phía sau sân tập, ngồi trên ghế đá tiếp tục tu nước uống.

“Con gái mà lại uống nước hùng hục như vậy thật không có duyên tỳ nào cả.”

Một câu nói vang lên bên cạnh, Hạ Vũ quay sang thì nhận ra đây chính là tên con trai lạ hoắc đã nhìn mình lúc nãy nên cau có:

“Tôi uống nước như thế nào thì có liên quan đến anh à?”

“À, không liên quan nhưng sự thật là sẽ sắp sửa liên quan thôi.” Chính đáp với vẻ mặt cười như không cười.

“Anh nói vậy là có ý gì?”

“Em đi đánh cầu lông cùng với bố? Cả sân cầu này chỉ toàn người già, có mỗi em và cậu bé kia là trẻ con thôi.” Chính không trả lời câu hỏi của Hạ Vũ mà hỏi lại bằng một câu hỏi khác. Hạ Vũ khinh khỉnh:

“Tôi không phải trẻ con, thằng bé đó là em trai tôi và chúng tôi ra đây đánh cầu với bố của mình, hơn nữa, bố tôi không hề già, ông mới chỉ gần năm mươi thôi, tại ông nghỉ hưu non nên mới ở cùng tổ đội hưu trí như vậy?” Hạ Vũ dừng lại nhìn Chính vài giây: “Mà anh là ai? Hình như chưa gặp anh ở đây bao giờ?”

“Tôi là Chính, huấn luyện viên của tổ đội hưu trí mà em nói. Và còn nữa... Tôi nghĩ là tôi bị “sét đánh” với em mất rồi.”

Chính nói một cách hoàn toàn tự nhiên làm Hạ Vũ há hốc mồm kinh ngạc. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Mới cách đây không lâu, Hạ Vũ là người chủ động hỏi Lâm có thích mình không thì bây giờ đã có một người con trai khác chủ động nói bị “sét đánh” với mình trong khi chẳng biết mình tên tuổi như thế nào. Hạ Vũ bỗng chuyển từ nét mặt lạnh lùng sang vẻ mặt trẻ con ngây thơ vô tội:

“Áy đừng đừng, dù chưa biết anh là người như thế nào nhưng anh đừng nhìn em với ánh mắt và nói những câu như vậy. Khó hiểu quá. Lúc này em đùa anh đấy, em vẫn còn trẻ con lắm, em mới có mười ba, mười bốn tuổi thôi. Anh nên rút lại lời mình vừa nói đi.”

Chính nghe thấy Hạ Vũ nói như vậy thì phá lên cười sảng khoái: “Anh chưa thấy cô bé nào mười ba, mười bốn tuổi mà nói chuyện lại bà già như em. Em nghĩ em lừa được anh? Nhất định anh sẽ theo đuổi em cô bé ạ!”

Không cần mất nhiều công sức, Chính đã tìm hiểu và biết được tên tuổi, địa chỉ nhà cũng như trường Hạ Vũ đang theo học. Chính bắt đầu công cuộc chinh phục một cô bé mười sáu tuổi bằng mọi cách: trong sân cầu lông Chính tỏ ra rất nhiệt tình hướng dẫn Hạ Vũ học những đường chuyền cầu có lực và hiểm, Chính hay đột ngột xuất hiện khi Hạ Vũ tan học, lái chiếc xe máy chạy như rùa bò để đi bên cạnh Hạ Vũ và Hạnh.

Mặc dù không thích nhưng ở vào độ tuổi ấy, lại có một chàng trai bảnh bao thỉnh thoảng đi xe máy xuất hiện ở cổng trường chờ mình khiến không ít ánh nhìn ghen tị dồn về phía Hạ Vũ. Hạ Vũ cũng cảm thấy có chút kiêu kiêu, ngáng đầu đi qua những ánh mắt ấy và bất chợt gặp một ánh mắt buồn bã xen lẫn đau lòng của Thiên. Cậu ta có quyền gì mà nhìn Hạ Vũ bằng ánh mắt ấy chứ? Hạ Vũ quen ai, thích ai chẳng phải bây giờ không còn là chuyện của Thiên nữa hay sao? Chẳng phải Thiên đã đồng ý buông tay, cả hai chấm dứt tất cả rồi hay sao? Thiên không có cái quyền nhìn Hạ Vũ với vẻ thương hại như thế.

Hạ Vũ rất tức giận trong lòng, lần này con bé bảo Hạnh đạp xe về một mình rồi bước về phía Chính đang đợi. Hạ Vũ lên xe, khẽ bám nhẹ vào hai bên hông Chính, Chính còn đang bất ngờ vì mọi ngày Hạ Vũ vẫn thường xem như không có Chính tồn tại, hôm nay lại chủ động thì giọng Hạ Vũ đã nhẹ nhẹ lướt qua tai:

“Đi thôi, anh chờ em về còn đứng ngây người ra đấy làm gì?”

Trên đường đi Hạ Vũ im lặng, không mở mồm nói thêm một câu nào nữa. Hạ Vũ cũng không biết mình đang làm trò gì nữa. Chứng tỏ cho mọi người thấy mình có rất nhiều người yêu thích ư? Hay bản thân mình là một cô bé lẳng nhăng, hư hỏng, gặp ai cũng có thể dễ dàng nói chuyện yêu thương. Hạ Vũ nhắm mắt lại, hình ảnh Việt với nụ cười lạnh nhạt hiện lên đầu tiên, sau đó là hình ảnh Thiên với ánh mắt tràn đầy vẻ thương hại làm con bé rung mình mở mắt. Chẳng muốn suy nghĩ gì nữa, Hạ Vũ quyết định lên tiếng:

“Em nghĩ là em sẽ đồng ý thử làm bạn gái của anh trong vòng một tháng. Nếu sau một tháng em thực sự thích anh chúng ta sẽ tiếp tục hẹn hò. Nếu em nhận ra em không thích anh thì anh phải hứa không xuất hiện trước mặt em nữa. Anh có làm được không?”

Đắn đo giây lát, Chính lưỡng lự: “Đồng ý, anh không tin mình không làm cho em thích anh được.”

Chương 19

Từ khi Hạ Vũ nhận lời làm bạn gái của Chính, Chính hết mực cưng chiều và chăm sóc con bé giống như cưng nựng một chú cún nhỏ. Lúc đầu Hạ Vũ thấy vui và hạnh diện lắm nhưng đôi khi Hạ Vũ cảm thấy sự cưng nựng ấy khiến mình sợ hãi. Sự thân mật của Chính đối với Hạ Vũ ở sân cầu không khỏi lọt qua đôi mắt của bố Hạ Vũ, ông tỏ thái độ không vui bởi Chính lớn tuổi hơn con gái mình, về ngoài lại nhìn đẹp trai phong lưu nên ông rất muốn Hạ Vũ chấm dứt mối quan hệ ấy.

Vào cái tuổi “ăn chưa phải lo, yêu không phải nghĩ” ấy Hạ Vũ tỏ ra ương bướng và không chịu khuất phục. Hạ Vũ cãi lại lời của bố với lý do bố mẹ không hề tin tưởng rằng mình đủ lớn để tự quyết định nên làm bạn với ai, nên tránh ai? Hạ Vũ cho rằng bố mẹ không chịu hiểu cho mình và đã to tiếng khóc lóc. Trong cơn tức giận không kiềm chế được, bố đã tát Hạ Vũ một cái. Lần đầu tiên bị bố đánh, lại là lần đầu tiên bị một cái tát, chiếc kính đeo trên mặt Hạ Vũ bị văng ra ngoài, Hạ Vũ ôm mặt nhưng cắn chặt môi nên tiếng khóc ngẹn mặt lên nhìn bố đầy thách thức.

Bố Hạ Vũ bắt lực nhìn con gái: “Mày cút ngay đi!”

Lạ thật, đáng ra trong lúc này người Hạ Vũ nghĩ đến đầu tiên phải là Chính - bạn trai của mình, nhưng Hạ Vũ lại không hề nghĩ đến sẽ gặp anh. Bị bố quát một câu như vậy, Hạ Vũ vùng chạy ra khỏi nhà, con bé bỏ trốn, muốn trốn ra khỏi nhà mình. Nếu sang nhà Hạnh thì ngay lập tức bố mẹ sẽ tìm thấy.

Hạ Vũ quyết định đi bộ đến nhà Thanh, Hạ Vũ không kể chuyện gì đã xảy ra với mình, chỉ xin Thanh nói với bố mẹ Thanh cho Hạ Vũ được ngủ ở nhà Thanh một tối. Thanh chưa kịp hỏi bố mẹ thì phía ngoài có tiếng đập cửa, là giọng của Hạnh, Hạnh dẫn mẹ Hạ Vũ đến tìm. Mẹ vô cùng lo lắng cho Hạ Vũ và không thể để con gái mình qua đêm ở nhà người khác. Thấy mẹ Hạ Vũ đã nhào vào lòng bà khóc nức nở. Thực ra Hạ Vũ không hề muốn chống đối bố mẹ, chỉ là không hiểu sao lúc ấy “cái tôi” của Hạ Vũ bộc phát, tính tình trẻ con cộng thêm vốn được bố mẹ cưng chiều nên Hạ Vũ đã cư xử ngốc nghếch như vậy. Mẹ Hạ Vũ xoa đầu con gái trách móc:

“Làm sao có chuyện bố tức giận đánh mắng con một lần mà con dám bỏ đi đến nhà bạn ngủ. Con có biết bố mẹ lo lắng cho con như thế nào không?”

Hạ Vũ lí nhí xin lỗi mẹ. Sự việc cũng đã xảy ra và Hạ Vũ không biết mở lời xin lỗi bố như thế nào đành viết một lá thư cho bố để trên bàn rồi đi học. Hôm ấy Chính đến đón Hạ Vũ, Hạ Vũ không muốn về nhà ngay mà muốn cùng Chính đi ra biển. Thành phố mà Hạ Vũ đang sống chỉ cách biển gần hai mươi cây số. Hạ Vũ rất yêu biển, từ bé con bé đã thích biển và hè nào cũng được bố mẹ cho đến biển du lịch. Nhưng bây giờ là mùa đông. Hạ Vũ vẫn ao ước được ngắm biển vào mùa đông lạnh giá, hôm nay thì ao ước đã trở thành sự thật vì Chính đã đưa Hạ Vũ đến biển.

Sau khi gửi xe, Hạ Vũ và Chính nắm tay nhau hướng ra bãi cát. Giữa trưa, trời nắng nhẹ. Bầu trời cao và trong xanh, ánh mặt trời rơi xuống từng đợt sóng vỗ bờ ào ạt đuổi nhau về phía Hạ Vũ. Gió lạnh mon man trên da thịt, Hạ Vũ phấn khích trước vẻ đẹp ấy, nhắm mắt ngửa mặt lên trời và hét lớn. Chính đứng bên cạnh, nắm tay Hạ Vũ và hỏi nhỏ:

“Hạ Vũ, sau này em có thể thi Đại học ở thành phố được không? Có thể không ra Hà Nội dự thi không?”

Hạ Vũ quay sang ngạc nhiên: “Sao anh lại yêu cầu em điều ấy?”

Chính nhìn thật lâu vào mắt Hạ Vũ, giọng anh trầm ấm và nghiêm túc: “Vì anh nghĩ trong hơn một tháng qua, anh thực sự, thực sự thích em mất rồi!”

Hạ Vũ không trả lời. Con bé lại đưa mặt hướng ra phía biển. Hít một hơi thật sâu, Hạ Vũ thở hắt ra và nói:

“Một tháng đã trôi qua rồi, và rất tiếc, em thì lại không cảm thấy thích anh nhiều như vậy. Đứng ra là đợi lúc về nhà em mới nói, nhưng vì câu nói vừa rồi của anh, em không thể im lặng. Chúng ta dừng lại ở đây nhé!”

Hạ Vũ tránh từ “chìa tay”, hai từ mà Hạ Vũ đã từng nói với Thiên và được nghe từ Lâm. Mà với Chính, thực ra cũng chưa có gì để gọi là yêu mà phải nhắc đến từ chìa tay, Hạ Vũ không biết mình vừa châm ngòi cho một sự giận dữ từ Chính. Anh đưa tay còn lại nắm lấy bàn tay kia của Hạ Vũ, kéo Hạ Vũ lại gần đối diện với mình, Chính nói trong đầu đón xen lẫn tức tối:

“Em nói gì? Em vừa nói chúng ta dừng lại đúng không? Có phải vì bố mẹ cấm đoán em không? Nếu không có tình cảm gì với anh, tại sao em lại muốn thử làm bạn gái anh, tại sao không từ chối sự quan tâm của anh? Em nói đi xem nào!”

Hạ Vũ lẩn tránh ánh mắt Chính: “Không phải vì bố mẹ cấm đoán gì cả, không thích là không thích. Em không từ chối anh bởi vì em... em muốn thử cảm giác được một người đẹp trai lớn tuổi hơn theo đuổi là như thế nào. Em muốn bạn bè nhìn em ghen tị, em muốn lợi dụng anh đề...”

“Em, em nói em chỉ muốn thử?” Chính hét lên: “Vậy bây giờ thử xong thì em thấy em không thích tôi, không cần tôi và muốn đá bay tôi đi đúng không? Trời ạ, sao tôi lại bị một cô bé oắt con lừa gạt tình cảm như thế này chứ? Tôi điên rồi, điên thật rồi. Em muốn thử phải không? Được, tôi cho em thử cảm giác được một người đẹp trai lớn tuổi hơn theo đuổi trọn vẹn là như thế nào nhé!”

Rồi không để Hạ Vũ kịp phản ứng, Chính nhanh tay kéo chặt Hạ Vũ lại, hai tay anh ghì chặt bắp tay Hạ Vũ và cúi xuống trừng phạt Hạ Vũ bằng một nụ hôn. Biết được ý đồ của Chính, Hạ Vũ lập tức quay mặt đi. Hành động ấy của Hạ Vũ càng làm con giận dữ của Chính bùng nổ, Chính không kìm chế được lý trí nữa, anh ép chặt Hạ Vũ vào để hai tay Hạ Vũ chống lên ngực anh, một tay anh ôm trọn sau lưng Hạ Vũ, một tay giữ chặt gáy cô bé và hôn một cách thô bạo. Sức lực quá nhỏ không thể tránh được, tuy mới đầu phản kháng nhưng sau đó Hạ Vũ nhắm mắt mặc kệ. Hạ Vũ cười khẩy trong lòng. “Hôn, hôn, hôn, hôn thêm một người nữa thì cũng chẳng chết ai. Đàn ông dù trẻ con hay trưởng thành cũng thích dùng nụ hôn như nhau, được, muốn hôn thì hôn đi!”

Hai con người cùng đứng trước biển ấy với hai nỗi suy tư khác nhau. Tiếng sóng biển rì rào như cuốn phăng mọi cảm xúc của Hạ Vũ. Người thứ ba hôn con bé, không phải là nụ hôn nhẹ nhàng ấm áp của Thiên, không phải là nụ hôn sâu cháy rục của Lâm, là nụ hôn của sự trừng phạt, đau và mất hết cảm giác. Cảm nhận được cơ thể của Hạ Vũ mềm ra không còn căng lên như trước, Chính thoáng định thần lại và biết mình đang làm gì liền dừng lại, rồi Hạ Vũ ra và lùi về sau vài bước. Hạ Vũ mở mắt, đưa tay vuốt nhẹ đôi môi như muốn xóa dấu vết của Chính trên đây và mỉm cười:

“Thật không ngờ anh lại dễ xúc động như vậy. Chắc đây không phải lần đầu tiên anh hôn con gái chứ? Dù sao hôn thì đã hôn rồi, xem như em trả xong anh một món nợ tình cảm. Giờ chúng ta về được chưa?”

Chính im lặng, hoàn toàn im lặng nhìn Hạ Vũ và không trả lời. Sau một hồi Chính đi ra lấy xe, Hạ Vũ lẳng lặng đi theo sau. Gần nửa đường cả hai không nói chuyện gì. Hạ Vũ cũng ngồi cách xa Chính một đoạn, căng thẳng và cảm thấy mệt mỏi. Chính là người lên tiếng trước khi gần về đến nhà Hạ Vũ:

“Em là người con gái đầu tiên anh hôn, anh sẽ không chấp nhận dừng lại đâu.”

“Anh đang đùa đấy à? Dù em có là người đầu tiên anh hôn, không có nghĩa em sẽ phải thích anh. Tùy anh thôi, còn em, em phải dừng lại, em không nên tiếp tục những trò chơi như thế này.” Hạ Vũ dứt khoát.

“Em nghĩ đây là một trò chơi. Vậy thì em thắng to rồi đấy Hạ Vũ ạ!”

Phải, Hạ Vũ đã thắng to. Với Lâm là hai mươi ngày còn với Chính là một tháng tám ngày. Hạ Vũ biết Chính đã trưởng thành, dù có thích Hạ Vũ và không muốn từ bỏ nhưng chắc chắn anh sẽ không hành động trẻ con như Thiên đã từng làm để níu kéo mình. Đúng như những gì Hạ Vũ nghĩ, Chính không huấn luyện cho đội cầu lông của bố Hạ Vũ nữa, cũng không thấy xuất hiện ở trường đợi Hạ Vũ như mọi ngày. Hạ Vũ trong lòng có chút áy náy nhưng rồi lại quên ngay. Ở cái tuổi ấy, Hạ Vũ không có nhiều thời gian để đắn đo bản thân hay tự kiểm điểm mình. Ở cái tuổi ấy, với Hạ Vũ sẽ còn là những trò chơi tiếp tục mà vai diễn quan trọng nhất chính là Hạ Vũ. Con bé bắt đầu viết truyện, trong những câu truyện mình viết, con bé tha hồ mà mặc tưởng mình sẽ yêu và được yêu chân thành như thế nào. Chỉ có điều, truyện là truyện còn thực tế vẫn là thực tế.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Vũ Ngã Rời Thì Đứng Dậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 20 - 21

Hạ Vũ cứ nghĩ mãi, nghĩ mãi về những chuyện đã xảy ra liên tiếp trong vòng mấy tháng qua. Chuyện của Lâm, sau hôm chia tay Hạ Vũ không còn gặp Lâm nữa, nghe Hương nói anh đã ra Hà Nội ôn thi và quyết tâm thi đậu mới trở về. Với Lâm thì Hạ Vũ cũng chóng quên lắm, chỉ khi nào nói chuyện Hương có nhắc đến thì nhớ ra Lâm thôi. Lâm là một trải nghiệm hoàn toàn mới, đến và đi rất nhanh trong cuộc đời Hạ Vũ.

Người Hạ Vũ cảm thấy có lỗi sau Trung và Thiên là Chính. Sau này Hạ Vũ mới biết, thì ra Chính là hàng xóm gần nhà Dũng, Chính đã mấy lần gặp Hạ Vũ đến nhà Dũng chơi và tình cờ gặp Hạ Vũ ở sân cầu lông, Chính đem lòng yêu mến cô bé cười duyên ấy. Hôm chia tay ấy, sau khi đưa Hạ Vũ về nhà, Chính đã tìm gặp Dũng nhờ Dũng nói chuyện với Hạ Vũ để Hạ Vũ quay lại với anh. Chính thường xuyên say xỉn và về nhà vào tối muộn khiến bố mẹ rất lo lắng, mỗi lần say Chính lại tìm đến Dũng, lải nhải kể về những kỷ niệm với Hạ Vũ, lải nhải kể về những nỗi đau, nỗi nhớ mà anh đang trải qua. Nhưng vì là người có lòng tự trọng, anh quyết không làm phiền Hạ Vũ, vì yêu Hạ Vũ, Chính chấp nhận rời xa để Hạ Vũ không cảm thấy phiền lòng.

Rồi bất chợt Hạ Vũ nhận ra mình nhớ Thiên, phải chăng Thiên cũng như Chính, vì quá yêu mình mà cậu ấy đã chấp nhận buông tay. Nhưng hiện tại Thiên đã không còn quan tâm đến Hạ Vũ nữa, có nhiều lúc Hạ Vũ thấy hối hận, thấy nhớ Thiên nhiều lắm nhưng rồi lại tự trách mình, đã đánh mất rồi còn mong gì tìm lại.

Valentine, Hạ Vũ nhớ Thiên kinh khủng, cảm giác cô đơn bủa vây lấy Hạ Vũ. Còn nhớ năm ngoái Thiên đã đứng trước mặt Hạ Vũ, đợi chờ Hạ Vũ đồng ý đi chơi và nhận quà Thiên tặng. Vậy mà Hạ Vũ đã từ chối, đã đuổi Thiên về. Đó cũng là lần đầu tiên Thiên nói tiếng yêu với Hạ Vũ. Có lẽ, trong suốt cuộc đời này, sẽ không còn một chàng trai nào tỏ tình với Hạ Vũ như Thiên, sẽ không có chàng trai nào viết trong giấy rằng: “Tôi thích bà” hay nói rằng: “Tôi yêu bà”. Vậy mà đến cả từ “Tôi thích Thiên” Hạ Vũ vẫn chưa lần nào nói với cậu ấy.

Hạ Vũ sai rồi, sai thật rồi. Cảm giác không có Thiên bên cạnh lúc này làm Hạ Vũ đau nhói trong lồng ngực, rồi như không suy nghĩ được gì nữa, con bé lấy giấy bút viết một lá thư giải thích hết mọi chuyện của Lâm và cầu xin Thiên tha lỗi. Hạ Vũ đã viết rằng: “Hạ Vũ thực sự thích Thiên.”

Khi lá thư được Dũng nhận và đưa đến cho Thiên thì Hạ Vũ bắt đầu hối hận và lo sợ. Phải chăng lúc này Hạ Vũ đang quá cô đơn và yếu đuối nên mới làm như vậy hay là Hạ Vũ thực sự yêu và cần Thiên. Hạ Vũ đã rất căng thẳng khi nhận được thư trả lời của Thiên, Thiên không trực tiếp xuống gặp Hạ Vũ như dự đoán mà là Dũng chịu trách nhiệm đưa thư xuống. Thiên nói rằng tình cảm Thiên dành cho Hạ Vũ chưa bao giờ là giả dối, nhưng giờ đây tất cả qua rồi. Thiên không thể quay lại, Thiên biết Hạ Vũ lúc này, Thiên biết cảm nhận của Hạ Vũ lúc này chỉ là đang nhất thời rối rắm, chỉ cần gỡ được ra Hạ Vũ lại cảm thấy hối hận khi ở bên Thiên. Cậu ấy xin lỗi vì đã không giữ lời hứa giữ Hạ Vũ lại. Lòng Hạ Vũ như thất lại, cảm giác hối hận, chua xót dâng lên trong lòng khi đọc những gì Thiên viết.

Có điện thoại, Hạ Vũ cắt lá thư vào ngăn kéo, chạy đến nhắc máy: “A lô, ai vậy?”

Lâu rồi Hạ Vũ mới chủ động nghe điện thoại bản khi có chuông gọi đến. Đầu dây bên kia im lặng không lên tiếng. “A lô, là ai vậy? Nói gì đi chứ?” Hạ Vũ nói to hơn.

“Là tôi, Thiên đây!”

“Thiên?” Hạ Vũ ngạc nhiên rồi rồi rít giải thích: “Thiên gọi, gọi cho Hạ Vũ vì chuyện lá thư... Không, Hạ Vũ xin lỗi vì đã yêu cầu ngốc nghếch như vậy. Đúng là lúc viết lá thư ấy, tâm trạng của Hạ Vũ vô cùng không tỉnh táo. Hạ Vũ cũng đọc thư Thiên viết rồi, Thiên nói đúng lắm, rất đúng. Thiên đã làm rất đúng, chúng ta không thể trở về như trước kia, chúng ta không thể vì Hạ Vũ đã không còn như trước kia nữa rồi...”

Giọng của Hạ Vũ nghẹn lại và lạc hẳn đi, từng câu chữ trở nên lúng túng cũng không biết mình đang nói câu gì nữa. Lâu lắm mới nghe thấy giọng nói của Thiên, nhưng bây giờ là hai người xa lạ, cảm giác ấy thật khó chịu và Hạ Vũ đã không kim chế được, những giọt nước mắt ùa đến. Hạ Vũ dừng lại đưa một tay che miệng để tiếng sụt sịt không lọt vào ống nghe.

“Hạ Vũ, nghe rồi thì đứng dậy. Đừng khóc nữa, chúng ta sẽ mãi mãi là bạn tốt, nếu như Hạ Vũ không ngại.”

“Hạ Vũ, nghe rồi thì đứng dậy.” Câu nói của Thiên cứ không ngừng lặp lại trong đầu Hạ Vũ. Suốt những tháng qua, Hạ Vũ đã sống như thế nào? Nếu tin tưởng Thiên, thực sự thích Thiên thì Hạ Vũ đã không sống một chuỗi ngày buồn thảm như thế.

Hối hận ư? Không có thuốc để chữa bệnh hối hận. Đừng nghĩ rằng tuổi trẻ có thể mắc sai lầm vì còn cơ hội làm lại. Tuy có sửa chữa được nhưng trên mình sẽ mang thêm rất nhiều vết thương, rất nhiều nỗi buồn không gọi thành tên. Việc vết thương ấy có kín miệng hay không hoàn toàn phụ thuộc vào chính người đã gây ra những sai lầm đó.

Vì dành tình cảm cho một người lạnh lùng như Việt, vì bất mãn khi tình yêu mình dành cho người con trai ấy không được đền đáp mà Hạ Vũ cam tâm mang tình cảm ra làm trò đùa với người khác. Hết người này đến người kia, những chuyện tình chớp nhoáng, những tương tình sẽ an toàn nhưng Hạ Vũ đã nhận ra rằng. Khi mình dùng tay tát vào mặt ai đó, thì bàn tay mình cũng bị đau không kém. Hạ Vũ sai rồi, hoàn toàn sai rồi.

Sau khi đoạt giải ba trong cuộc thi đấu cầu lông đơn nữ toàn trường, Hạ Vũ bắt đầu sống khép mình hơn trước. Trong lớp Hạ Vũ chỉ nói chuyện với Thanh và Hương, lúc đi học và ở nhà chỉ tâm sự cùng Hạnh. Thành thạo Thiên và Dũng gọi điện nhờ Hạ Vũ làm dàn ý cho mấy bài kiểm tra Văn mà hai cậu chàng cố mãi không viết được. Hạ Vũ bận bịu ôn thi học kỳ cuối năm lớp mười, thời gian rảnh rỗi con bé bắt đầu viết truyện về tuổi học trò.

Lần đầu tiên Hạ Vũ biết dùng internet là nhờ Hương, Hương rất hay vào các diễn đàn kết bạn làm quen nên bạn bè qua mạng của Hương không ít. Nghỉ hè lớp mười, Hạ Vũ thường xuyên ra hàng internet tham gia một số diễn đàn của một vài trường học trong thành phố, trong đó có cả diễn đàn trường Việt. Qua diễn đàn lớp chuyên Toán, Hạ Vũ biết được Việt vẫn xuất sắc như trước kia, có rất nhiều thành viên khen ngợi và bày tỏ sự yêu thích. Hạ Vũ khẽ cười, Việt là như vậy đấy, dù ở đâu cậu ta cũng có sự thu hút nhất định đến phái nữ. Hạ Vũ cũng chỉ là một trong số rất nhiều cô gái bị thu hút như vậy mà thôi.

Bắt đầu trong diễn đàn của trường mình, Hạ Vũ bắt gặp một thành viên có cái tên rất lạ - Kẻ Sầu Đời, trong tất cả các bài viết của mình cách đây gần

một năm, thành viên này chỉ nói về những nỗi buồn, về một người con gái học trên Hạ Vũ một khóa đã rời xa mình, về cảm giác cô đơn mà người đó đang phải trải qua, về tình cảm đã không còn nhưng không thể buông tay đặt xuống một cách nhẹ nhàng.

Như cảm nhận được sự đồng cảm trong dòng tâm sự ấy, văn phong lại hợp gu với mình, dù không biết Kê Sầu Đồi có còn tham gia diễn đàn hay không nhưng Hạ Vũ đã gửi một tin nhắn bày tỏ sự đồng cảm của mình đến người đó, hy vọng rằng bây giờ người đó đang sống tốt và vui vẻ. Hạ Vũ rất vui nếu được cùng nhau làm bạn.

Nhớ ra Hương là người tham gia diễn đàn từ đầu năm, Hạ Vũ có chút tò mò gọi điện hỏi:

“Hương này! Mày tham gia diễn đàn trường mình từ đầu năm, có biết thành viên tên Kê Sầu Đồi là ai không? Bây giờ người đấy còn tham gia diễn đàn không?”

Hương ngạc nhiên, nhíu mày hỏi lại:

“Đến mày cũng bị thu hút bởi những gì hần viết à? Mới đầu hần cũng rất bình thường, thấy hần viết nhiều bài hay tao hỏi hần nick Yahoo kết bạn và thỉnh thoảng nói chuyện. Sau đó một thời gian, có lẽ do hần nhiều fan nữ hâm mộ quá, hần ta trở nên kiêu lắm. Ít khi hần đồng ý kết bạn và có kết bạn thì cũng không bao giờ chat chit nói chuyện gì cả.”

“Vậy là mày có nick Yahoo của hần hả?” Mắt Hạ Vũ sáng lên: “Cho tao nhé, tao muốn nói chuyện với gã này!”

“Thì nick của hần cũng chính là tên trên diễn đàn ấy, hồi trước tao cũng chỉ đoán thế mà đúng thật. Nhưng nói trước, mày có thể được hần chấp nhận là bạn nhưng đừng mong cậy nể lời từ hần. Hần hơn tuổi chúng mình và sống ở Hà Nội đấy. Chắc là một tên công tử nào đó phải lòng một cô bé tính lễ trường chúng ta rồi bị đá mà thôi.”

Hương thở dài ngao ngán, lắc đầu ra về tiếc nuối cho nhân vật nam vừa được mình và Hạ Vũ nhắc đến. Đúng là Hạ Vũ bị thu hút bởi văn phong của Kê Sầu Đồi, con bé nhất định phải nói chuyện được với nhân vật này. Ở tận thủ đô thì lại càng tốt, sẽ chỉ làm bạn ảo thôi mới là mục tiêu chính của Hạ Vũ. Hạ Vũ không muốn xây dựng thêm một mối quan hệ mới nào ngoài đời nữa, có nhiều việc đã khiến con bé thay đổi cách suy nghĩ của mình. Và quả nhiên, nick Yahoo Con Mưa Nhỏ của Hạ Vũ nhanh chóng được chấp nhận, ngay lập tức tin nhắn đầu tiên được Hạ Vũ gửi cho Kê Sầu Đồi khi nick của anh sáng đèn.

Con Mưa Nhỏ: “Chào anh! Em đã đọc được một vài bài viết của anh trên diễn đàn của trường, rất vui nếu chúng ta có thể trò chuyện như những người bạn.”

Im lặng. Khung cửa chat của Hạ Vũ vẫn không có hồi âm. Hạ Vũ lại tiếp tục.

Con Mưa Nhỏ: “Tại sao anh im lặng thế. Anh đang bận à.”

Vẫn không có dấu hiệu gì chứng tỏ Kê Sầu Đồi đang đọc tin nhắn của Hạ Vũ.

Con Mưa Nhỏ: “Nếu anh đang đọc tin nhắn của em. Chúng ta có thể nói chuyện về cách diễn đạt, hành văn trong việc bày tỏ cảm xúc không? Em rất thích viết lách và nghĩ anh rất phù hợp để kết bạn.”

Con Mưa Nhỏ: “Thôi vậy, anh đang bận hả? Hẹn gặp lần sau.”

Đợi mãi Hạ Vũ không nhận được câu trả lời nào, con bé đành phải đứng dậy ra khỏi cửa hàng internet để về nhà. “Thật là khó gần mà, chỉ là ảo thôi chứ có phải ngoài đời đâu mà kiêu đến vậy.” Hạ Vũ bĩu môi trầm nghĩ.

Chương 21

Suốt một thời gian dài Hạ Vũ cẩn thận gửi tin nhắn cho Kê Sầu Đồi nhưng không hề nhận được hồi âm nào từ anh. Lại là một con người tỏ vẻ lạnh lùng, kiêu căng giống Việt. Chỉ là bạn ảo thôi có gì đâu mà ghê gớm, từ đầu chỉ với ý định kết bạn với một người không quen biết để trao đổi việc viết lách nhưng rồi Hạ Vũ bị thu hút, tò mò và bản tính hiếu thắng lại trỗi dậy. Hạ Vũ trầm nghĩ, nhất định phải “mở miệng” được chàng trai khó tính này, nhất định phải khiến anh ta ngày nào không được nói chuyện với mình phải trở nên chờ đợi và khó chịu. Hạ Vũ kiên trì, cứ thấy nick Kê Sầu Đồi sáng là lại nhắn tin hỏi đủ mọi chuyện trên trời dưới đất, đại loại là những câu như:

Con Mưa Nhỏ: “Sao anh khó tính thế? Nói chuyện với một người không quen biết để thôi mà.”

Con Mưa Nhỏ: “Có cần phải tỏ ra bí hiểm và lạnh lùng như vậy không?”

Con Mưa Nhỏ: “Có phải anh ghét con gái lắm không?”

Con Mưa Nhỏ: “Có phải anh cố tình để thu hút người khác không? Nếu không anh chấp nhận nick của một người nào đó vào danh sách bạn bè, vậy mà anh lại cố tình không tiếp chuyện. Hừm, cũng quá đáng thật!”

Con Mưa Nhỏ: “Em đang nghi ngờ không biết anh có còn sống trên đời này không đấy?”

Con Mưa Nhỏ: “Anh đã đọc những bài viết của em trên diễn đàn chưa? Có thú vị không? Có cần sửa đổi gì không?”

Con Mura Nhỏ: “Hôm nay em mới đăng truyện mới, các bạn rất thích, anh có xem qua không?”

Con Mura Nhỏ: “Này! Anh treo nick sáng đèn để làm gì khi mà cứ im lặng như thế?”

...

Dường như mọi câu mọi câu nói Hạ Vũ viết đều không ảnh hưởng đến Kẻ Sầu Đồi, tăng bốc, nịnh nọt, mắng khéo hay khích bác... đều không có tác dụng. Hạ Vũ cũng bắt đầu cảm thấy chán nản với người này.

Năm nay Hạ Vũ không nghĩ đến chuyện tổ chức sinh nhật. Thời tiết chào đón ngày Hạ Vũ ra đời cách đây mười sáu năm bằng một cơn mưa rào buổi sáng. Sau cơn mưa, mọi thứ trở nên tươi đẹp hẳn. Hạ Vũ đã bước sang tuổi mười bảy, cái tuổi đẹp nhất của thời học sinh, cái tuổi mà đáng ra sẽ có rất nhiều nụ cười động lại, nhưng trong mắt Hạ Vũ thì lại như có nhiều nỗi buồn âm thầm, day dứt.

Thiên là người bạn không mời mà đến đầu tiên, lần này không còn có hoa như năm ngoái, Thiên tặng Hạ Vũ một cuốn sách “Quà tặng cuộc sống”. Nội dung của cuốn sách có lẽ là những điều Thiên muốn gửi đến con bé: “Hãy yêu thương và trân trọng những ngày ta được sống để khi nghĩ lại ta không hối hận vì những gì đã trải qua”. Thiên không vào nhà, cậu tặng quà xong rồi quay xe về luôn. Gặp Thiên, Hạ Vũ có đôi chút buồn nhưng không còn cảm giác áy náy, đau lòng như trước kia nữa. Chỉ là mọi chuyện qua rồi, vẫn có thể làm bạn đó là điều may mắn.

Sau đó Hạ Vũ nhận được điện thoại của Dũng, Thanh, Hương, Phụng và Thành gọi đến chúc mừng. Hạnh đang đi nghỉ hè ở quê nên trước khi đi Hạnh đã tặng quà cho Hạ Vũ và hai đứa tổ chức sinh nhật sớm trên sân thượng. Hạ Vũ chợt nghĩ đến Việt, có bao giờ Việt biết hôm nay là sinh nhật Hạ Vũ không? Năm năm âm thầm theo đuổi, yêu thương một người không hề quan tâm gì đến mình, liệu có đáng giữ lại những tình cảm còn vương vấn ấy hay không?

Hạ Vũ ra hàng internet, theo thói quen con bé đăng nhập mạng Yahoo, nick của Kẻ Sầu Đồi sáng đèn. Hạ Vũ tự nhiên cảm thấy rất cần một ai đó để tâm sự, một ai đó không biết Hạ Vũ là ai và thật may, dù Kẻ Sầu Đồi này im lặng vì lý do gì, Hạ Vũ vẫn có thể viết ra cho nhẹ lòng.

Con Mura Nhỏ: “Có thể anh rất bức mình vì một cô gái không quen biết liên tục làm phiền mình trong thời gian qua, có thể anh rất ghét em... Nhưng hôm nay là sinh nhật em, bạn bè em cũng đã đến và gọi điện chúc mừng, nhưng em muốn được nói chuyện với ai đó, cần ai đó không quen biết nhìn được con người thật của em lúc này. Không có sự tự tin nào cả, mỉm cười cũng chỉ là giả dối... Sự thật là em rất cô đơn, em đang tự cố bảo vệ sự cô đơn của mình bằng cách trốn chạy khỏi nó. Em đang rất nhớ một người, một người đã làm em đau, một người đã làm em khóc, một người mà em khó có thể quên được.”

Hạ Vũ nhấp chuột, tin nhắn được gửi đi, Hạ Vũ không hy vọng anh ta sẽ trả lời, Hạ Vũ cũng đã quen với kiểu im lặng này suốt một tháng qua. Chỉ cần viết ra, gửi đi, cảm giác có người đang lắng nghe mình làm Hạ Vũ thấy nhẹ lòng. Một lúc sau đang đọc báo, Hạ Vũ giật mình khi có tin nhắn từ Kẻ Sầu Đồi gửi đến.

Kẻ Sầu Đồi: “Tôi không rảnh để nói chuyện với cô! Tìm người khác tâm sự đi nhé! Tôi nhắc lại. Tôi không muốn nói chuyện. Có thể để tôi yên được không?”

Hạ Vũ đọc xong ngạc nhiên xen lẫn thích thú. “Ồ, dù sao thì anh ta cũng đã chịu mở miệng. Nếu không muốn nói chuyện thì cứ im lặng như mọi khi, có cần thiết phải viết dài dòng vậy không?” Hạ Vũ suy đoán, khẽ nhăn trán và gõ.

Con Mura Nhỏ: “Ôi, em cứ nghĩ từ trước đến giờ nói chuyện với bóng ma. Thật may là cuối cùng anh cũng có phản hồi, dù không được tích cực cho lắm nhưng thế này cũng đủ vui rồi. Nếu anh muốn, tối nay là lần cuối cùng em làm phiền anh. Em không biết anh đang trốn tránh điều gì, hóa ra trên đời này không chỉ có mình em hèn nhất.”

Hạ Vũ gửi tin đi, tin chắc anh ta sẽ đáp lại. Hồi lâu sau đó Hạ Vũ đã có câu trả lời. Tin nhắn của Kẻ Sầu Đồi được gửi đến.

Kẻ Sầu Đồi: “Chào cô, không mong gặp lại. Dù sao thì... Chúc sinh nhật vui vẻ!”

Ngay lập tức nick của Kẻ Sầu Đồi vụt tắt. Hạ Vũ ngồi nhìn màn hình máy tính chăm chú rồi bật cười sảng khoái. “Có vẻ như anh chàng này đã bắt đầu chú ý đến cái tên Con Mura Nhỏ của mình rồi.”

Liên tục những ngày sau đó, Hạ Vũ đều để đèn tên nick của mình sáng, dù tên Kẻ Sầu Đồi cũng sáng đèn nhưng Hạ Vũ không vào làm phiền nữa. Hạ Vũ giữ đúng lời hứa của mình, chơi cái trò “lạt mềm buộc chặt” này cũng là một chi tiết mà Hạ Vũ hay viết trong truyện. Và lại sau khi đọc xong cuốn sách của Thiên tặng, Hạ Vũ có chút thay đổi trong cách suy nghĩ. Hạ Vũ không muốn chơi cái trò “chứng minh mình” nữa, chỉ cần bản thân mình cảm thấy vui vẻ, sống sao cho có ích, cho những người thân yêu của mình không phải lo lắng cho mình là đủ rồi.

Bây giờ, niềm vui của Hạ Vũ chính là rảnh rỗi làm thơ, viết truyện, đọc sách, xem phim, nghe nhạc. Hơn nữa đầu tháng bảy Hạ Vũ lại bắt đầu lịch học thêm dày kín, Hạ Vũ phải học thêm ba môn đề thi đại học là Toán, Văn, Tiếng Anh nên gần như các buổi học thêm kín mít, không còn nhiều thời gian để tham gia diễn đàn hay vào mạng Yahoo nữa.

Buổi học thêm Toán chiều chủ nhật được nghỉ sớm, Hạ Vũ tranh thủ vào mạng, Hạ Vũ không bật Yahoo lên mà chỉ vào trang web của trường đọc tin bài. Vừa mới truy cập Hạ Vũ nhận được một tin nhắn ở hộp thư đến, nhìn thấy tên người gửi là Kẻ Sầu Đồi, Hạ Vũ không khỏi kinh ngạc lẫn tò mò mở vội ra đọc.

Kẻ Sầu Đồi: “Lâu rồi tôi không thấy cô gửi bài nào trên diễn đàn. Nick bên Yahoo của cô cũng không có sáng. Cũng không thấy cô nhắn tin làm phiền tôi nữa. Liệu có chuyện gì xảy ra với cô không? Con Mura Nhỏ, nếu cô vẫn còn giữ nguyên lời đề nghị, tôi nghĩ chúng ta có thể là bạn ảo. Chủ nhật tuần

này, 14 giờ tôi hẹn cô trong Yahoo nhé! Hy vọng cô chưa thay đổi quyết định.”

“Ồ yes! Có thể chứ,” Hạ Vũ khẽ cất giọng vui mừng: “Cuối cùng thì anh cũng chịu chủ động liên lạc, em đã nói chúng ta có thể là bạn mà. Xí, vẫn còn xưng “cô – tôi” cơ đấy, cứ làm như mình... ngồi sao lăm không bằng.”

Bạn đang đọc truyện *Hạ Vũ Ngã Rối Thi Đứng Dậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 22 - 23

Đúng như lời hẹn, Hạ Vũ đăng nhập vào Yahoo đã thấy tên Kê Sầu Đồi đợi sẵn, con bé cười thầm trong bụng rồi nhanh tay nhấp chuột vào khung cửa sổ chat.

Con Mura Nhỏ: Chào anh! Cuối cùng thì sau bao nhiêu cố gắng chúng ta mới có thể kết bạn phải không?

Kê Sầu Đồi: Cô đang nghỉ hè và năm nay lên lớp 11?

Con Mura Nhỏ: Dạ đúng. Năm nay lên lớp 11 và đặc biệt rất thích những bài viết của anh ở diễn đàn trường em. Anh là sinh viên Đại học à?

Kê Sầu Đồi: Tôi chuẩn bị học năm cuối trường đại học Kinh tế Quốc dân Hà Nội.

Con Mura Nhỏ: Ô, vậy anh hơn em sáu tuổi. Anh đừng xưng tôi với cô nữa, đã là bạn rồi thì nghe khách sáo lắm! Sao bây giờ anh không viết bài trong diễn đàn trường em nữa?

Nghĩ một lúc Hạ Vũ gõ thêm dòng chữ:

Con Mura Nhỏ: Có phải vì người ấy, anh mới tham gia diễn đàn và cũng vì người ấy bây giờ anh dừng lại?

Rất lâu sau không thấy Kê Sầu Đồi trả lời, Hạ Vũ băn khoăn không biết mình có nói sai điều gì không? Liệu có phải anh ta đang nghĩ Hạ Vũ đã quá nhiều chuyện không?

Kê Sầu Đồi: Anh đã quên mọi chuyện về người bạn đó lâu rồi, từ trước khi em quấy rối cuộc sống của anh. Nói ra có lẽ em sẽ buồn cười nhưng suốt thời gian qua anh đã bị em làm cho rối trí. Một cô bé anh không biết tên thật, không biết mặt, ngày nào cũng vào làm phiền anh đến là mệt. Thế nên có bao nhiêu chuyện không vui đều bị em thổi bay đi hết, chỉ quanh quẩn với những câu hỏi ngớ ngẩn của em.

Con Mura Nhỏ: A, anh đúng là người viết truyện làm thơ... Nghe anh nói vắn vè thật đấy!

Hạ Vũ cảm thấy vui vui trong lòng khi đã nghe được chính anh ta nói ra những lời tâm sự ấy. Phải chăng anh ta đã tự nguyện phá bỏ đi cái lớp vỏ bọc kiêu ngạo của mình.

Kê Sầu Đồi: Anh tên là Đức, còn em tên là gì?

Con Mura Nhỏ: Tên em chính là tên nick đó. Hạ Vũ anh ạ!

Kê Sầu Đồi: Tên hay lắm. Hạ Vũ, anh sẽ nhớ cái tên này đây!

Bằng cách nói chuyện khéo léo của mình, Hạ Vũ đã khiến Đức cởi mở tâm sự với mình rất nhiều chuyện. Với Hạ Vũ, Đức như một người anh trai và Hạ Vũ cũng không giấu Đức chuyện quá khứ của mình. Đức là người đầu tiên làm thơ tặng Hạ Vũ, là người mỗi lần nói chuyện đều nhắc nhở Hạ Vũ chuyện học tập, giảng giải cho con bé những bài học về Toán, Lý, Hóa nếu con bé cần chỉ bảo... Đức cũng là người con trai đầu tiên mà Hạ Vũ chưa hề gặp mặt nhưng lại dành cho anh rất nhiều sự tin tưởng cũng như sự khâm phục.

Đó là một chàng trai chín chắn, thông minh và hoàn toàn nghiêm túc. Anh không hề nhắc đến chuyện tình cảm riêng tư của mình cũng như lên án hay phán xét chuyện tình cảm của Hạ Vũ. Nói chuyện với Đức, Hạ Vũ thấy mình học hỏi được nhiều điều, có thêm nhiều niềm tin cũng như thêm nhiều kiến thức trong học tập và trong cuộc sống.

Kỳ nghỉ hè năm ấy, ngoài việc đi học thêm ra Hạ Vũ lúc rảnh rỗi đều tranh thủ lên mạng nói chuyện với Đức. Trong thời gian này Đức cũng chưa nhập học mà đăng ký học thêm lớp Tiếng Anh để chuẩn bị cho những kế hoạch tương lai của anh, dự định sau này là sẽ làm cho một công ty nước ngoài. Mẹ Đức - Phó hiệu trưởng một trường đại học nổi tiếng ở Hà Nội, bố Đức không biết vì lý do gì đã bỏ rơi mẹ con anh và anh trai từ rất lâu rồi. Qua tâm sự của Đức, Hạ Vũ biết mỗi lần nhắc đến bố là trong lòng anh lại như chạm vào một vết thương rất lớn.

Đột nhiên Thiên gọi điện nhờ Hạ Vũ dịch hộ bài hát tiếng Anh. Bây giờ Hạ Vũ với Thiên thỉnh thoảng vẫn gọi điện hỏi thăm nhau vài câu và xem nhau như bạn bè bình thường nên việc Thiên nhờ Hạ Vũ giúp đỡ là chuyện vô cùng hiển nhiên.

Sau khi tâm sự với Đức, Hạ Vũ ngẫm ra một điều. Chuyện gì tha thứ được thì hãy tha thứ. Tình cảm tuy không còn nhưng không có nghĩa là phải trở nên thù hận ghét bỏ nhau. Nhất là trong khi người sai không hoàn toàn là Thiên, Hạ Vũ cũng đã sai khi không toàn tâm toàn ý đáp lại tình cảm của cậu.

Vì chờ Hạnh đi có chút việc riêng, tiện đường nên Hạ Vũ gọi điện bảo Thiên sẽ chủ động qua nhà cậu lấy lời bài hát về dịch. Đột nhiên giọng Thiên hơi khác lạ:

“Không, đừng qua bây giờ. Thiên sắp có việc đi ra ngoài rồi. Qua luôn không tiện. Để mai đi học thêm Lý, Thiên rẽ qua chỗ học thêm Văn của Hạ Vũ đưa.”

Hạ Vũ nhướn mày: “Ừ. Thế cũng được.”

Hạ Vũ vừa dập máy thì Hạnh đứng bên tò mò hỏi: “Lạ nhỉ? Mọi lần chỉ cần mày bảo qua nhà thì Thiên sẽ vui như mở cờ trong bụng. Chẳng nhẽ sau mười tháng cậu ta đã quên sạch tình cảm dành cho mày thật rồi?”

“Làm gì có, tao có nghe ai nói Thiên có bạn gái đâu.” Hạ Vũ buột miệng.

“Không biết, nhưng tao nghi lắm. Tớ nữa đi rẽ qua nhà Thiên xem sao.”

“Thôi đi, dù Thiên có bạn gái thì đó là chuyện riêng của cậu ấy, quan tâm làm gì.” Hạ Vũ xua tay.

“Có thật mày không đau lòng không? Nếu mày không đau lòng thì tao thấy mày giỏi đấy. Mày đã chơi trò gì với Lâm và Chính, mày còn không hiểu thế nào là thích và yêu một người à. Để mắt Thiên, mày sẽ hối hận đấy!”

Hạnh không hề biết về vụ lá thư Hạ Vũ đã viết cho Thiên yêu cầu chuyện quay lại với nhau nhưng bị từ chối. Hạ Vũ đã quá xấu hổ khi không dám kể cho Hạnh nghe điều đó. Liệu Hạ Vũ có đau lòng không khi Thiên có bạn gái thật. Chính Hạ Vũ là người đã làm tổn thương Thiên trước và đâm một vết thương rất sâu cơ mà. Lấy tư cách gì để đau lòng?

Hạ Vũ đã không rẽ vào ngõ nhà Thiên như Hạnh nói, nhưng đúng là ý trời khi vừa gần đến con ngõ quen thuộc ấy thì cả Hạ Vũ và Hạnh đều nhìn thấy Thiên đang chờ một cô bạn gái phóng xe ra, cả hai đang vừa đi vừa cười vừa nói với nhau rất vui vẻ. Hình ảnh ấy gợi cho Hạ Vũ nhớ về mùa hè năm ngoái. Một năm trước thôi, Hạ Vũ và Thiên cũng đã từng vui vẻ và hạnh phúc như thế, tự nhiên con bé cảm thấy lồng ngực đau nhói, cảm giác thật khó chịu. Hạnh lắc đầu:

“Thấy chưa? Tao biết ngay mà. Rõ ràng Thiên đang tiếp bạn gái ở nhà, sợ mày qua sẽ không hay nên mới từ chối như thế? Mày đã hiểu cảm giác này chưa?”

“Hiểu, tao hiểu rồi. Mày đừng có nói nữa được không? Tao sai rồi, được chưa?” Hạ Vũ đột ngột cau có sau câu nói của Hạnh. Đã chia tay rồi sao cái cảm giác thật đau? Phải chăng khi Thiên chứng kiến cảnh Hạ Vũ và Lâm hôn nhau thì cảm giác ấy còn đau hơn gấp trăm nghìn lần?

Hạ Vũ đạp xe nhanh hơn, phóng xẹt qua xe Thiên và nhận ngay ra cô bạn gái ngồi sau xe là Lan – bạn học cùng lớp với Thiên. Thiên hình như giả vờ như không nhìn thấy Hạ Vũ cho xe rẽ vào con đường khác. Hạnh nghi ngờ:

“Thiên thật lạ. Sao cậu ta phải tránh mặt tụi mình. Mày và cậu ta chia tay nhau lâu rồi, thích người khác thì đã sao? Hay cậu ta đang cố tình đóng kịch để mày ghen giống như mày đã làm để trả thù?”

“Thiên không phải người như vậy đâu. Có lẽ cậu ấy không thấy tụi mình thật. Nhìn cái cách cậu ấy cười với Lan, tao biết chuyện này là sự thật.”

“Từ bạn đến yêu dễ lắm. Từ yêu xuống bạn thì vô cùng khó. Mày có thật lòng muốn làm bạn với Thiên và chúc mừng cho cậu ấy với Lan không? Có muốn Thiên quên mày hoàn toàn và dành trọn vẹn tình cảm cho Lan không?”

“Chắc là... là có.” Hạ Vũ ngập ngừng trả lời Hạnh dù trong lòng nhộn nhạo cảm giác khó tả.

“Được, vậy từ bây giờ cố gắng tiếp xúc với Thiên ít thôi. Đừng để xảy ra chuyện gì lại khiến mọi người hiểu lầm. Chẳng hạn đến nhà gặp vì việc gì cũng không nên. Cứ gặp nhau ở chỗ đông người cho đỡ phiền.” Hạnh tỏ vẻ “quan su” nhắc nhở.

Hạ Vũ ngẩn ngơ suốt cả ngày hôm đó. Đáng ra phải vui vì Thiên đã tìm được bạn gái mới thì Hạ Vũ lại thấy buồn buồn trong lòng. Giờ nhặt ký ra đúng đoạn Thiên nói Hạ Vũ về ghi vào nhật ký rằng Thiên sẽ yêu Hạ Vũ trọn đời.

Thế nào là trọn đời nhỉ? Tình cảm con người qua thời gian thì có thể sẽ dần dần phai nhạt đi. Người ta có thể yêu lần thứ hai, thứ ba... thậm chí lần thứ sáu, thứ bảy... Tại sao Hạ Vũ đã cố gắng rồi mà không thể quên được Việt, đã thử yêu lần thứ hai, thứ ba, thứ tư nhưng đều thất bại thảm hại. Ông trời sao nỡ trêu người Hạ Vũ như vậy?

Phải chăng người ta không thể yêu như đã từng yêu?

Sinh nhật Thiên đúng vào dịp gần khai giảng năm học. Năm ngoái vì trốn tránh Thiên nên Hạ Vũ đã giả vờ không biết, không để ý, không đến dự để Thiên cảm thấy buồn và bỏ cuộc. Năm nay cũng vậy, có lẽ Hạ Vũ lại trốn tránh tuy rằng đã nhận lời với Thiên xem nhau như bạn bè. Hạ Vũ không muốn đến, không muốn nhìn thấy Thiên và Lan, cái tôi ích kỷ trong lòng Hạ Vũ là vậy, con bé không muốn xuất hiện. Và quan trọng hơn cả, thế nào trong sinh nhật Thiên cũng sẽ xuất hiện Việt. Hạ Vũ sợ điều đó xảy ra.

Kẻ Sầu Đồi: Anh nghĩ là em nên đến. Thiên đã mời em chứng tỏ cậu ấy muốn em đến chia vui cùng với bạn bè.

Con Mưa Nhỏ: Em không nghĩ là như vậy. Ở đó em sẽ gặp lại Việt, em sẽ phải nhìn Thiên và Lan vui vẻ, em sẽ phải giả vờ mỉm cười... Em không thích như vậy, phải giả vờ một điều thật khó chịu.

Kẻ Sầu Đồi: Em hãy đi cùng một người bạn của em. Điều đó sẽ giúp em thêm can đảm. Em có thể đến một vài phút rồi về, nếu em không đến, đó mới là điều bất thường cho hội bạn em bàn tán.

Con Mưa Nhỏ: Nhưng năm ngoái em cũng không đến mà. Năm nay tự nhiên lại...

Kẻ Sầu Đồi: Theo như em kể thì năm ngoái em không đến bạn bè em đều nghĩ em và Thiên đang giận dỗi nhau. Nhưng năm nay em vắng mặt, em mãi mãi là một cô bé hèn nhát và đáng thương trong mắt bạn bè em đấy. Em hiểu không?

Đức đã dành cả buổi chiều để nghe Hạ Vũ tâm sự và khuyên bảo con bé những việc nên làm. Đắn đo mãi cuối cùng Hạ Vũ quyết định gọi điện cho Dũng để hẹn Dũng đi cùng nhưng đáng tiếc Dũng đang ở Hà Nội chưa về. Không còn cách nào khác, Hạ Vũ rủ Hạnh đi, dù chỉ là xuất hiện vài phút nhưng Hạ Vũ không muốn một mình đến đó.

Hạ Vũ chọn cho mình bộ quần áo mới may hồi đầu năm học. Mua một quả dưa thật to vẫn còn nguyên cả lá nhìn rất đẹp mắt, con bé thất nơ và cho vào một cái lồng nhỏ xinh để làm quà. Hạnh vỗ cùng ngực nhiên hỏi:

“Sao lại tặng quả dưa? Thế này gọi là quà à?”

Hạ Vũ cười, chép miệng: “Đến tao còn chẳng biết quả dưa có ý nghĩa gì, thấy hay thì mua. Nó chả có ý nghĩa gì thì bạn bè đỡ suy luận này nọ mà Lan cũng sẽ không ghen.”

“Ồ... Mày càng ngày càng thông minh đấy!” Hạnh phá lên cười.

Hạ Vũ đến nhưng không vào thẳng nhà mà dừng xe ngoài cổng đứng cùng Hạnh. Thấy Hạ Vũ, Quỳnh và An chạy ra trước hỏi thăm trước vì hai cô bạn đều học trường khác nên ít khi cả ba có cơ hội hàn huyên. Thiên đi ra giục Hạ Vũ và Hạnh vào nhà chơi, Hạ Vũ đưa mắt vào trong nhìn thấy ngay Việt và Lan cũng có mặt. Hạ Vũ từ chối, tặng quà cho Thiên rồi chào các bạn, luống cuống đạp xe chở Hạnh về nhà.

Cách đây không lâu, khi đang đứng ở cổng trường đợi Hạnh lấy xe, Hạ Vũ nhìn thấy bóng Việt lướt qua, tìm Hạ Vũ đã thất lại và nhìn theo bóng dáng ấy cho đến khi khuất hẳn. Lâu lắm rồi Hạ Vũ không gặp Việt, Hạ Vũ nghĩ mình đã quên hẳn hình bóng làm mình đau khổ ấy nhưng không thể. Rõ ràng Việt vẫn còn ảnh hưởng rất lớn đến tâm trí con bé.

“Sao mày như chạy trốn vậy Hạ Vũ? Đừng có như thế! Sao không vào trong đây, nói chuyện cười đùa với mọi người có phải tốt hơn bỏ chạy thế này không?”

Hạ Vũ khờ sớ nói: “Tao không làm được điều ấy. Nếu là cách đây một năm, Hạ Vũ có thể vui vẻ ngẩng cao đầu, kiêu ngạo mà bước vào nhưng bây giờ tao không làm được. Tao không đủ can đảm, tao sợ rất nhiều thứ...”

“Mày biết không? Có lẽ tao nên nói cho mày biết là từ lúc mày xuất hiện đứng ở ngoài nói chuyện với hai cô bạn thì Việt cứ nhìn mày suốt, không hề rời mắt.”

“Mày đang an ủi hay cố tình làm tao vui về đây?” Hạ Vũ không tin.

“Tao nói thật đấy! Nên tao mới bảo sao mày không vào trong ngồi đối diện với mọi người. Có mấy khi mày gặp được Việt đâu. Mày sẽ hối hận vì đã bỏ về đấy!”

“Mày nói vậy... có lẽ tao hối hận thật rồi.” Hạ Vũ cười, cố nặn ra một nụ cười.

Câu chuyện của Hạ Vũ và Hạnh dừng lại khi hai đứa về đến nhà. Hạ Vũ chạy vào phòng ngồi thần thờ một lúc rồi hai hàng nước mắt tự nhiên lăn dài trên má. Hạ Vũ quả thật thấy hối hận vì đã không vào, thấy xấu hổ vì bản thân mình ngày càng yếu đuối trước Thiên và Việt. Hai con người đó đã làm Hạ Vũ trở thành người thiếu tự tin, thiếu can đảm không giống như trước kia.

Quả nhiên Thiên gọi điện hỏi về món quà. Hạ Vũ cười và nói đúng sự thật là đến mình còn không biết ý nghĩa là gì, chỉ cần Thiên thích và ăn ngon là được. Vậy là câu chuyện của Hạ Vũ và Thiên bắt đầu từ một quả xoài và thúc kết thúc bằng một quả dưa. Hạ Vũ bật cười vì nghĩ ra điều đó.

* * *

Một tuần sau sinh nhật Thiên, khi bắt đầu năm học mới, Hạ Vũ và Thanh vẫn được ngồi cùng nhau ở vị trí cũ mà năm ngoái hai người ngồi. Đang ở trong tiết học thứ năm, đồng hồ cũng gần chỉ hết giờ, giữa trưa mệt mỏi và đói bụng, Hạ Vũ ưỡn oải gác đầu xuống bàn trong khi cô giáo dạy Văn đang chăm

bài kiểm tra mười lăm phút.

Đột nhiên Thanh lay Hạ Vũ dậy, ghé tai nói nhỏ: “Hạ Vũ, kia có phải thằng Việt không? Hôm nay tao thấy nó lượn qua lượn lại trước cổng trường mình mấy vòng rồi.”

Từ ô cửa sổ tầng ba, Hạ Vũ ngồi phất dậy nghiêng đầu nhìn ra. Là Việt, chính xác là Việt đang thong thả đạp xe đi qua đi lại cổng trường con bé.

“Đúng, là cậu ta đấy, lang thang ở đây làm gì không biết.”

“Gớm, mày chưa đeo kính vào mà mắt tinh thật. Cứ hể là Việt là mày mắt sáng như sao, tinh thần tinh táo. Chắc cậu ta chờ Dũng và Thiên có chuyện gì đấy!”

“Thì mày bảo tao là Việt, tao nhìn dáng quen quen nên nhận ra ngay thôi mà.”

“Này, tao hỏi nhé. Nếu giờ thằng Việt nó bảo nó thích mày thì mày trả lời thế nào?”

“Ha ha... Chuyện đó không xảy ra đâu. Mà nếu có xảy ra, van xin tao thích lại chắc tao đã cho vài cái luôn.” Hạ Vũ khẽ cười vì câu hỏi của Thanh nên đập bừa cho vui vẻ.

Hạ Vũ biết chứ, cái ngày ấy sẽ không bao giờ xảy ra thì cứ bốc phét cho nó hoành tráng.

Ngay sau khi tan học, Hạ Vũ cũng không thèm để ý xem có thấy Việt gặp Thiên và Dũng không mà lên xe cùng Hạnh đi về nhà luôn. Đi được một đoạn đường, bỗng nhiên Hạnh ngồi phía sau, đập đập vai Hạ Vũ hỏi nhỏ:

“Hạ Vũ, đằng sau tụi mình hình như là bạn Việt mày thích đấy!”

Hạ Vũ giật bắn mình khẽ quay đầu lại, trông thấy Việt thì hốt hoảng quay lên tiếp tục nhìn đường lái xe. Việt ư? Cậu ta đi phía sau Hạ Vũ làm gì? Hạ Vũ kể lại chuyện nhìn thấy Việt đi qua đi lại cổng trường và câu chuyện với Thanh cho Hạnh nghe. Hạnh cười lớn tiếng:

“Hay là cậu ta cố tình đợi mày? Cậu ta đang đi theo mày đấy!”

“Thôi, đừng vớ vẩn. Nhà mình ở gần bệnh viện tỉnh, biết đâu cậu ta đến thăm người ốm.”

Hạ Vũ nói và ra sức đạp xe nhanh hơn. Lâu nay chỉ mình Hạ Vũ đạp xe phía sau Việt, lâu nay chỉ là con bé luôn ở đằng sau cậu ấy. Bây giờ đổi lại có chút không quen và không tin đây là sự thật. Hạ Vũ cảm thấy có người cũng đang cố gắng đạp nhanh hơn để đuổi kịp mình, chân tay con bé trở nên vô cùng luống cuống. Chẳng mấy mà Việt đã đuổi kịp Hạ Vũ, lên cấp ba cậu ấy không còn đi cái xe đạp nhỏ mimi kia nữa.

“Chiều nay Hạ Vũ có phải học thêm môn gì không?” Việt đột ngột lên tiếng hỏi xem như không thấy Hạnh ngồi phía sau cũng đang hết sức ngạc nhiên. Hạ Vũ ú ớ, nói không rõ lời:

“Sao lại hỏi vậy? Để... để làm gì?”

“Mình muốn gặp mặt nói chuyện riêng với Hạ Vũ.”

“Nói... nói gì... chúng ta có chuyện gì để nói à? Mình học thể dục đến 5 giờ chiều.”

“Được, vậy 5 giờ chiều mình sẽ đợi Hạ Vũ ở cổng trường chỗ học thể dục nhé!”

Việt nói rồi rất nhanh xoay đầu xe lại đi ngược đường để về nhà. Hạ Vũ vẫn chưa hoàn hồn, thờ dốc, tim đập rất nhanh và mạnh. Hạnh không thể tin nổi hết lên:

“Trời ơi, thật là bất ngờ. Việt hẹn hò với mày kia. Điều mày mơ đã thành sự thật kia. Mày nói gì đi chứ? Vui quá quên hết cả bạn bè như người vô hình ngồi phía sau rồi hả?”

“Tao, tao chẳng hiểu chuyện gì nữa.” Hạ Vũ giọng run run.

Đột nhiên Hạnh nói với giọng nghiêm túc: “Mày có đoán được tại sao Việt làm vậy không? Liệu có phải lại là trò chơi của cậu ta? Liệu có phải là lời thách đố của ai đó? Liệu có phải Thiên nhờ cậu ta, gửi gắm mày cho cậu ta? Mày nên hiểu mọi chuyện cho rõ ràng trước khi quyết định việc gì đó. Tao rất lo cho mày.”

Đang vui trong lòng nhưng câu nói của Hạnh làm Hạ Vũ đắn đo: “Ừ. Tao cũng không nghĩ ra vì sao Việt làm vậy nữa. Hay là... chiều nay không nên gặp...”

“Phải gặp chứ... Gặp mới biết và hỏi được mọi chuyện. Ý tao là mày đừng nên vui mừng hy vọng quá kéo lại thất vọng và chịu tổn thương. Cứ để mọi chuyện bình thường.”

Lời khuyên của Hạnh cũng chỉ là lời khuyên. Khi một tình cảm đơn phương suốt năm năm trời được đền đáp, dù chỉ là một cái hẹn không rõ đầu đuôi, không rõ nội dung nhưng với Hạ Vũ là một sự kiện vô cùng trọng đại trong cuộc đời. Hồi hộp, lo lắng, vui mừng, hạnh phúc... chưa bao giờ Hạ Vũ lại

thấy mình có nhiều cảm giác trong người như lúc này.

Hạ Vũ mang nhật ký ra và viết ngay sự kiện này vào trong sổ, về mặt tràn đầy niềm vui.

Trong bữa cơm trưa hôm ấy, bố nhìn Hạ Vũ vừa cười vừa hỏi:

“Hạ Vũ, con có ăn cơm đi không hả? Từ lúc đi học về đến giờ cứ như người trên cung trăng vậy!”

“Dạ, con mới ở cung trăng về thật mà!” Hạ Vũ ngoác miệng cười với cả nhà.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Vũ Ngã Rời Thi Đứng Dậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương 24 - 25

Buổi chiều hôm nay với Hạ Vũ thật đẹp, gió thổi nhẹ, nắng cũng như dịu dàng hơn. Đã bao lâu rồi Hạ Vũ không cảm nhận được niềm vui như thế này. Đã bao lâu rồi Hạ Vũ mới có cảm giác lâng lâng như ở trên mây, lơ lửng giữa bầu trời cao trong xanh và thăm thẳm. . .

Hạ Vũ đi học sớm hơn, rẽ qua nhà Dũng và kể hết mọi chuyện với Dũng. Dũng ngạc nhiên không kém gì Hạnh:

“Cái gì, bà nói là thằng Việt đi theo hẹn chiều nay gặp bà? Có nghe nhầm không vậy?”

“Không nhầm đâu, sự thật đấy. Tôi chỉ sợ Việt đang bày trò treu chọc tôi thôi, năm năm rồi cậu ấy có nhìn tôi một cái nào đâu.” Giọng Hạ Vũ buồn bã.

“Sợ gì. Cậu ta giả vờ thì bà giả vờ lại. Vò quýt dầy có móng tay nhọn, cứ thế mà áp dụng.”

“Nhưng tôi thích cậu ấy là thật lòng, làm sao giả vờ được.”

“Nếu vậy thì phải chấp nhận rủi ro. Chấp nhận có thể sẽ xảy ra những chuyện đau lòng nếu gặp Việt. Bà có còn muốn gặp nữa không?”

“Muốn.” Hạ Vũ gạt đầu quả quyết. “Nhưng không phải ở cổng trường mình, tôi vẫn chưa muốn bạn bè biết chuyện. Ông gọi điện bảo Việt đợi ở cổng trường cũ cạnh hàng chú Tư được không?”

“Được rồi, yên tâm! Tôi sẽ bảo. Hy vọng là cậu ta sẽ đối xử tốt với bà, nếu có ý đồ gì đó, tôi nghĩ cậu ta không tìm cách công khai đi theo sau bà đâu.” Dũng nói vài lời để Hạ Vũ yên tâm.

Cả buổi học thể dục Hạ Vũ cứ nhấp nha nhấp nhâm không yên, Thanh rất tò mò vì thái độ của Hạ Vũ nhưng con bé vẫn chưa dám chắc mọi chuyện nên không dám nói với Thanh.

Cuối cùng thì buổi học kết thúc, đúng 5 giờ chiều Hạ Vũ đạp xe về trường cũ đợi Việt. Thế nhưng đợi mãi, đợi mãi vẫn không thấy bóng dáng cậu ta đâu. Nghĩ lại ngày trước đã từng đứng ở đây đợi Việt, đã từng khóc không biết bao nhiêu lần vì Việt, Hạ Vũ đau lòng như thấm: “Hóa ra cậu ta lại treu mình!”

Hạ Vũ không khóc, con bé cắn chặt môi kiềm chế không để mình không bật khóc. Nhất định không được khóc, xem như không có chuyện gì xảy ra và không được tỏ ra yếu đuối. Hạ Vũ lại ra quán nét, tìm Đức để tâm sự.

Con Mưa Nhỏ: Em không biết mình đã làm sai điều gì nữa. Chỉ có điều trái tim em đau lắm. Em đã làm gì mà cậu ấy cứ đem em ra làm trò đùa như thế? Em đáng bị đối xử vậy sao? Tim cậu ta là sắt đá hay là gì? Khi anh yêu một người, anh sẽ đối xử với người ấy như thế nào?

Kẻ Sầu Đời: Khi anh yêu một người, dù cho người ấy có yêu anh hay không thì anh sẽ luôn lắng nghe người ấy. Người ấy vui thì anh vui, người ấy buồn thì anh buồn, tâm trạng của người ấy thế nào tâm trạng anh như thế. Và một điều quan trọng là, anh sẽ chẳng bao giờ làm người ấy khóc, chẳng bao giờ làm người ấy có cảm giác đau lòng hay nghi ngờ tình cảm của anh. Anh cũng không mong người ấy phải đáp lại anh, chỉ cần vẫn cảm nhận được người ấy, thế là đủ.

Con Mưa Nhỏ: Anh nói hay thế. Giá mà Việt có thể nói với em câu đấy.

Kẻ Sầu Đời: Có thể cậu ta đợi em ở chỗ hẹn. Có thể Dũng đã không kịp nhấn chỗ hẹn mới với Việt. Em đừng nên bi quan. Em muốn như thế nào, cứ làm như em cảm nhận.

* * *

Trở về nhà với tâm trạng không yên ổn. Hạ Vũ suy nghĩ mãi rồi quyết định viết một lá thư hỏi rõ lý do vì sao Việt muốn gặp Hạ Vũ và hỏi về lý do lỡ hẹn. Hôm sau Hạ Vũ đi học sớm nhờ Thành gửi đến cho Việt. Hạ Vũ hồi hộp đợi một lá thư khác được gửi về nhưng Thành đã bảo không có một lá thư nào hết, Việt đọc thư của Hạ Vũ xong cũng không nói hay chuyển lời gì.

Hạ Vũ đau lòng hỏi Hạnh: “Bây giờ nên làm thế nào? Tao lại làm sai cái gì rồi? Xem như không có chuyện gì xảy ra hay là phải hỏi cho rõ ràng mọi chuyện đây?”

“Tại sao cứ phải là bỏ qua hay là đi đến cùng. Sao mày không làm theo những gì trái tim mày mách bảo. Trái tim mày muốn gì?” Hạnh nói cứ y như Đức đã nói.

“Tao muốn gặp Việt, nghe cậu ấy nói vì sao muốn hẹn gặp tao.”

“Được! Vậy giờ tao với mày qua nhà cậu ấy. Tao sẽ gọi cậu ấy ra cho mày gặp.”

Hạnh nói và kéo Hạ Vũ lên xe đi thẳng đến nhà Việt. Thế nhưng gần đến nơi thì mọi sự quyết tâm của Hạ Vũ lại trôi đi đâu mất. Hạ Vũ bối rối không biết nên làm thế nào mà buông ra một câu:

“Thôi, về đi. Đây sẽ lần cuối cùng tao đi qua con đường này.”

“Chắc chắn chứ? Buông là buông cho bằng hết nghe chưa? Nếu không bây giờ tao hét ầm lên gọi cậu ta ra cho mày gặp, muốn đánh muốn mắng gì thì làm nhé!”

“Tao cũng muốn tát Việt lắm, tát cho bỏ những ngày tháng tao buồn vì cậu ta, nhưng chắc chẳng bao giờ tao làm được.”

Hạ Vũ chưa chút nói. Cả hai đang quay đầu xe lại để về thì không hiểu vì sao Việt ở trong nhà đi ra và nhìn thấy. Ngay lập tức mắt Việt sáng lên và gọi to: “Hạ Vũ, là bạn hả?”

Hạ Vũ giật bản mình, quay đầu lại thấy Việt đang mặc quần ngắn, áo phông trông rất lạ mắt. Hạnh dừng xe lại để Hạ Vũ đứng xuống, cố ý cho xe lên vỉa hè và đứng tách hẳn ra một chỗ khi Việt tiến về phía Hạ Vũ để nói chuyện.

“Bạn qua tìm mình à? Hôm trước mình đợi bạn ở cổng trường mãi hóa ra bạn đổi địa điểm. Dừng có gọi điện đến nhưng lúc ấy mình đi học thêm rồi, bố mình hôm qua mới nói là Dừng gọi, sáng nay lại nhận được thư của bạn nên mình mới biết chuyện.”

“Bạn... bạn cũng đã đợi mình?” Hạ Vũ ngượng ngùng hỏi, bao nhiêu tự tin bay đi sạch sẽ. Lần đầu tiên Việt nói với Hạ Vũ một câu dài như thế.

“Mình định mai nhờ Thành chuyển thư cho bạn nhưng gặp bạn rồi. Chúng ta hẹn lại nhé. Chiều mai học thêm xong 5 giờ gặp nhau được không? Mình sẽ đợi bạn ở cổng trường cấp hai nếu bạn muốn.”

“Được.” Hạ Vũ sung sướng trong lòng. “Nhất định ngày mai không được lỡ hẹn.”

Có nằm mơ Hạ Vũ cũng không nghĩ là Việt lại chủ động hẹn con bé một lần nữa. Hạnh và Đức nói đúng, khi làm theo những gì trái tim mách bảo, dù kết quả là vui hay buồn thì ta cũng sẽ không phải hối hận vì đã không làm theo điều ta muốn. Hạ Vũ đã có được điều mình ao ước bấy lâu nay, dù chẳng có gì là chắc chắn vì Việt chưa hề bày tỏ tình cảm gì với Hạ Vũ nhưng như thế cũng là quá đủ để Hạ Vũ cười suốt cả ngày như một kẻ điên.

Hạ Vũ đạp xe đến cổng trường cấp hai như đã hẹn, lơ ngơ nhìn xung quanh vì không thấy ai. Cảm giác lo lắng bắt đầu ập đến thì Việt từ trong hàng chú Tư đi ra, từ xa nhìn Việt trong chiếc quần bò và áo phông màu đen trông thật nổi bật và đẹp trai. Hạ Vũ ngăn người ra ngắm Việt cho đến khi Việt đã lại gần cười rất tươi với con bé.

“Mình gửi xe ở chỗ chú Tư rồi, chúng ta đi lượn chung một xe nhé?”

“Ồ... À... Được được. Thế... thế bạn chở mình hay là...?”

“Tất nhiên là mình chở rồi. Mình sẽ chở bạn đi vòng quanh thành phố.”

Việt rất tự nhiên nắm lấy tay lái xe của Hạ Vũ, khẽ đẩy Hạ Vũ vòng ra phía sau. Đợi Hạ Vũ lên xe bám nhẹ tay vào yên thì Việt mới bắt đầu cho xe đi chuyển. Từ ngày chia tay Thiên, bây giờ Hạ Vũ mới ngồi sau xe đạp của một cậu con trai khác, và người đó chính là Việt, là người mà con bé thầm thương trộm nhớ suốt từ hồi mười hai tuổi đến giờ. Còn gì hạnh phúc hơn nữa. Hạ Vũ tủm tỉm cười suốt đoạn đường đi.

“Hôm qua Hạ Vũ đến nhà mình rất ngạc nhiên đấy!”

“Thì cái hôm Việt đi theo sau mình, mình cũng ngạc nhiên không kém.”

“Mình phải cố gắng lắm mới dám đi sau và lên bắt chuyện hẹn với Hạ Vũ.”

“Mình cũng cố gắng lắm mới dám vòng xe ở nhà bạn, cũng đã định quay về rồi. Mình không hiểu vì sao Việt muốn gặp mình?”

“Chuyện này...” Việt đột nhiên lúng túng, vì ngồi phía sau nên Hạ Vũ không thể nhìn thấy nét mặt của Việt để phán đoán.

“Bạn cứ nói rõ đi. Mình chuẩn bị tâm lý cho mọi tình huống rồi.” Giọng Hạ Vũ run run.

“Hạ Vũ có còn tình cảm gì với mình không? Có thể tha lỗi cho cách cư xử của mình suốt những năm qua mà đồng ý làm bạn gái mình không? Chúng ta bắt đầu từ bây giờ.”

Việt nói rất nhanh làm Hạ Vũ ngỡ ngàng chưa kịp định thần để trả lời cho những câu hỏi của Việt. Hạ Vũ chỉ cảm thấy toàn thân mình nhẹ bẫng như đang trôi bồng bềnh trên mặt biển. Ánh nắng cuối ngày đang trải dài hai cái bóng cùng chiếc xe đạp đổ trên mặt đường nhìn thật đáng yêu.

“Hạ Vũ, chúng ta hẹn hò được không?” Việt nhắc lại câu hỏi khi thấy Hạ Vũ im lặng.

Hạ Vũ búng tỉnh buột miệng: “Không!”

Hạ Vũ nghĩ đến quá khứ, khi mà Hạ Vũ đã lấy hết can đảm hỏi thẳng Việt có tình cảm gì với mình không thì Việt đã trả lời không nên con bé buột miệng. Rồi như nhận ra mình vừa nói một điều tai hại, lại thấy cơ thể Việt cứng ngắc ở phía trước, Hạ Vũ rụt rít sửa sai.

“Không! Đó là câu trả lời của Việt hai năm trước với mình khi mình hỏi Việt câu tương tự. Nhưng nếu Việt hỏi vậy thì câu trả lời của mình là... đồng ý. Dù mình vẫn chưa thể hiểu được vì sao tự nhiên Việt lại có tình cảm với mình mà hẹn gặp.”

“Hạ Vũ... Hai người bạn thân cùng thích một người sẽ không tốt phải không? Bây giờ Thiên cũng đã có Lan rồi. Mình nghĩ mình sẽ không phải giấu điều gì nữa. Mình chưa bao giờ cảm thấy ghét Hạ Vũ.”

Giọng Việt nói rất nhỏ, nhỏ như một làn gió thổi nhẹ qua tai nhưng Hạ Vũ lại nghe rất rõ từng câu, từng chữ. Trái tim nhỏ bé của Hạ Vũ nhảy liên tục trong lồng ngực, cả người run run sau câu nói ấy. Phải chăng khi gặp Hạ Vũ ở sinh nhật Thiên, biết Thiên đã có bạn gái mới nên Việt mới nhìn Hạ Vũ như Hạnh nói. Phải chăng những lời Việt nói là thật, Việt cũng thích Hạ Vũ và phải đợi đến bây giờ mới dám công khai. Đột nhiên nghĩ đến những chuyện đã xảy ra giữa Hạ Vũ với Thiên, với Lâm và với Chính, Hạ Vũ thấy xấu hổ và đáng lòng vô cùng.

“Việt này! Mình cũng không còn là Hạ Vũ của hai năm trước đâu. Mình có nhiều bí mật lắm, có nhiều chuyện xấu lắm, có nhiều điểm không tốt lắm... Nếu Việt biết được chắc chẳng còn quan tâm đến Hạ Vũ nữa đâu.”

“... Là những chuyện gì mà nghe có vẻ nghiêm trọng thế?”

“Ngoài Thiên ra mình còn có những bạn trai khác. Mình đã nghe thấy Thiên và bạn nói chuyện về mình hôm mình với Thiên mới chia tay. Mình đã rất... rất hận hai người.”

“Chuyện đấy... Thực ra là Thiên không phải như vậy đâu. Cậu ấy rất thật lòng với Hạ Vũ, giận quá thì nói vậy. Còn mình đúng là đã hèn nhát nhường Hạ Vũ cho Thiên... Nhưng mình nhận ra là, có lẽ tình cảm là thứ không thể chia sẻ và nhường nhịn được. Thế nên, chúng ta quên hết quá khứ, bắt đầu từ bây giờ nhé!”

Việt kéo tay Hạ Vũ lại ngồi sát gần vào cậu ta hơn. Khi hai bàn tay chạm nhau, khoảnh khắc ấy với Hạ Vũ như bất động. Thế giới xung quanh Hạ Vũ và cả trái tim đang hồi hộp kia cũng như đang dừng lại để cảm nhận cái chạm tay ấy.

Bao nhiêu nhung nhớ, bao nhiêu chờ đợi, bao nhiêu yêu thương, bao nhiêu thù hận, bao nhiêu cố chấp giờ đây tan biến hoàn toàn trong trái tim một cô gái mười bảy tuổi. Tất cả chỉ còn đọng lại đó chính là tình yêu.

Tình yêu đơn phương khi được đáp lại như bông hoa quỳnh nở vào giữa đêm. Bông hoa ấy đã phải đợi cả một ngày dài, đợi khi tất cả mọi vạn vật đều đang say giấc nồng thì mới bừng nở và tỏa hương ngậy ngát. Bông hoa ấy đã phải đợi bóng đêm tràn đến mới dám cựa mình khoe vóc dáng kiều sa, đẹp đến rung động lòng người.

Chương 25.

Người ta bảo con người khi say rượu và khi yêu thì chẳng thể giấu được ai. Sự thay đổi của Hạ Vũ chẳng mấy chốc cũng bị đám bạn thân trong nhóm phát hiện. Ai cũng bất ngờ về chuyện Việt và Hạ Vũ là một đôi, con bé cười đến đỏ mặt khi bị bạn bè trêu chọc.

Nhưng Thiên thì khác, cậu ấy dường như biết trước việc này. Thiên chỉ khẽ cười và nói nhỏ: “Hạ Vũ, nhất định phải hạnh phúc nhé!”

Hạ Vũ ngượng ngịu gật đầu với Thiên. Cũng đúng thôi, dù sao Việt và Thiên cũng là bạn thân giống như Hạ Vũ với Hạnh, họ chắc chắn không giấu nhau điều gì, thái độ của Thiên như biết rõ mọi chuyện là điều hiển nhiên.

Hạ Vũ thích Việt, thậm chí là yêu Việt. Nhưng từ bây giờ, Hạ Vũ muốn bắt đầu với Việt bằng một tình bạn. Con bé và Việt học khác trường, lịch học thêm lại dày kín nên dĩ nhiên việc gặp nhau sẽ khó khăn và Thành trở thành người đưa thư bất đắc dĩ.

Những lá thư Hạ Vũ và Việt gửi cho nhau bao giờ cũng là một trang giấy trắng chia đôi, cả hai muốn cùng nhau chia sẻ mọi việc. Hạ Vũ bắt đầu tìm hiểu về tất cả các sở thích từ nhỏ nhất đến lớn nhất của Việt. Lại thật, Hạ Vũ phát hiện ra dường như cả hai không có một điểm tương đồng nào cả.

Có lần gặp nhau Hạ Vũ hỏi: “Khi buồn bạn thường làm gì?”

“Mình thường đạp xe một mình lang thang.”

“Minh cũng vậy. Đường như đây là điểm chung duy nhất của chúng ta.”

“Nhưng bây giờ khi buồn thì mình lại không muốn lang thang một mình nữa, mình muốn được đi cùng Hạ Vũ, có được không?” Việt hỏi.

Hạ Vũ bật cười sung sướng: “Vậy là cuối cùng chúng ta vẫn không có điểm chung. Hai đứa mình sẽ từ bỏ một điểm chung duy nhất ư?”

“Minh cho là vậy.” Việt đáp rất chắc chắn.

Thình thoảng ngoài thư ra Hạ Vũ lại mua bánh ngọt hoặc đồ ăn nhẹ gửi Thành chuyển đến cho Việt vào những hôm phải học năm tiết trên trường. Thành chép miệng:

“Tôi chả thấy thằng Việt có điểm nào tốt để bà thích như vậy cả. Nếu bà biết chuyện cậu ta thì có lẽ bà sẽ hết yêu nổi.”

“Chuyện gì?” Hạ Vũ ngạc nhiên.

“Bà biết gì về Việt ngoài mấy cái sở thích vớ vẩn viết cùng nhau trong giấy. Tôi không cố ý đọc mà chính Việt cho tôi đọc đấy. Tốt nhất bà nên tìm hiểu kỹ đi không rồi vỡ mộng. Tôi chỉ có thể nói và giúp bà đến thế này thôi. Bà là đồ si tình ngu ngốc.”

Thành rõ ràng đang muốn nói điều gì đó với Hạ Vũ rồi lại như muốn giấu diếm không nói ra nữa làm Hạ Vũ hết sức tò mò. Rõ ràng là từ khi hẹn hò với Việt, thời gian gặp mặt nhau của hai đứa rất ít. Rất ít khi Việt chủ động hẹn gặp Hạ Vũ, khi đi chơi cùng nhau Việt cũng tỏ ra rất ít nói và chỉ im lặng đáp xe nghe Hạ Vũ kể chuyện này chuyện kia. Việt cũng chưa bao giờ chủ động tâm sự với Hạ Vũ về chuyện học tập cũng như những điều nhỏ nhặt trong cuộc sống.

Thình thoảng Việt nói vài câu kiểu như an ủi Hạ Vũ:

“Cái bánh mà Hạ Vũ gửi mình vẫn còn giữ chưa nở ăn.”

“Ngày trước, khi Hạ Vũ đạp xe qua nhà mình, mình đứng trên ban công đều biết vào giờ nào là Hạ Vũ đi qua, chỉ có điều mình không nói ra thôi.”

“Hạ Vũ đừng suy nghĩ nhiều quá, chúng ta làm bạn thế này rất vui về đúng không?”

“Minh không dám chắc chắn về tình cảm của mình, nhưng có một điều mình thực sự chắc chắn đó là mình rất quan tâm đến Hạ Vũ, rất thích Hạ Vũ. . . nhưng yêu thì mình chưa nghĩ đến.”

...

Rất nhiều những câu nói nửa vơi của Việt làm Hạ Vũ phải suy nghĩ. Rõ ràng khi được đi bên cạnh người mình yêu, được ngắm nhìn người ấy mỗi khi gần nhau thì phải vui về nhưng tại sao trong lòng Hạ Vũ luôn có một nỗi bất an, lo lắng. Phải chăng Việt đang giấu Hạ Vũ điều gì?

Thấy Hạ Vũ trong lòng không yên như vậy, Hạnh quả quyết nói:

“Tao có cách này, mày xem được không nhé! Tao sẽ gọi điện mời cậu ấy đi chơi. Một người con gái không quen biết gọi điện hỏi như vậy để xem Việt trả lời thế nào?”

Hạ Vũ ngập ngừng: “Thôi, đừng làm như vậy. Nhờ cậu ấy biết tao bày trò thì sẽ giận tao mất.”

“Giận thì giận. Tại sao trong chuyện tình cảm với Việt mày luôn ở trong thế bị động nhỉ? Có phải mày vẫn lo lắng không? Rõ ràng tâm tư mày không vui sao lại không dám nói thẳng với bạn trai mình?”

“Tao... tao...”

“Không tao tao gì cả. Bây giờ cầm điện thoại nhà tao bấm số đi để tao nói chuyện.”

Hạ Vũ cuối cùng cũng nghe theo kế hoạch của Hạnh, bấm số nhà Việt, bật loa ngoài và hồi hộp chờ đợi chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Sau khi bố Việt chuyển máy cho Việt, Hạnh nhỏ nhẹ.

“Bạn có nhận ra giọng mình không? Có biết mình là ai không?”

“Không!” Việt đáp, lạnh lùng và ngắn gọn hết như ngày nói chuyện với Hạ Vũ năm lớp 8. Hạ Vũ thấy vui trong lòng khi Việt đối xử với người con gái khác cũng như vậy.

“Dù không biết mình nhưng mình rất thích bạn. Chúng ta có thể gặp nhau không?”

Im lặng. Hạ Vũ nín thở đợi câu trả lời của Việt.

“Được. Ở đâu? Bao giờ?” Việt lên tiếng làm Hạ Vũ vô cùng đau đớn và thất vọng.

Hạnh cũng khá bất ngờ, nhìn Hạ Vũ rồi mím môi nói tiếp: “Chủ nhật tuần sau, 8 giờ sáng ở cổng trường bạn. Có bị trùng buổi học nào không?”

“Được. Không trùng. Vậy nhé!” Việt nói xong thì đập máy.

Hạ Vũ trong lòng không khỏi xót xa. Tại sao Việt lại có thể dễ dàng hẹn hò với những bạn gái xa lạ không quen biết như vậy? Hạ Vũ là gì của Việt? Việt đang định làm gì? Muốn Hạ Vũ phải đau khổ như thế nào nữa?

Hạnh lắc đầu: “Đấy, tao chẳng biết nói thế nào nữa. Còn hơn mười ngày nữa, mày suy nghĩ cho kỹ những gì cần nói rồi chủ nhật đến gặp cậu ta nói chuyện cho rõ ràng. Cứ như thế này mày không học được đâu. Suốt ngày chỉ nghĩ ngợi lung tung.”

Hạ Vũ không viết thư đều đặn cho Việt nữa, tự nhiên con bé muốn dừng lại để xem phản ứng của Việt như thế nào nhưng Việt cũng không hề gọi điện hay viết thư cho Hạ Vũ hỏi xem có chuyện gì xảy ra không? Chẳng lẽ vô tình là tính cách của Việt nên cậu ấy không cần nhớ rằng chính cậu ấy là người chủ động muốn Hạ Vũ làm bạn gái mình. Có người bạn trai nào mà đối xử với bạn gái như vậy không?

Hạ Vũ nghĩ và bỗng nhiên so sánh Việt với Thiên. Thiên quán quýt và yêu Hạ Vũ biết bao nhiêu, ngày nào cũng tìm cơ hội được gặp, gặp bao nhiêu lần cũng không đủ vậy mà Việt lại hoàn toàn ngược lại.

Bây giờ thì Hạ Vũ đã hiểu được cảm giác yêu một người và đau vì một người là như thế nào. Trước đây với Trung, Thiên, Lâm, Chính, Hạ Vũ luôn là người chủ động và kiểm soát tốt tình cảm của mình. Với Thiên thì cậu ấy quá dễ dãi dàng và nhẫn nại với tính cách hay thay đổi của Hạ Vũ nên đã làm cho Hạ Vũ được quá nuông chiều mà không hề nghĩ đến cảm giác của người khác.

Cho đến lúc này, khi chấp nhận làm bạn gái của Việt, Hạ Vũ biết mình đang chịu thiệt thòi, biết mình đang bị tổn thương, thậm chí biết mình có thể đang bị lừa dối mà vẫn không thể dừng lại được. Rõ ràng Việt không hề tâm lý, cậu ấy không biết cách làm Hạ Vũ vui, không biết nhiều cách tạo nên sự lãng mạn, không biết chủ động nói chuyện. Thậm chí không gặp nhau hơn một tháng Việt cũng không hề gọi điện hay viết thư trước để hẹn gặp.

Có lần sau khi chia tay Hạ Vũ, Việt còn không ngần ngại nói với Hạ Vũ rằng đừng gọi điện cho cậu ấy. Khi nào có thời gian gặp cậu ấy sẽ hẹn gặp. Tính đến hôm nay là một tháng mười hai ngày rồi không gặp nhau. Hạ Vũ nhớ Việt đến rơi nước mắt.

Hạ Vũ thầm nghĩ, mặc kệ cho Việt gặp người con gái khác, mặc kệ Việt vô tâm. .. Chỉ cần Việt không hắt hủi, xua đuổi Hạ Vũ, chỉ cần thỉnh thoảng được gặp cậu ấy, được ngồi sau xe và được nắm tay Việt, thế cũng là đủ rồi. Chủ nhật này Hạ Vũ sẽ không đến gặp Việt. Cuộc gọi điện của Hạnh sẽ như chưa từng tồn tại. Ngày mai Hạ Vũ sẽ chủ động viết thư trở lại cho Việt.

* * *

Tối 20 tháng 11 - ngày Nhà giáo Việt Nam, lớp cấp hai của Hạ Vũ hẹn nhau đi thăm cô giáo chủ nhiệm cũ. Hạ Vũ gặp Thành, chưa kịp đưa lá thư nhờ gửi cho Việt thì Thành lên tiếng.

“Bà cẩn thận đấy. Tội vừa thấy Việt chở một cô bạn gái đi qua trước khi bà đến. Tội chẳng muốn giấu bà nữa nhưng sự thật là trên trường Việt có không ít bạn gái đâu. Ngoài bà ra thì còn rất nhiều người khác thường xuyên gửi quà và thư cho cậu ta.”

Hạ Vũ thoáng giật mình đau nhói trong lòng ngực nhưng cố tỏ ra bình tĩnh.

“Tôi biết Việt có nhiều người thích từ năm cấp hai cơ mà. Cũng không có gì ngạc nhiên. Chỉ cần tôi là người duy nhất cậu ấy gặp gỡ là được. Việc chở bạn gái kia có lẽ ông nhìn nhầm thì sao?”

“Bà mù quáng quá rồi. Tin hay không thì tùy.” Thành tức giận nói.

Mặc dù tỏ ra bình thường nhưng cả buổi tối hôm ấy Hạ Vũ không cười nổi một nụ cười nào. Trời đã vào đông rất lạnh nhưng con bé chào cô giáo trốn về trước vào hàng kem gọi liền ba cốc. Hạ Vũ thích ăn kem, trời càng lạnh càng thích ăn nhưng Việt thì không. Có lần Hạ Vũ hỏi Việt đi ăn kem cùng nhau nhưng Việt đã từ chối và bảo rằng kem chỉ dành cho con nít. Việt thẳng thừng từ chối những nguyện vọng của Hạ Vũ rồi lấp liếm bằng những câu chuyện không liên quan khác.

Vừa về đến nhà là Hạ Vũ gọi điện cho Hạnh hẹn nhau trên sân thượng. Hình ảnh Việt đang chở một người con gái khác làm Hạ Vũ đau đốn, lẽ nào hơn một tháng nay Việt đã tìm được người bạn gái khác. Nước mắt Hạ Vũ thi nhau rơi khi nhìn thấy Hạnh và kể hết cho Hạnh nghe mọi chuyện. Hạnh ôm Hạ Vũ an ủi:

“Đừng khóc nữa. Không ngờ mày lại yêu Việt đến thế. Mới chỉ nghe người khác nói là nhìn thấy Việt chở người con gái khác mà đã thế này. Nếu tận mắt nhìn thấy thì không biết sẽ đau khổ thế nào đấy.”

“Tao không muốn khóc... khóc đâu nhưng mà... tao đau lắm. Khắp người tao chỗ nào cũng cảm thấy đau. Ngực tao cứ thắt lại khi nghĩ rằng suốt thời gian qua Việt chỉ lợi dụng tình cảm của tao, xem tao như người giải khuây cho cậu ta một thời gian... Tao nghĩ tao yêu cậu ấy, tao có thể chấp nhận được mọi chuyện chỉ cần được ở bên cạnh con người lạnh lùng, vô tình ấy... Nhưng tao sợ tao không làm được.” Hạ Vũ òa lên khóc nức nở.

“Giờ thì tao biết tại sao thơ và truyện mày viết các nhân vật đều bị ám ảnh bởi hình ảnh Việt. Mày quá si tình rồi. Thôi, muốn khóc thì cứ khóc đi. Biết đâu khóc xong sẽ tỉnh táo.”

Hạ Vũ như được còi bỏ nút thắt tâm trạng, con bé khóc, khóc mãi suốt gần một tiếng đồng hồ rồi cảm ơn Hạnh đã lắng nghe và một mẻ trôi thang đi xuống nhà mình. Giấc ngủ hôm ấy đến thật khó khăn và chập chờn. Hạ Vũ hoàn toàn bế tắc không biết sẽ giải quyết mọi chuyện như thế nào nữa.

Sáng hôm sau đến lớp với đôi mắt sưng mọng. Thanh ngạc nhiên hỏi Hạ Vũ:

“Mày làm sao mà mắt sưng thế này? Khóc cả đêm hôm qua à?”

Hạ Vũ ngập ngừng đôi chút rồi quyết định nói thật với Thanh. Thanh nói lớn:

“Mày điên rồi. Hôm qua lớp tao cũng đi thăm cô giáo cũ. Việt có trách nhiệm đến chở một bạn gái cùng lớp đến chỗ hẹn sau đó thì Việt và Thiên đi chung một xe.”

“Hả?” Hạ Vũ hỏi với tâm trạng vui mừng phấn khích: “Vậy là không phải Việt có người khác, không phải cậu ấy nói dối tao?”

“Chuyện mày kể thì là không phải. Còn chuyện khác thì...” Thanh dừng lại nhìn Hạ Vũ suy tư một vài giây rồi nói tiếp: “Hạ Vũ này! Mày hiểu được Việt bao nhiêu? Mày có chắc là mày yêu Việt mà bỏ qua những điểm khác biệt, những điều không đồng điệu để yêu nhau không? Rõ ràng tao thấy gần đây mày không vui vẻ như mấy hôm đầu. Người con gái khi đang yêu có ai giống mày không?”

Những lời nói chân thành của Thanh làm Hạ Vũ bối rối. Rõ ràng mọi chuyện không giống như những gì Hạ Vũ tưởng tượng. Tại sao có được Việt, được Việt đáp lại tình cảm rồi mà Hạ Vũ không hề thoải mái hay vui vẻ? Tại sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Hạ Vũ Ngã Rối Thì Đứng Dậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 26 - 27

Hạ Vũ ốm, có lẽ vì đêm hôm 20 tháng 11 đã ăn nhiều kem quá nên con bé bị viêm họng và sốt cao suốt mấy ngày không thể đi học được. Hạ Vũ vẫn chưa gửi lá thư hẹn gặp cho Việt và Việt cũng không hề gọi điện hỏi thăm Hạ Vũ. Một mối và chán nản là tâm trạng mà Hạ Vũ đang mang trên mình suốt mấy ngày qua.

“Chị ra nghe điện thoại được không? Có anh nào muốn gặp chị đấy!” Giọng em trai Hạ Vũ gọi từ phía ngoài phòng khách.

Trong đầu Hạ Vũ nghĩ ngợi, là Việt, chắc chắn là Việt gọi điện đến nên con bé vui mừng chạy ra cầm máy, cảm giác đau rát cổ họng như biến mất.

“Việt đúng không? Sao bây giờ bạn mới gọi cho mình?”

Đầu dây im lặng vài giây rồi lên tiếng.

“Không ngờ đây là giọng em? Nghe có vẻ rất trầm và khàn chứ không phải lanh lảnh, thánh thót như anh đã tưởng tượng. Hi, đang ốm à?”

“Anh là...” Hạ Vũ thất vọng và không biết ai ở đầu dây bên kia.

“Anh là Đức đây. Đạo này em bận tình yêu quên mất anh. Anh lo quá phải nhắn tin hỏi Hương số máy bàn nhà em gọi điện hỏi thăm đây.”

Hạ Vũ có chút bất ngờ vì không nghĩ rằng Đức lại gọi điện. Vốn dĩ chỉ xem nhau như bạn ảo qua mạng, bây giờ đã tiến đến bước gọi điện cho nhau, chẳng lẽ rồi lại gặp nhau. Hạ Vũ không thích điều đó nên hơi gượng cười.

“Thì ra là anh. Em cảm ơn anh đã hỏi thăm. Em ốm bình thường thôi. Mai là đi học được rồi.”

“Vậy à? Thế mà anh cứ lo. Đạo này em vẫn ổn chứ? Việc học tập sao rồi? Bố mẹ và em trai em khỏe không?”

Đức là vậy đấy, lần nào nói chuyện với Hạ Vũ cũng nhắc chuyện học hành và hỏi thăm các thành viên trong gia đình. Hạ Vũ miễn cưỡng kể qua loa chuyện trường lớp, chuyện gia đình. Vì Đức không hỏi gì đến Việt nên Hạ Vũ cũng không nói. Gần đây đúng là Hạ Vũ đã quên mất Đức nên cũng không có nhiều chuyện để kể. Nghe xong một hồi, Đức nhỏ nhẹ dặn dò:

“Nghe thấy giọng em thế này anh yên tâm rồi. Em giữ sức khỏe, học tập cho tốt. Nếu bạn không lên mạng được thì thỉnh thoảng anh sẽ gọi điện cho em được không?”

Hạ Vũ định từ chối nhưng nghĩ lại có vẻ không có lý do chính đáng. Ừ thì cũng chỉ là gọi điện biết giọng nói của nhau mà thôi. Cơ bản Hạ Vũ và Đức vẫn là hai người xa lạ nên con bé trả lời đồng ý.

“Chuyện của em và Việt vẫn tốt chứ?”

“Dạ... Vẫn bình thường, không có gì mới cả.” Hạ Vũ nói dối.

Đức dặn dò thêm vài câu rồi đập máy.

Hạ Vũ vẫn cứ băn khoăn rối cuộc thì Việt có biết Hạ Vũ ốm không? Có biết Hạ Vũ đang nhớ Việt đến thế nào không?

* * *

Ngay sau khi khỏi ốm Hạ Vũ tìm gặp Thành, thật trùng hợp là chưa kịp đưa thư hẹn gặp thì Thành đã đưa cho Hạ Vũ lá thư Việt hẹn gặp nhau vào lúc 8 giờ sáng chủ nhật. Hạ Vũ không khỏi băn khoăn, đó chẳng phải là thời gian Việt đồng ý hẹn gặp Hạnh sao? Việt sẽ hủy cuộc hẹn ấy vì Hạ Vũ hay là Việt đã phát hiện ra người bày trò này là bạn gái mình?

Việt đứng đó, cậu ấy mặc quần jean và áo sơ mi kẻ cả rờ, nhìn Việt gầy hơn so với hai tháng trước kia. Bao nhiêu giận hờn, bao nhiêu trách móc khi nhìn thấy Việt khiến Hạ Vũ quên hết đi mọi chuyện chỉ muốn chạy lại ôm chặt lấy Việt mà bày tỏ sự nhớ mong. Việt nhìn Hạ Vũ và hỏi:

“Nghe nói bạn ốm à? Đã đỡ hơn nhiều chưa?”

Hạ Vũ tủi thân, mắt rom rớm nước mắt: “Việt có thêm quan tâm đến mình đâu. Ốm mấy ngày nay rồi vừa mới đỡ. Mai là có thể đi học được rồi!”

“Xin lỗi Hạ Vũ...” Việt tỏ ra áy náy: “Hai tháng vừa rồi mình bận ôn thi trong đội tuyển quốc gia nên không thể dành thời gian cho bạn được. Hôm nay chúng ta đi chơi bù nhé! Ô... nhưng mà bạn mới ốm dậy. Chúng ta không đi lượn nữa. Mình chở bạn vào công viên thành phố rồi ngồi chơi trong ấy được không?”

Thì ra là Việt bận ôn thi, thì ra là Việt có lý do. Hèn gì mà cậu ấy gầy đi nhiều như vậy, chắc chắn cậu ấy phải dành rất nhiều thời gian để học còn mình thì lại nghỉ ngơi, giận dỗi không đâu. Hạ Vũ cảm thấy áy náy và ngoan ngoãn làm theo mọi điều Việt nói.

Hai người tìm một chiếc ghế đá rồi ngồi xuống cùng nhau. Chỗ này rất quen thuộc với Hạ Vũ. Hạ Vũ chợt giật mình nhớ lại mùa hè năm lớp chín con bé cùng Thiên đã có rất nhiều kỷ niệm ở nơi này. Những tiếng cười giòn tan, những cuộc đuổi bắt, những lần ngồi cùng nhau đọc sách hay nghe nhạc... Tất cả đều diễn ra rất vui vẻ.

Giờ đây Hạ Vũ đang ngồi cạnh Việt, thế nhưng cậu ấy lại ngồi cách xa con bé một khoảng rất xa, không nắm tay, không để cho Hạ Vũ có cơ hội được dựa đầu vào vai và cũng gần như im lặng. Hạ Vũ khó chịu, cảm giác vô cùng khó chịu:

“Việt! Bạn hẹn gặp mình thì phải nói chuyện với mình đi chứ. Hay bạn có chuyện gì khó nói?”

“Hạ Vũ cảm thấy Việt là người như thế nào?” Việt hỏi bất ngờ làm Hạ Vũ bối rối.

“Việt... là một người tốt, học giỏi, đẹp trai... được nhiều người yêu quý...”

“Hạ Vũ nói yêu mình, vậy Hạ Vũ yêu điểm gì ở mình?”

Câu hỏi xoáy vào trí óc Hạ Vũ. Điểm gì? Con bé nhận mình yêu Việt vậy yêu ở điểm gì? Có thể tìm ra được lý do không? Vì đẹp trai? Vì học giỏi? Vì lạnh lùng? Hay gì cái gì mà Hạ Vũ không thể trả lời được. Hạ Vũ lí nhí:

“Mình, mình không biết nữa. Chỉ là có cảm giác yêu thôi!”

Việt quay sang nhìn Hạ Vũ, ánh mắt rất nghiêm túc và cất tiếng:

“Gần ba tháng rồi mà Hạ Vũ vẫn không nhận ra là chúng ta không hề hợp nhau sao? Bạn có cảm thấy vui và hạnh phúc khi ngồi bên mình thế này không? Có cảm nhận được sự gần gũi và thân thuộc không? Mình đã muốn thử nhưng rối cuộc mình vẫn không thể trọn vẹn quan tâm đến bạn được.”

“Là sao? Ý Việt là sao?” Giọng Hạ Vũ trở nên run rẩy.

“Mình biết là bạn thích mình, vì mình mà bạn từ chối Thiên. Rồi vì mình và Thiên mà bạn xem thường tình cảm của người khác và của chính bản thân mình. Mình muốn chúng ta kết bạn, là để bạn nhận ra, mình cũng bình thường như bao người khác thôi. Rằng chúng ta không hợp nhau và để bạn tự cảm nhận tự từ bỏ. Sao đến bây giờ bạn vẫn cố chấp như vậy?”

Tại Hạ Vũ như ừ đi, con bé lắc mạnh đầu và nước mắt bắt đầu rơi.

“Ý Việt là bạn hẹn gặp mình chỉ vì thương hại mình, muốn mình quên hết tất cả về bạn, muốn mình vỡ mộng nên sau khi hẹn hò mới đối xử với mình như vậy? Bạn... sao bạn dám.”

Hạ Vũ không kim chế được nữa, con bé bắt đầu nức nở và nắm mạnh tay vào ngực Việt. Vừa nắm vừa khóc nói:

“Sao lại đối xử với mình như thế? Nếu không thích mình thì sao lại phải để cho mình có được cảm giác quan tâm rồi nhẫn tâm vứt bỏ. Bạn xem mình là loại người gì... hả, hả, hả?” Mỗi một chữ “hà” Hạ Vũ lại nắm Việt một cái rất mạnh, Việt ngồi im và không có phản kháng gì. Đợi Hạ Vũ bình tĩnh lại, Việt mới nói:

“Hạ Vũ, mình cũng thích bạn. Cũng muốn cho chúng ta cơ hội. Nhưng bạn biết đấy, chúng ta quá khác nhau, và lại mình sợ tình cảm của bạn dành cho

minh nhiều quá, mình không thể nhận nổi. Mình không tốt như bạn đã nghĩ đâu. Ở trên trường mình có rất nhiều bạn gái, chẳng phải Hạ Vũ nghi ngờ và nhờ Hạnh hỏi không đúng sao?”

“Bạn... bạn đoán ra được?” Hạ Vũ giật mình.

“Mình đã nghe thấy giọng Hạnh hôm đến dự sinh nhật Thiên rồi. Mình chỉ muốn nói là nếu Hạ Vũ cảm thấy chịu đựng được mình thì chúng ta sẽ tiếp tục, nếu không thì có thể dừng lại.”

“Bạn giận mình nên mới nói những câu vừa rồi phải không?” Hạ Vũ hy vọng Việt nói là đúng, nhưng Việt phủ nhận.

“Mình không giận gì cả. Mình để Hạ Vũ tự quyết định. Sắp tới mình ôn thi quốc gia nên càng ngày càng ít thời gian gặp nhau. Hạ Vũ vẫn chấp nhận là bạn gái của mình thì sẽ phải chịu thiệt thòi.”

Hạ Vũ vốn là người ngốc nghếch trong chuyện tình cảm, Hạ Vũ hiểu rất rõ ý tứ của Việt nhưng con bé gạt phăng đi tự dối lừa lòng mình để tiếp tục duy trì mối quan hệ mới được bắt đầu này. Hạ Vũ yêu Việt, không muốn rời xa Việt, chỉ cần thỉnh thoảng gặp nhau, chỉ cần vẫn là bạn gái của cậu ấy. Chỉ cần có vậy thôi mặc kệ ai mà Hạ Vũ là ngu ngốc hay là gi đi chẳng nữa.

Dũng và Hạnh là hai người rất tức giận về chuyện này và cật lực phản đối việc Hạ Vũ tiếp tục duy trì mối quan hệ lỏng lẻo này. Nhưng trong trái tim cố chấp của Hạ Vũ, con bé không muốn nhìn thấy sự thương hại của người khác. Đặc biệt là Thiên, bây giờ Thiên và Lan đang rất hạnh phúc bên nhau thì nhất định không để Thiên biết được Hạ Vũ đã thất bại trước Việt như thế nào.

* * *

Con Mưa Nhỏ: Anh nói xem, ai cũng bảo em ngu ngốc. Em phải làm thế nào bây giờ?

Hạ Vũ kể hết mọi chuyện với Đức. Hình như chỉ khi có chuyện buồn hay cần một lời khuyên Hạ Vũ mới nhớ ra mình còn người bạn lớn hơn tuổi này.

Kẻ Sầu Đồi: Trong chuyện tình cảm thì anh không thể cho em đáp án chính xác như chỉ cho em học Toán, Lý, Hóa được. Về cơ bản tình cảm con người rất đa dạng và biến hóa. Có thể với người khác em là ngu ngốc, với anh em lại là cô bé si tình đến khờ dại. Trong mắt một ai khác nữa em là đứa mù quáng và thiếu sáng suốt. Nhưng quan trọng là em, em nghĩ mình thế nào? Em có vui vẻ chấp nhận quyết định của mình không?

Con Mưa Nhỏ: Em không biết, em rất buồn và chẳng hề vui vẻ gì. Rõ ràng khi ở cùng Việt đáng ra em phải là người hạnh phúc nhất, nhưng lòng em cứ như bị ai đó cắt ra, đau nhói và khó chịu lắm.

Kẻ Sầu Đồi: Đấy, chính là em nên dựa vào cảm giác của bản thân mà đưa ra quyết định. Người khác tuy tỏ ra sáng suốt nhưng thế nào cũng chỉ là người ngoài cuộc. Anh nghĩ là sớm thôi em sẽ nghĩ thông mọi chuyện để tập trung học tập.

Suốt những ngày sau đó Việt không hề viết thư trả lời lại và cũng không gọi điện hay nhận điện thoại của Hạ Vũ mà chỉ nhờ Thành chuyển lời là bận học. Hạ Vũ không thể nào thôi nghĩ về Việt, về những gì Việt đã nói và những hành động gần đây của cậu ấy đang có tình tránh né con bé.

Noel, tết dương lịch rồi đến tết âm lịch Việt vẫn hoàn toàn im lặng, không một lời nhắn gửi hay quà tặng. Hạ Vũ đã chấp nhận nên nhẫn nại chờ đợi, cũng không tìm cách gặp lại Việt. Dần dần Hạ Vũ bắt đầu nhận ra mình không còn nhớ Việt nhiều như trước kia nữa. Không còn khóc mỗi đêm nghĩ đến Việt, không còn quan tâm để ý đến những lời bạn bè nói vào nói ra nữa. Mọi cảm xúc của Hạ Vũ dường như bị phong bế và trở nên chai sạn, thỉnh thoảng lại trở mình nhức nhối.

Mới mười bảy tuổi thôi nhưng Hạ Vũ đã nhận ra tình yêu mà Hạ Vũ dành cho Việt chẳng qua cũng chỉ là một trò chơi qua đường mà Việt muốn chơi cùng con bé. Không phải cứ trao đi một tình yêu chân thật thì chúng ta sẽ nhận lại được y như thế. Đôi khi cái chúng ta nhận lại chính là sự giả dối, là lòng thương hại hoặc là vì những toan tính tâm thương.

Hạ Vũ quyết định viết cho Việt một lá thư trước kỳ nghỉ tết Nguyên Đán dài ngày và nhờ Thành chuyển đến.

“Việt thân!

Có lẽ lá thư này không phải là điều bạn ngạc nhiên vì nó đã nằm trong sự sắp đặt và tính toán đã lâu. Bạn biết đấy, mình là người rất giỏi sắp xếp và tính toán các tình tiết cho các nhân vật trong truyện mình viết. Nhưng ngoài đời với chính bản thân thì mình lại hoàn toàn bế tắc và thất bại trong việc bày tỏ cảm xúc với người mà mình đã từng yêu đến khóc cạn nước mắt.

Bạn nói đúng lắm. Chúng ta không hề có điểm chung, chẳng hề hợp nhau và hoàn toàn tình cảm chỉ xuất phát từ phía mình là chính. Có lẽ khi bạn gặp mình ở sinh nhật Thiên nên đã cảm thấy thương hại mà quyết tâm làm cho mình ‘vỡ mộng’. Cũng có thể là bạn thích mình thật nhưng tình cảm ấy chẳng đủ lớn mạnh để phát triển thêm nữa. Vẫn chỉ là bản thân mình cố chấp, nhận ra nhưng cứ giả vờ như không biết để cố gắng duy trì mối quan hệ này.

Năm năm đơn phương và nửa năm được thử là bạn gái với người mình yêu, dù chỉ là giây phút vui vẻ và ngắn ngủi ban đầu nhưng với mình sẽ mãi là khoảng thời gian tươi đẹp nhất. Mình nghĩ thông suốt rồi. Mình chấp nhận buông tay.

Cảm ơn Việt đã giúp mình ‘vỡ mộng’.

Cảm ơn đã giúp mình học được cách từ bỏ.

Cảm ơn đã giúp mình hiểu thế nào yêu một người, đau khổ vì một người.

Cảm ơn đã giúp mình biết trân trọng những gì đang có.

Và điều cuối cùng... Cảm ơn vì đã không yêu mình!

Hạ Vũ”

Chương 27.

Như lịch hẹn hàng năm, mừng hai tết âm lịch nhóm bạn của Hạ Vũ hẹn gặp nhau. Lần này địa điểm là ở nhà Dũng, Hạ Vũ suy nghĩ mãi rồi cuối cùng cũng quyết định đi.

Khi lá thư của Hạ Vũ gửi đi, Việt cũng không hề hồi âm lại, Hạ Vũ xem như im lặng là câu trả lời đồng ý. Dù sao khi chấp nhận từ bỏ tình cảm mà mình đã theo đuổi suốt bao nhiêu năm, Hạ Vũ cảm thấy rất đau lòng và khó khăn nhưng được sự động viên của Hạnh và Đức, Hạ Vũ đã dần dần làm tốt mọi việc.

Kết quả thi cuối học kỳ một năm lớp 11, điểm số của Hạ Vũ đã bị giảm sút rất nhiều khiến bố mẹ và thầy cô rất lo lắng. Nghĩ đến những chuyện không vui với Việt, Hạ Vũ hạ quyết tâm sẽ quên hết tất cả, bắt đầu lao vào học ngày học đêm để xua tan đi những suy nghĩ tiêu cực.

Khi Hạ Vũ đến mọi người đã có mặt đông đủ, chỉ còn đợi Hạ Vũ ngồi vào bàn cùng ăn uống với và nói chuyện. Minh và Quỳnh hình như cũng đã chia tay, không còn thấy họ ngồi gần nhau hay chuyện trò như trước nữa. Hạnh nói đúng lắm, từ tình yêu trở về tình bạn là điều rất khó. Hạ Vũ đối với Thiên và Việt cũng vậy, từ bạn thốt lên sao nghe nặng nề và đau xót đến vậy.

Cả buổi hôm đó Hạ Vũ cười nói vui vẻ xem như không có chuyện gì xảy ra. Nhóm bạn biết mọi chuyện nên không ai chạm vào nỗi đau của Hạ Vũ mà hỏi han này nọ. Việt cũng không có ý muốn nói chuyện với Hạ Vũ, cậu ta chạy lên tầng hai chui vào phòng Dũng nằm ngủ. Dũng bật dàn karaoke lên để mọi người cùng hát. Mấy lần tổ chức hát hò Hạ Vũ đều tránh được nhưng lần này Hạ Vũ không thoát được. Thanh cúi micro vào tay Hạ Vũ và cả bọn yêu cầu được nghe con bé hát. Không thể từ chối, Hạ Vũ đành chọn bài “Nhé anh” của Mỹ Tâm và cất giọng hát.

Hạ Vũ hát không phải là quá xuất sắc nhưng cũng không phải thuộc loại hát dở không thể nghe được. Dường như bao tâm tư, bao nỗi niềm Hạ Vũ dồn nén gửi hết vào bài hát và rất nhập tâm nên từ một bài hát không có vẻ buồn bã nhưng qua lời hát của Hạ Vũ, nghe như da diết và buồn vô tận:

“Tình yêu như mật ngọt trên cao.

Làm lòng ta luôn khát khao.

Tình yêu như mộng đẹp nên thơ.

Làm lòng ta luôn ước mơ.

Trái tim em nguyện thề yêu anh.

Gửi trọn tình yêu đến anh.

Dấu yêu ơi, gửi đến mai sau.

Em muốn bên anh mãi mãi.

Nhé anh, yêu em mãi luôn nghe anh.

Yêu em mãi luôn trong đời.

Mối tình ta mãi lâu dài.

Và anh sẽ là tia nắng ấm luôn bên em.

Con gió mát luôn hiền hòa.

Ta cùng nhau mãi bước chung đôi trên lối về...”

Những câu cuối cùng của bài hát, dường như giọng Hạ Vũ nghẹn lại, Hạ Vũ cố gắng kết thúc bài hát và kìm nén để nước mắt mình không chảy ra. Khi giọng hát của Hạ Vũ kết thúc, mọi người ngẩn ra một lúc rồi mới vỗ tay cười nói.

Thanh lên tiếng đầu tiên: “Không ngờ mày hát hay vậy Hạ Vũ, thế mà từ trước đến giờ toàn trốn.”

Dũng cười lớn: “Phải đó, hát gì mà nhập tâm vào bài hát quá.”

“Đúng, hay lắm Hạ Vũ.” Ân và Quỳnh đồng thanh nói và giơ ngón tay cái chỉ chỉ lên trên như kiêu tán thưởng.

Mình và Thiên chỉ vỗ tay tỏ vẻ khen ngợi mà không lên tiếng. Hạ Vũ ngượng ngịu cười trừ nhìn các bạn. Rõ ràng người Hạ Vũ muốn tặng bài hát lại này lại không ngồi ở đây và cũng cũng không thể nghe Hạ Vũ hát vì còn bận ngủ. Hạ Vũ cảm thấy lòng đắng ngắt. Chiếc mic được truyền qua cho Minh và Dũng cùng song ca bài “Tiễn bạn lên đường” của Lam Trường. Tranh thủ lúc các bạn không để ý Hạ Vũ đứng dậy lên ra ngoài sân và đứng thẩn thờ. Hạ Vũ không hiểu là mình đã quên được Việt chưa? Tại sao khi ở gần Việt vẫn cảm thấy đau khổ và không cam lòng như vậy?

Đột nhiên bên tai Hạ Vũ truyền đến giọng nói của Thiên:

“Hạ Vũ và Việt kết thúc thật rồi à?” Đó là một câu hỏi đầy sự quan tâm không hề có chút gì tò mò hay mỉa mai.

Hạ Vũ khẽ cười nhạt: “Tụi mình không hề có bắt đầu thì làm gì có kết thúc. Có lẽ Việt cố tình hẹn hò với mình để mình nhận ra rõ tình cảm và chủ động quên cậu ấy. Việt tính toán rất giỏi, cậu ấy đã rất thành công.”

“Hạ Vũ chấp nhận buông tay thật chứ?”

“VẬY Thiên bảo mình nên làm thế nào? Dù sao đây cũng là kết quả mình nên nhận được sau tất cả những gì mình đã gây ra cho Thiên và những người khác. Chẳng có gì là thật hay giả cả. À, mà Thiên và Lan vẫn tốt chứ?”

“Ừ, vẫn tốt...” Thiên trả lời Hạ Vũ rồi nhìn con bé một cách trầm ngâm “Còn nhớ câu mình đã nói không? Hạ Vũ, ngã rồi thì đứng dậy. Mình biết Hạ Vũ là người rất mạnh mẽ mà.”

“Cảm ơn Thiên.” Hạ Vũ cũng quay lại nhìn Thiên bằng ánh mắt biết ơn. Bất chợt con bé nhìn lên ban công tầng hai thì thấy Việt đang đứng đấy tự bao giờ. Việt đang nhìn Hạ Vũ chăm chăm và dường như câu chuyện của Hạ Vũ và Thiên cậu ta đã nghe được tất cả. Hạ Vũ không tránh cái nhìn đầy, mắt đối mắt vài giây rồi tự cười bản thân mình cùng Thiên vào nhà tiếp tục vui vẻ cùng đám bạn. “Cậu là người quá hèn nhát Việt à. Đến lời chia tay rõ ràng mà cũng không nói ra được. Đúng là chẳng xứng đáng nam nhi gì cả.”, Hạ Vũ thầm nghĩ.

Cả nhóm bạn hát hò đến tận chiều rồi quyết định cùng nhau đi ăn kem. Chẳng hiểu phân công chờ nhau như thế nào đến cuối cùng chỉ còn lại Hạ Vũ trong khi Việt đang hấp tấp chạy xuống. Quỳnh đi cùng An, Dũng và Thanh, Minh và Thiên. Hạ Vũ luống cuống.

“Thanh sang đi cùng với tao đi để Dũng và Việt đi chung một xe.”

Nhưng Hạ Vũ đâu có ngờ rằng Dũng và Việt không được hợp nhau cho lắm nên vừa lúc Việt đi xuống nghe Hạ Vũ nói câu ấy thì lại lên tiếng phản đối.

“Không sao cả. Mình sẽ chờ Hạ Vũ.”

“VẬY Việt chờ Thanh đi, mình đi cùng Dũng” Hạ Vũ đáp lại.

“Không phải đôi nhau làm gì. Bạn sợ mình đến thế à? Cứ như vậy đi.” Việt quả quyết và mọi người cũng không phản đối nên cả nhóm rời nhà Dũng để đến quán kem.

Khi Hạ Vũ vừa ngồi lên sau xe Việt thì vô tình nhìn thấy Chính đang từ trong nhà bước ra ngoài đường. Gần một năm rồi không gặp nhau, Hạ Vũ áy náy không biết có nên gật đầu chào hỏi không thì Chính đã chủ động lên tiếng làm cho Việt đang định đạp xe đi phải dừng lại.

“Hạ Vũ, lâu quá rồi không gặp. Em đến nhà Dũng chơi à?” Chính hỏi rất tự nhiên.

“Dạ... Em qua nhà Dũng từ trưa. Giờ đang chuẩn bị về.”

“Bạn trai em đấy hả?” Chính tò mò hỏi.

Hạ Vũ vội vàng xua tay giải thích: “Không phải vậy đâu. Là bạn chơi trong nhóm. Thôi, chúng em phải đi đuổi cho kịp mấy bạn, chào anh nhé...” Rồi Hạ Vũ ngồi lên xe khẽ nói với Việt: “Chúng ta đi thôi.”

Chính vẫy tay chào Hạ Vũ, dường như mọi chuyện về con bé cũng đã không còn làm lòng Chính bận tâm nữa. Hạ Vũ và Chính cũng là một đoạn duyên phận ngắn ngủi trong cuộc sống, cùng đi lướt qua nhau mà thôi.

Việt lên tiếng phá tan sự im lặng của Hạ Vũ.

“Mình đọc thư bạn viết rồi. Mình nghĩ là mình không đủ tư cách để nói lời xin lỗi Hạ Vũ, nhưng dù sao thì mình vẫn phải nói: Xin lỗi Hạ Vũ nhé!”

Hạ Vũ buồn bã đáp: “Không sao. Bọn mình vẫn là bạn. Mình chấp nhận buông tay có nghĩa là sẽ từ bỏ những tình cảm cũ để xây dựng một mối quan hệ mới. Bạn cũng không cần phải tránh mặt mình vì sợ mình làm phiền đâu. Giờ bạn cũng giống Thiên, Dũng, Minh là bạn tốt trong nhóm bạn của mình.”

“VẬY sao lúc này lại phải tránh không dám đi cùng xe với mình?”

“VÌ... vì lúc ấy không biết tâm tư của Việt thế nào? Nếu Việt đã nói lời xin lỗi thì mình chấp nhận... Từ giờ... mình sẽ không bao giờ nhắc đến chuyện tình cảm riêng tư với Việt nữa.”

Hạ Vũ nói nhưng trong lòng có chút nhói đau và xót xa. Phải gồng mình tỏ ra mạnh mẽ, phải gồng mình lên để cười, gồng mình lên để vui vẻ. Phải giả vờ

hết yêu, già vờ hết nhớ, già vờ hết quan tâm... Hạ Vũ cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

* * *

Hôm nay là ngày nghỉ tết cuối cùng, ngày mai mừng sáu sẽ bắt đầu đi học lại. Bố mẹ và em trai về quê chúc tết, chỉ còn lại một mình ở nhà Hạ Vũ liền mang nhật ký ra đọc lại những chuyện đã xảy ra với mình suốt một năm gần đây.

Hình ảnh về Việt tràn ngập các trang giấy, chỗ nào cũng nhoe nhoét vì nước mắt làm lem lem vết mực. Trái tim Hạ Vũ đau thắt lại, cảm giác đau đớn tiếp tục bủa vây khiến cho con bé bật lên và òa khóc nức nở.

Tại sao để quên một người lại khó khăn và đau khổ như vậy? Tại sao đã chấp nhận buông tay mà vẫn nặng nề đau đớn đến thế này? Hạ Vũ đánh liều đứng dậy, mở thùng bia mà bố mẹ mua về để tiếp khách và uống liên ba lon. Từ lượng vốn đã không tốt, bụng lại chưa ăn gì khiến Hạ Vũ bắt đầu cảm thấy lâng lâng và chóng mặt. Hạ Vũ cười, bật cười nhìn gương mặt đỏ ửng của mình trong gương và lẩm bầm:

“Mình không say đâu. Mình muốn quên hết, từ hôm nay mình sẽ quên hết mọi chuyện, sẽ xóa sạch cậu ra khỏi đầu. Sẽ không quan tâm đến chuyện tình yêu nữa. Sẽ không viết lách cái gì nữa. Mình chán ghét mọi thứ liên quan đến cậu. Viết à! Cậu là đồ đáng ghét. Nhất định mình sẽ quên được cậu!”

Hạ Vũ dừng cười và chuyển sang khóc, con bé khóc thành tiếng lão đảo bước ra phòng khách, cả người mềm nhũn rồi ngã vật xuống sàn. Lần đầu tiên trong đời Hạ Vũ biết mùi bia và lần đầu tiên trong đời con bé say vì một cậu con trai không hề yêu mình.

Thật may là Hạnh sang nhà tìm Hạ Vũ. Sau này trong nhật ký của Hạ Vũ có kể lại cảnh Hạnh nói đã rất vất vả và như thế nào mới kéo được Hạ Vũ về phòng và dìu lên được đến giường. Hạ Vũ say thật, chẳng còn biết ai nữa cứ ôm chầm lấy Hạnh gọi tên Việt vừa khóc vừa chửi rủa rồi lại vừa đắm vào ngực mình la hét. Thực sự là Hạnh cũng không nghĩ Hạ Vũ lại có gan to như thế, dám uống bia đến say xỉn và gào tên bạn trai la lối om sòm. Thật may mắn là bố mẹ Hạ Vũ không có ở nhà chứ không còn biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

Sau hôm ấy Hạ Vũ không còn nhắc đến Việt nữa. Hạ Vũ dường như quên hẳn đã từng có một người tên là Việt xuất hiện trong đời. Hạ Vũ dồn hết tâm trí cho việc học và ôn thi đội tuyển Văn, rảnh rỗi lại lên mạng nói chuyện, tâm sự với Đức về những chuyện nhỏ nhặt trong cuộc sống và học hành. Tuy nhiên không đã động gì đến tình cảm.

Từ một Hạ Vũ sôi nổi và mạnh mẽ, đột nhiên con bé thu mình vào cái vỏ ốc tự tạo. Ngoài việc học ra Hạ Vũ từ chối tham gia tất cả các hoạt động ngoại khóa, từ chối tham gia đi chơi cùng nhóm bạn. Những vần thơ, những câu truyện còn dang dở Hạ Vũ cũng dừng lại hết. Hạ Vũ cảm thấy không còn cảm hứng và sức lực để viết được cái gì tốt đẹp cả. Cái nhìn với cuộc sống, tình yêu và đám con trai trong mắt Hạ Vũ bắt đầu có sự thay đổi lớn.

Cuộc sống và tình yêu toàn những điều giả dối và dễ thay lòng.

Con trai... Hạ Vũ ghét bọn con trai. Hạ Vũ không cần phải có tình yêu thì mới sống được. Chỉ cần yêu mình, yêu bản thân mình là đủ. Không cần thứ tình yêu vớ vẩn ấy.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Vũ Ngã Rời Thi Đứng Dậy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 28 - 29

Con người ta khi đã chấp nhận buông tay thì phải học cách để vượt qua những nỗi đau mà mình phải chịu đựng. Hạ Vũ cũng vậy, con bé học cách chấp nhận sự thật bằng việc thu nhỏ cuộc sống của mình lại trong một vài mối quan hệ và một không gian chật hẹp.

Hạ Vũ không khóc, nước mắt cũng không còn đủ sức mạnh để làm dịu đi những nỗi buồn mà Hạ Vũ đang chịu đựng. Dường như chính là lúc muốn khóc mà không thể nào khóc được thì đó mới là nỗi đau lớn nhất của đời người.

Kết quả cuối năm học lớp mười một Hạ Vũ đã không có được điểm số cao nhất. Trong cuộc thi Văn toàn tỉnh Hạ Vũ chỉ dành giải khuyến khích và không có cơ hội tham gia các kỳ thi tiếp theo. Thi ra Hạ Vũ cố gắng học, cố gắng trốn mình bằng cách chăm chỉ học nhưng những suy nghĩ mông lung đã làm Hạ Vũ phân tâm rất nhiều và kết quả không được như con bé mong đợi.

Hạ Vũ tìm đến Đức để trút bỏ bầu tâm sự:

Con Mưa Nhỏ: Có phải là em quá kém cỏi không? Quên đi một người đã khó, quên đi tình cảm dành cho người đấy còn khó hơn. Em cứ nghĩ mình đã làm tốt lắm rồi. Vậy mà buông bỏ rồi vẫn cứ như còn chưa nở đặt xuống hẳn.

Kẻ Sầu Đời: Anh trải qua cảm giác này của em rồi nên anh hiểu. Đôi lúc lí trí không thể thắng nổi trái tim, chúng ta hành động và suy nghĩ cực đoan. Nhưng em yên tâm, thời gian sẽ trả lại cho em nụ cười, sẽ trả lại cho em hạnh phúc, sẽ trả cho em cả vết thương kín miệng... chỉ cần em hãy mở lòng mình ra một chút. Được không? Cuộc sống sẽ nhẹ nhàng hơn.

Con Mưa Nhỏ: Em nghĩ là... Em sẽ không mở lòng với ai nữa. Em cảm thấy không đủ tự tin để chạm vào vết thương kín miệng kia. Anh luôn là bạn tốt của em. Hy vọng em cũng sẽ không mất luôn cả anh đấy chứ?

Kẻ Sầu Đồi: Đôi khi anh thấy em có nhiều suy nghĩ quá rắc rối và lo xa. Hiện tại chúng ta chưa hề gặp nhau hay biết mặt nhau. Chúng ta đã là bạn gần một năm rồi. Em nghĩ vì em ngốc nghếch mà anh sẽ nghĩ nói chuyện với em chắc. Thôi nào Con Mưa Nhỏ. Cười lên đi...

Con Mưa Nhỏ: Anh sinh nhật vào ngày nào? Tự nhiên em muốn biết.

Kẻ Sầu Đồi: 20 tháng 6

Con Mưa Nhỏ: Ồ, vậy cũng tháng với em, 15 tháng 6. Hi, em sinh sớm hơn anh năm ngày nha.

Kẻ Sầu Đồi: Vậy có dịp nhất định chúng ta sẽ tổ chức sinh nhật chung. Anh chờ ngày ấy!

Cứ như vậy Con Mưa Nhỏ và Kẻ Sầu Đồi thường xuyên nói chuyện với nhau về đủ mọi chuyện trong cuộc sống. Nhưng về chuyện tình cảm Hạ Vũ thường tránh, ít chia sẻ hơn và Đức cũng không hề muốn nhắc đến vấn đề nhạy cảm này. Có lẽ Đức là người đàn ông trưởng thành, anh hiểu được những rung động của Hạ Vũ lúc này có thể còn quá cố chấp và cần rất nhiều thời gian để có những cái nhìn thay đổi và tích cực.

Ngày nghỉ lễ mừng 1 tháng 5, trong khi đang nằm nhà nghe nhạc chuẩn bị ngủ trưa thì Hạ Vũ nhận được điện thoại của Hương gọi điện đến nhà chơi. Hạ Vũ hơi ngạc nhiên vì trên lớp cũng hay nói chuyện với Hương nhưng ít khi Hạ Vũ và Hương chủ động hẹn đến nhà nhau chơi vì thực sự mà nói cả hai cũng không thân như Hạ Vũ và Thanh.

“Lẽ nào anh Lâm về chơi? Lẽ nào anh Lâm muốn gặp mình?” Hạ Vũ có vẻ suy nghĩ vì Lâm là bạn chơi cùng trong nhóm người yêu của Hương nên đoán không biết có nên đi hay không? Chuyện với Lâm cũng qua rồi, dù sao gặp lại hay không gặp lại thì cũng như nhau cả thôi. Hạ Vũ cười thầm mừng mình suy nghĩ lung tung vài câu rồi quyết định đến nhà Hương.

“Vào đi! Trong nhà tao đang có khách. Mày vào ngồi cùng nhé!”

Hạ Vũ bước vào trong nhà, vị khách của Hương là con trai. Hạ Vũ nhìn thấy một người thanh niên ăn mặc rất nghiêm túc, áo sơ mi xanh, quần âu cầm thùng, tóc cắt gọn gàng và trên gương mặt cương trực, thông minh là cặp kính cận. Hạ Vũ không lấy làm ngại ngùng vì cứ tưởng sẽ gặp Lâm nên con bé ăn mặc không đến nỗi xềnh xoàng quá.

Hương và Hạ Vũ ngồi vào bàn, người thanh niên ấy cứ nhìn Hạ Vũ cười chăm chăm. Hương giới thiệu:

“Đây là Hạ Vũ, bạn học cùng lớp với em”

“Chào Hạ Vũ.” Chàng trai ấy cất tiếng, giọng nói rất nhẹ nhàng và trầm ấm làm Hạ Vũ hơi ngạc nhiên khi nhận ra anh ta không phải người trong thành phố.

Hạ Vũ ậm ừ: “Vâng. Nhưng em chưa biết anh là ai mà chào lại.”

“Em biết rồi.”

“Mày biết rồi?”

Cả chàng trai và Hương đều lên tiếng cùng nhau làm Hạ Vũ ngơ ngác nhìn hai người chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Hương nhanh nhồm hơn:

“Đây chính là Kẻ Sầu Đồi đó. Anh ấy muốn gặp mày và nhờ tao tạo ra sự bất ngờ này.”

Hạ Vũ kinh ngạc nhìn người đang cười ngồi trước mặt mình. Đúng là rất bất ngờ và xen lẫn cả tức giận. Ai bảo Hạ Vũ muốn gặp Đức chứ? Ai bảo Hạ Vũ muốn làm bạn thật ngoài đời chứ? Cứ là bạn ảo, nói chuyện thoải mái không phải dè chừng nhau có phải tốt hơn không? Tại sao tìm về gặp Hạ Vũ mà lại không báo trước còn liên lạc với Hương sắp xếp làm gì? Hạ Vũ bỗng cảm thấy khó chịu, không đáp lại lời Hương. Con bé đứng phắt dậy đi ra ngoài toan lấy xe đạp để về nhà.

Hương và Đức thoáng ngạc nhiên trước hành động của Hạ Vũ, rất nhanh, Hương nháy mắt ra hiệu với Đức và Đức chạy theo giữ lại chiếc xe đạp không cho Hạ Vũ bỏ về.

“Gặp em anh rất vui. Còn em sao lại có thái độ này? Em không muốn chúng ta gặp nhau à?”

“Không muốn, không thích, không cần thiết... Ai bảo anh về gặp em làm gì?” Hạ Vũ lắc đầu quay mặt đi không nhìn vào Đức.

“Anh nghĩ là anh muốn gặp mặt em, muốn biết em là người như thế nào nhờ sau này anh không còn cơ hội. Sao em phải phản ứng mạnh thế? Em giận anh không báo trước à?”

“Em chỉ muốn chúng ta là bạn qua mạng thôi.”

“Làm bạn cả ngoài đời có tốt hơn không? Em xem anh đi hơn 150 cây số để về gặp em mà em lại nỡ đối xử với bạn tốt như anh sao? Anh chờ em đi rồi

em giới thiệu thành phố nơi em sống cho anh biết nhé!”

Thái độ của Đức hoàn toàn rất tự nhiên, thân thiện và vô cùng tự tin khiến Hạ Vũ không thể từ chối. Đức đúng là một chàng trai phong độ, Hạ Vũ thầm thán phục nhưng vì tò ra giận dỗi từ đầu nên cứ giả vờ im lặng không nói. Hạ Vũ và Đức cùng vào một quán kem mà con bé hay ăn ngồi nói chuyện.

“Em đúng là thực sự không muốn gặp anh rồi!” Giọng Đức có vẻ hơi buồn. Thấy vậy Hạ Vũ đành bỏ đi cái bộ mặt lạnh lùng mà nhỏ nhẹ.

“Không phải đâu. Thực ra em cũng rất tò mò không biết anh là người như thế nào? Nhưng em nghĩ, chúng ta vẫn chỉ nên là bạn ảo thôi. Em... em không thích có thêm một mối quan hệ mới ngoài đời thật.”

“Nhưng dù sao cũng gặp nhau rồi. Chẳng nhẽ em muốn chúng ta kết thúc làm bạn.”

“Ày, không phải thế... Thôi, dù sao em cũng rất vui vì được gặp anh. Anh không khác so với trí tưởng tượng của em là mấy.” Hạ Vũ bật cười trước thái độ lo lắng của Đức.

“Phù...” Đức thở hắt ra một hơi: “Em vui là tốt rồi, chỉ sợ gặp anh em lại chán ghét đuổi anh về thì nguy. Em thì lại khác xa so với trí tưởng tượng của anh.”

“Khác thế nào?” Hạ Vũ tò mò.

“Ừ... Thì khi nói chuyện với em anh nghĩ em là một cô bé trầm tính, hiểu lòng người và có vẻ hơi ngốc nghếch trong việc thể hiện cảm xúc... Nhưng ngoài đời thì thật nóng nảy, dễ mất kiểm soát và miệng lưỡi chẳng ngốc nghếch chút nào!”

“Hừm... anh đang khen hay đang chê em đấy?”

“Cả hai!” Đức cười phá lên vui vẻ. Hạ Vũ cũng không nhìn được mà cười theo.

Đức và Hạ Vũ nói chuyện với nhau rất hợp, cả hai ngồi luyên thuyên với nhau đủ mọi chuyện mà không hề biết thời gian đã trôi qua vài tiếng. Lâu lắm rồi Hạ Vũ mới cười nhiều và vui vẻ đến như vậy. Thực ra thì việc gặp Đức ngoài đời cũng không đến nỗi tệ. Bắt đầu một mối quan hệ thật ngoài đời từ trên mạng mang xuống dễ dàng hơn với người mới quen vì bản thân hai người đã quá hiểu rõ về nhau.

Đức chia sẻ với Hạ Vũ về cuộc sống sinh viên năm cuối, căn dặn Hạ Vũ cố gắng học tốt hơn để sang năm còn thi đại học.

“Em muốn thi trường gì?”

“Có lẽ em sẽ thi khoa Báo in trường Học viện Báo chí và Tuyên truyền.” Hạ Vũ đáp.

“Trường đấy điểm đầu vào khá cao, em phải cố gắng nhé!”

“Đạ, còn một năm để tu luyện, nhất định em sẽ cố gắng.”

“Có dịp ra Hà Nội anh sẽ chở em qua trường Báo chí chơi, bạn anh có thằng học ở đấy, anh sẽ xin đề và tài liệu ôn thi gửi về cho em. Cũng đã muộn rồi, giờ anh phải về Hà Nội luôn.”

Đức nhìn đồng hồ và nói rồi đứng dậy chia tay với Hạ Vũ.

“Hôm nay gặp được em, ngồi tâm sự với em rất thoải mái. Vậy là cả trên mạng và ngoài đời chúng ta đều cởi mở với nhau thế này là tốt rồi. Hẹn gặp lại nhé!”

Chia tay Đức rồi Hạ Vũ quay về nhà Hương kể lại chuyện gặp gỡ với Đức, Hương nghi ngờ hỏi:

“Mày có nghĩ là anh Đức thích mày không? Đợt mày ốm nghỉ học mấy ngày anh ấy cứ hỏi tao số điện thoại của mày suốt. Lần này thì bắt tao hẹn gặp mày cho bằng được, lặn lội từ xa về gặp mày chẳng nhẽ chỉ vì tò mò muốn biết mặt? Nói chuyện thì ngày nào chẳng chất với nhau rồi còn gì?”

“Không phải đâu, anh ấy chẳng nói gì với tao về chuyện tình cảm cả. Anh ấy nghiêm túc lắm, với lại người như anh ấy thiếu gì người yêu ở Hà Nội, thích tao làm gì? Mà tao cũng chả có ý định thích ai cả?”

“Mày vẫn không quên được Việt.”

“Quên thì có lẽ cũng sắp quên rồi. Chỉ vì tao không thích yêu đương nữa thôi!” Hạ Vũ đáp trong lòng có chút xót xa.

Thực ra thì việc Đức về gặp Hạ Vũ cũng khiến con bé suy nghĩ mấy ngày, chắc chắn phải có lý do gì đấy thì mới đột ngột về gặp Hạ Vũ như vậy. Lại còn nói không gặp sẽ không có cơ hội. Lúc ấy Hạ Vũ đã định hỏi rõ nhưng nghĩ lại chỉ là bạn bè bình thường, Hạ Vũ không nên hỏi nhiều nên chỉ im lặng nghe.

Nghỉ hè... Hạ Vũ lại tất bật với các lớp học thêm và lịch học dày kín nên thời gian lên mạng nói chuyện với Đức cũng thưa dần đi. Sắp đến sinh nhật Hạ Vũ cũng gần với ngày Anh Khánh - anh họ, con đầu của anh trai mẹ Hạ Vũ sống ở Hà Nội kết hôn nên bố mẹ quyết định cho Hạ Vũ ra Hà Nội dự đám cưới và thưởng cho con bé vài ngày nghỉ ngơi du lịch.

Hạ Vũ vui mừng lắm, đây không phải lần đầu tiên được ra Hà Nội chơi nhưng các lần trước con bé còn nhỏ nên không được dẫn đi nhiều nơi. Lần này ra chắc chắn Hạ Vũ sẽ nhờ Đức dẫn đến những nơi mình muốn vì khi biết tin sắp được gặp Hạ Vũ, Đức đã rất vui mừng nhận lời. Hạ Vũ háo hức chờ ngày được thăm lại Hà Nội và được gặp người bạn tốt bụng này!

Chương 29

Đám cưới của anh Khánh diễn ra ở khách sạn với rất nhiều người thân và bạn bè. Anh là một ông chủ lớn kết hôn hơi muộn ở tuổi ba mươi lăm. Bác trai mất đã lâu, một mình anh lập thân lập nghiệp ở Hà Nội bây giờ đã là giám đốc một công ty Dược có tiếng trên thị trường cả nước. Bác gái vốn không thích sống ở thủ đô ồn ào nên quyết định vẫn ở quê, nhà bác cách nhà Hạ Vũ một đoạn đường.

Khi đám cưới tổ chức xong, bố mẹ Hạ Vũ về trước còn Hạ Vũ và bác gái trở về ngôi nhà bốn tầng mà anh đã mua ở phố Nguyễn Hồng. Hạ Vũ được bố mẹ cho phép ở lại chơi năm ngày cùng bác trông nhà cho anh chị đi nghỉ tuần trăng mật ở Hạ Long. Tối hôm đó Đức đi xe máy đến đón Hạ Vũ, Hạ Vũ xin phép bác rồi cùng Đức đi thăm thủ đô.

Gặp lại Hạ Vũ Đức tỏ ra rất vui. Anh chở Hạ Vũ vòng qua Bờ Hồ ăn kem Tràng Tiền, vòng qua ngắm cảnh Hồ Tây rồi chở Hạ Vũ đến trường Báo chí thăm quan. Sau đó Đức chở Hạ Vũ về gần nhà con bé, chọn một quán cà phê rồi cả hai cùng ngồi nói chuyện. Hạ Vũ đang tíu tít kể chuyện này chuyện kia thì nhận ra Đức có vẻ rất buồn và ít nói.

“Anh sao vậy? Lần này gặp em anh không vui hay có chuyện gì xảy ra?”

“Anh có chuyện đang suy nghĩ và chưa biết nên như thế nào?”

“Là chuyện gì?”

“Mẹ anh muốn anh tốt nghiệp đại học xong thì sang nước Anh du học... Anh chưa biết có đi hay không?”

“Ồ, sao lại chưa biết. Cơ hội tốt như vậy phải đi chứ. Sao lại bỏ lỡ?” Hạ Vũ ngạc nhiên.

“Em muốn anh đi?”

“Thế không đi thì anh ở lại làm gì? A... Hay là anh không nhớ xa bạn gái?” Lâu lắm rồi Hạ Vũ mới đề cập đến vấn đề riêng tư của Đức.

“Anh chỉ có mỗi cô bạn gái là em và cô ấy bảo anh nên đi.” Đức thản nhiên đáp.

“Ồ... Vậy, vậy là anh không nhớ xa người yêu à?” Hạ Vũ rụt rè nhỏ giọng.

Tự nhiên ánh mắt của Đức nhìn Hạ Vũ có phần vô cùng khó hiểu, Hạ Vũ bắt đầu linh cảm thấy có chuyện gì đó sắp diễn ra. Tự nhiên người con bé nóng lên bừng vì ánh mắt đó, không gian trở nên ngột ngạt. Cái oi nóng của tháng sáu làm bầu không khí thêm căng thẳng.

“Anh Đức... Anh, anh đừng có nhìn em như thế! Em không quen.” Hạ Vũ lí nhí.

Ngần vịn lần Hạ Vũ cầu mong Đức đừng nói ra điều gì đó và sau câu nhắc nhở của Hạ Vũ, Đức đã giật mình nhanh chóng thu ánh mắt ấy trở về vẻ mặt bình thường. Đức bắt đầu hướng câu chuyện sang những nội dung khác như về chuyện học tập và ôn thi của Hạ Vũ. Hạ Vũ thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần Đức cứ giữ mãi tình bạn này với con bé, đừng thay đổi gì cả thì sẽ không có chuyện gì xảy ra hết.

Mấy ngày liền Hạ Vũ và Đức liên tục gặp nhau. Anh đưa Hạ Vũ đến tất cả những nơi Hạ Vũ yêu cầu: cùng nhau đi ăn uống, đi đạp vịt ở Hồ Tây, đi Vincom City chơi điện tử, vòng qua phố Đinh Lễ mua sách truyện... Chỉ còn ngày mai thôi là Hạ Vũ phải trở về quê, Đức tỏ ra tiếc nuối: “Em không ở lại thêm được nữa? Hai ngày nữa là sinh nhật em rồi!”

“Bố mẹ muốn em về trước sinh nhật của mình. Sáng mai anh Khánh nhà em sẽ lái xe đưa em và bác về quê.”

“Tiếc thật. Tối nay em cũng phải về nhà anh Khánh sớm à?”

“Vâng, hôm nay bác em nấu cơm, anh chị em đi tuần trăng mật về rồi cả nhà cùng ăn. Có lẽ bây giờ chúng ta chia tay thôi.” Hạ Vũ nói và ra hiệu đưa tay bey bye trước mặt Đức.

Bỗng nhiên Đức vươn tay ra, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Hạ Vũ. Hạ Vũ đang cười thì ngạc nhiên dừng lại, ngây ngô nhìn Đức: “Sao lại giữ tay em lại?”

“Anh nắm tay em một lần không được à? Bạn bè nắm tay nhau có sao đâu.”

Hạ Vũ cảm thấy nắm tay cũng chẳng chết ai, dù sao Đức có vẻ cũng sắp đi rất xa rồi.

Đúng như lời Đức nói, bạn bè thì tiếc gì cái nắm tay. Hạ Vũ không giật tay ra mà để im cho Đức nắm nhẹ bàn tay mình như vậy. Tay anh rất ấm, cảm giác gần gũi và thân thuộc như người thân vậy. Một lúc sau Đức mới buông tay Hạ Vũ ra để con bé đi vào nhà.

“Tạm biệt anh!”

“Tạm biệt Hạ Vũ!”

* * *

10 giờ đêm bỗng nhiên có tiếng chuông điện thoại kêu. Chị Vân – vợ anh Khánh còn thức liền chạy ra nghe điện thoại và gọi lớn:

“Hạ Vũ, em có điện thoại của bạn này!”

“Dạ, em ra nghe đây.” Hạ Vũ đáp, biết chắc là Đức vì số máy của nhà anh Khánh, Hạ Vũ chỉ cho mình Đức và Đức cũng cho Hạ Vũ số máy bàn ở nhà để tiện liên lạc với nhau mấy ngày vừa qua.

“Có chuyện gì gọi cho em khuya vậy?”

“Hạ Vũ... Anh không muốn đi du học. Em có thể bảo anh đừng đi được không?” Giọng Đức nói rất to, hình như anh không ở nhà bởi bên ngoài vẫn rất ồn ào và vọng vào nhiều tiếng la hét hát hò ầm ĩ.

“Anh đang ở đâu?” Hạ Vũ không đáp mà lo lắng hỏi.

“Anh đang ở buổi tiệc sinh nhật bạn. Định rủ em đi cùng nhưng em phải về ăn cơm cùng anh chị mà... Hạ Vũ, anh đang rất tỉnh táo, anh chỉ muốn hỏi lại em một lần nữa. Em thực sự muốn anh đi du học sao? Chúng ta sẽ phải xa nhau bốn năm, không được tình thoảng gặp nhau, em có buồn không?”

“Thì chúng ta vốn là bạn trên mạng mà. Ra nước ngoài anh vẫn có mạng đừng nói với em là nước Anh không có nha.” Hạ Vũ đùa và cười vui vẻ.

“Đức, ra uống tiếp đi, ông trốn ra đây gọi điện cho cô bé người yêu à?” Có một giọng nói hét rất lớn vào điện thoại làm Hạ Vũ giật mình.

Rồi Hạ Vũ nghe loáng thoáng thấy có tiếng rơi vỡ của thủy tinh, tiếng loảng xoảng xô đẩy nhau và tiếng nhiều người nhốn nháo xong im bật. Điện thoại đã bị ngắt và không còn tín hiệu. Hạ Vũ lo lắng không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng không có số điện thoại nơi Đức vừa gọi nên con bé đành trở về phòng đi ngủ.

Trời bắt đầu đổ mưa, cơn mưa rất to và ồn ào làm Hạ Vũ trằn trọc khó ngủ. Không biết Đức đã về nhà chưa? Hạ Vũ tự nhiên cảm thấy lo lắng. Không phải là Hạ Vũ không hiểu những gì Đức đang nói, nhưng Hạ Vũ rất sợ ai đó nói thích mình, Hạ Vũ sợ những cảm giác yêu thương, sợ phải thay đổi từ tình bạn sang một tình cảm khác. Quan trọng với Hạ Vũ, Đức như một người anh trai đáng mến của mình.

Hạ Vũ bật dậy, rón rén xuống tầng một và ấn chuông cửa nhà của Đức. Hạ Vũ hơi run run khi nghe thấy giọng người phụ nữ trung tuổi a lô, hình như là mẹ Đức:

“Bác ơi anh Đức về chưa ạ? Cháu muốn gặp anh Đức?”

“Cháu là...” Người phụ nữ dừng lại một lúc suy nghĩ rồi không đợi Hạ Vũ trả lời, bà lên tiếng: “Cháu là Hạ Vũ đúng không? Bác là mẹ Đức. Nó không có bạn gái nào ngoài cháu và tên cháu được nó nhắc hàng nghìn lần với bác rồi. Cháu đang ở Hà Nội?”

“Dạ... vâng ạ!” Hạ Vũ có phần kinh ngạc và xúc động khi nghe chuyện mẹ Đức biết tên mình.

“Đức vẫn chưa về... Nếu nó về bác sẽ bảo nó gọi lại cho cháu. Hai đứa cãi nhau à?”

“Dạ không.” Hạ Vũ cuống quýt giải thích: “Không có chuyện gì ạ. Chỉ là... chỉ là mai cháu về rồi nên cháu muốn gọi điện để tạm biệt. Cháu xin lỗi muộn thể này rồi còn...”

“Hạ Vũ, bác có thể nhờ cháu một việc không?” Giọng mẹ Đức trở nên tha thiết: “Bác biết Đức rất yêu và quan tâm đến cháu. Vì cháu mà nó từ chối việc đi du học với bác. Vì cháu nó bảo nó sẽ không đi đâu hết, nó muốn ở bên cạnh cháu nhiều hơn khi cháu thi đậu đại học ngoài này...”

Tại Hạ Vũ như ị đi trước những lời của mẹ Đức, thì ra Đức không giấu mẹ chuyện gì, thì ra Đức thầm yêu Hạ Vũ từ lâu. Đúng như linh cảm của Hạ Vũ, Đức đã thay đổi từ tình bạn sang tình yêu. Đức đã làm thay đổi mối quan hệ này, Hạ Vũ vừa thương vừa giận và hứa với mẹ Đức sẽ khuyên được Đức đồng ý sang Anh học tiếp.

Con bé không ngủ được, 2 giờ sáng lại có tiếng chuông điện thoại. Sợ mọi người tỉnh giấc, Hạ Vũ lao như tên bắn chạy đến nghe máy. Quả nhiên là Đức, giọng anh không còn giữ được bình tĩnh nữa.

“Hạ Vũ, anh đang ở bất điện thoại gần nhà em. Em xuống ngay đây, anh cần gặp em nói chuyện.”

“Anh điên rồi, trời đang mưa, nửa đêm anh đứng ngoài đường đòi gặp em” Hạ Vũ tức giận giận giọng.

“Em ra gặp anh, Nếu không bây giờ anh sẽ đứng dưới cửa nhà em hét to tên em cho tất cả mọi người biết.” Nói rồi Đức đập máy luôn.

Hạ Vũ cuống quýt tìm chìa khóa, vừa mở được cửa thì thấy Đức đã đứng ngay trước mặt mình. Anh ướt hết người, tóc rối lòa xòa, cặp kính cận được bỏ xuống lộ ra đôi mắt đỏ hoe nhìn Hạ Vũ. Hạ Vũ bật ô, chạy lại phía Đức:

“Anh, anh sao lại thành ra thế này, có biết mẹ lo cho anh lắm không? Em vào nhà gọi taxi cho anh về nhé!”

“Em đã nói chuyện với mẹ anh?” Đức hỏi và vẫn nhìn Hạ Vũ chăm chú.

“Phải, em đã nói chuyện.”

“Vây, em đã biết hết mọi chuyện.”

“Biết hay không biết thì vấn đề là em vẫn muốn anh đi du học, anh không được phép ở lại vì cả. Mẹ anh đã vất vả với anh, kỳ vọng vào anh, anh không nên làm mẹ thất vọng... Hôn nữa, em... em chỉ xem anh như anh trai...”

Nói còn chưa hết câu, Hạ Vũ đã bị Đức kéo giật lại về phía anh và ôm Hạ Vũ rất chặt. Chiếc ô trong tay Hạ Vũ tuột xuống, Hạ Vũ cố vùng ra nhưng không đủ sức. Giọng Đức có vẻ rất đau khổ, anh kim nén:

“Hạ Vũ, anh nghĩ là anh không nên nói ra, không nên dành quá nhiều tình cảm thật cho cô bé bạn ảo. Không nên để em phải suy nghĩ, không nên để em nửa đêm đứng dưới mưa như thế này cùng anh. Nhưng vốn dĩ anh cũng ngu ngốc như em, biết người ta không yêu mình mà vẫn không buông tay xuống được. Anh sẽ nghe lời em... Anh sẽ đi du học. Anh sẽ làm đúng với nguyện vọng mà hai người anh yêu thương nhất trên cuộc đời yêu cầu...”

Hạ Vũ không vùng ra nữa, con bé cứ đứng im như vậy khi nghe Đức nói, nước mưa hay nước mắt Hạ Vũ cũng không rõ nữa. Nhưng Hạ Vũ biết rõ, lúc này Hạ Vũ đang rất đau lòng. Cảm giác đau lòng này không biết có phải vì thương hại Đức hay thương hại bản thân mình không? Nhưng đúng là Hạ Vũ không thể đón nhận tình cảm này. Trái tim Hạ Vũ dường như đã bị đóng băng lại sau chuyện với Việt. Hạ Vũ càng không thể bắt đầu một mối quan hệ mới.

“Anh Đức... Em luôn xem anh như một người bạn, một người anh trai. Vì thế dù anh có ở cách xa em hàng chục nghìn cây số thì em đối với anh vẫn vậy. Đừng yêu em, em không xứng đáng với tình yêu của anh đâu!” Hạ Vũ không kim lòng được nước mắt.

“Nhưng biết sao bây giờ. Anh lỡ yêu em mất rồi.”

Không biết bao lâu sau, Đức rời Hạ Vũ ra, rồi xem như chưa xảy ra chuyện gì, bình tĩnh nói:

“Nhà anh gần đây, anh sẽ đi bộ về. Anh làm em ướt hết rồi. Mau vào thay đồ đi không ốm, mai còn đi quãng đường dài về. Em yên tâm, nói ra được rồi anh cũng nhẹ cả người...” Đức cố cười: “Anh ở đâu cũng sẽ mãi là bạn tốt của em. Lần này thì tạm biệt thật nhé!”

Đức xoay người và lầm lũi bước đi, Mưa không có ồn ào nữa mà lác đác từng giọt buồn trĩu nặng. Hạ Vũ nhìn cái bóng ấy rồi cầm ô đuổi theo. Con bé nhét cái ô vào tay Đức rồi kiễng chân hôn nhẹ lên má anh:

“Lần này thì tạm biệt thật nhé!” Nói xong Hạ Vũ quay người chạy rất nhanh về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Vũ Ngã Rời Thì Đứng Dậy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Chương 30 (Hoàn)

“Cuối cùng cũng đọc xong hai mươi chín chương trong truyện ‘Hạ Vũ, ngã rồi thì đứng dậy’ của mày. Viết xong từ hè năm lớp 11 mà đến bây giờ mày mới cho tao đọc. Từ đấy đến giờ hơn một năm rồi mày không viết gì cả?”

Tiếng Hạnh vừa trách móc vừa tò mò vang lên làm tôi giật mình thoát ra khỏi dòng suy tư đang còn hỗn độn trong đầu.

“Ừ, mày đọc xong rồi à? Tao viết xong thì mày đã vào thành phố Đà Nẵng nhập học rồi nên chưa có dịp đưa mày xem. Mày là người đầu tiên đọc truyện này của tao viết đấy.”

Tôi với tay cầm tập truyện được viết tay Hạnh đã đọc để trên bàn cho vào ngăn kéo tủ. Đúng là hơn một năm nay tôi đã không hề viết truyện hay làm thơ gì nữa. Tôi hoàn toàn tập trung cho kỳ thi đại học vừa rồi. Biết mình không đủ sức thi vào ngành Báo in của Học viện Báo chí và Tuyên Truyền nên tôi đăng ký vào ngành Quan hệ công chúng cùng trường. Chỉ còn vài ngày nữa là có kết quả thi đại học, tôi cứ đứng ngồi không yên, trong lòng nóng như lửa đốt.

Năm tôi vào lớp 12 thì Hạnh thi đậu trường Đại học Kinh tế thành phố Đà Nẵng, không có Hạnh ở bên để chia sẻ mọi chuyện nên tôi càng t mình vào một cái vỏ ốc chật hẹp. Ngoài Thanh và Hương ra tôi ít khi nói chuyện với bạn bè trong lớp. Thỉnh thoảng gặp Dũng và Thiên ở cổng trường cũng chào hỏi nhau qua loa rồi thì mỗi người lại đi một ngã. Nhóm bạn cũng khó tập trung vì ai cũng bận, lịch học thêm dày kín dành cho năm học cuối cấp.

Khi tôi bắt đầu vào lớp 12 cũng là ngày Đức lên máy sang Anh du học. Tôi nhớ rất rõ hôm khai giảng, vừa chào cờ xong thì trời đổ mưa to tầm tã. Hôm ấy tôi đã phải để xe đạp ở lại trường và cùng mấy người bạn gần nhà gọi taxi đi cng về.

Bị ngấm nước mưa nên cả chiều tôi mệt ngủ rất say mà không hề hay biết ngoài phòng khách tiếng công điện thoại réo lên rất nhiều lần. Tỉnh dậy nhìn đồng hồ đã 5 giờ chiều, tôi uể oải bước xuống giường để đi vào bếp để chuẩn bị cơm tối thì nhận được điện thoại của Đức, giọng anh vừa gấp gáp vừa buồn bã:

“Anh đã về quê em, đã đứng trước cổng trường đợi em hai tiếng. Nhưng trời mưa to quá, ai cũng mặc áo mưa nên anh không tìm thấy em. Anh qua nhà Hương để hỏi địa chỉ nhà em nhưng chờ mãi Hương không về. Anh đã cố gọi điện cho em cả buổi chiều mà không được. Không còn cách nào khác anh phải quay về Hà Nội để kịp chuyến bay lúc 7 giờ tối. Giờ anh đang chuẩn bị lên đường ra sân bay. Thật may là em đã nghe máy, thật may là anh đã gặp được em. Em nói gì đi Hạ Vũ.”

Tôi ngỡ ngàng trước những lời Đức nói, anh lại phải tìm gặp tôi để làm gì nữa? Sao anh lại ngốc vậy, đi lại như thế sẽ mệt mỏi biết bao nhiêu? Quyết định đi rồi thì tốt nhất nên can đảm bỏ mọi vướng bận trong lòng mà đi. Mặc dù rất xúc động nhưng tôi cũng chỉ gượng cười trả lời anh lấy lệ:

“Anh đi đường cẩn thận. Đến nơi ổn định thì nhắn tin vào Yahoo cho em nhé! Chắc là sẽ khó khăn trong việc gọi điện đường dài. Nhưng anh yên tâm, có mạng internet, chúng ta vẫn giữ liên lạc với nhau như trước đây... Cảm ơn anh đã quan tâm đến em suốt thời gian qua... Và cũng xin lỗi anh về mọi chuyện.”

“Hạ Vũ... Dù ở đâu anh cũng sẽ không quên em, sẽ mãi là bạn tốt của em nếu em muốn. Nhất định đến nơi anh sẽ liên lạc với em sớm. Ở nhà cố gắng học, chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau.”

Tự nhiên tôi thấy khóe mắt mình cay cay, nói chuyện thêm với Đức vài câu rồi dập máy. Vậy là anh đã rời xa Việt Nam. Câu chuyện mà tôi viết đã kết thúc và dừng lại ở người đàn ông xuất sắc là anh. Tôi có thể mở lòng với Đức, nhưng tôi không dám chắc mình sẽ vượt qua được vết thương đang âm ỉ trong tim, và quan trọng hơn cả tôi không đủ tự tin để duy trì một tình cảm xa cách lòng. Thà cứ là bạn bè, thà không yêu còn hơn là đau đớn khi phải từ bỏ.

“Mày nghĩ cái gì mà nghệt mặt ra vậy? Kết thúc ở đây vậy chuyện với Đức thế nào?” Hạnh hỏi khi thấy tôi không tập trung.

“Anh ấy đi vào đầu tháng 9 năm ngoái... Hiện giờ tao và anh ấy vẫn tâm sự với nhau qua Yahoo. Anh ấy đã ổn định cuộc sống bên Anh, hình như là học thêm một văn bằng đại học chứ không phải là lấy bằng Thạc sĩ.”

“Vậy là đi thật à?” Hạnh tỏ ra tiếc nuối cho tôi: “Sao mày không giữ anh ấy lại, anh ấy là một người tốt, sao mày không thử?”

“Không... Đó là con đường tốt nhất cho Đức, nếu anh ấy vì tao không đi, sau này sẽ hối hận đó.”

Hạnh bật cười, tự nhiên nó cười và nhìn tôi dò hỏi:

“Vậy là quyết định dừng lại ở số bảy. Mày có dám chắc là sẽ không có số tám, chín hay mười xuất hiện trong tương lai đấy chứ? Đừng có đùa tao, mày mới có mười tám tuổi đầu thôi à. Tao cũng có bạn trai ở trường Đại học rồi. Lên đại học vui lắm, nhiều thời gian làm việc mình thích mà không bị bố mẹ quản lý nữa. Tự lập và người lớn hơn.”

“Thật không? Mày có bạn trai rồi. Sao giờ mới nói. Bao giờ định giới thiệu?” Tôi hào hứng khi hỏi Hạnh.

Năm đầu Hạnh không về nhà vào dịp tết nên đến hè chúng tôi mới có cơ hội ngồi cùng nhau hàn huyên. Hạnh kể cho tôi nghe về tình yêu với cậu bạn cùng trường đại học bằng ánh mắt tràn ngập niềm vui và tự hào. Đó là ánh mắt mà khi ở cùng Việt hay Thiên tôi chưa bao giờ có được.

Hạnh nói đúng, chẳng lẽ tôi đã dừng lại ở số bảy. Thói quen khi viết nhật ký của tôi là gọi tên những chàng trai thích mình hoặc mình thích theo số thứ tự thời gian gặp mặt.

Số một chắc chắn là Thắng. Đó là những tình cảm ngây ngô và dễ thương mà Thắng dành cho tôi suốt những năm học cấp 1. Có thể nói đó không hẳn là thích, chỉ là một tình cảm đơn thuần giữa hai đứa trẻ và tôi cũng quý Thắng như một người bạn thân.

Số hai chính là Việt – người đã gây cho tôi vết thương lòng lớn nhất. Người đã để tôi phải đơn phương năm năm rồi chủ động đến với tôi để dập tắt cái ý định chờ đợi tình yêu vô vọng nơi cậu ấy. Gần đây tôi mới biết lý do Việt chủ động hẹn hò với tôi chỉ một phần là thích, phần còn lại là muốn tôi nhận ra sự không hòa hợp của hai người mà chấp nhận buông bỏ.

Số ba là Trung – nạn nhân của thói hiếu thắng, ích kỷ, vô tình mà tôi đã gây ra. Dù sao cũng may tôi đã kịp dừng lại trước khi mọi chuyện đi quá xa và tôi biết, Trung là một cậu bạn độ lượng và tốt bụng. Cậu ấy đã không hề giận hay ghét bỏ tôi.

Số bốn là Thiên, đây là người đã cho tôi tất cả những cảm giác đầu tiên của tình yêu: đó là cái nắm tay đầu tiên, cái ôm đầu tiên, nụ hôn đầu tiên và cũng là bài học đầu tiên giúp tôi nhận ra rằng khi chúng ta không trân trọng những gì mình đang có thì lúc mất đi rồi đừng mong tìm lại. Thiên hoàn toàn thật lòng yêu tôi, chính tôi là người đã cam tâm vứt bỏ tình yêu ấy. Tôi nợ Thiên một lời xin lỗi và cảm thấy vô cùng áy náy.

Người thứ năm xuất hiện trong cuộc đời rất ngắn ngủi là Lâm, anh đã bị động trong việc nhận lời làm bạn trai tôi nhưng lại là người chủ động mở lời “đá” tôi trước. Thời gian ít ỏi với Lâm đủ để tôi nhận ra sự ngu ngốc, nông nổi khi đem chính bản thân mình vào những trò chơi tình ái thì thật là dại dột.

Người thứ sáu là Chính, tôi đã dễ dàng quên đi sự tồn tại của Chính vì tôi gần như hoàn toàn không có tình cảm gì với anh. Thực ra thì khi trái tim không rung động thì có cố gắng đến mấy cũng không thể nào khiến mình có cảm giác yêu thương với đối phương. Nhưng với Chính, có lẽ tôi sẽ là người con gái thật vô tình và rất nên phải quên lãng nhất.

Cuối cùng là Đức. Anh là người cuối xuất hiện trong nhật ký các chàng trai được đánh số của tôi cho đến lúc này. Anh là số bảy, số bảy kiêu ngạo, số bảy nhẹ nhàng, số bảy chín chắn, thông minh và số bảy đa tình, ngốc nghếch... Có lẽ người tôi đã mắc nợ nhiều nhất là Đức.

Tôi đã dừng lại câu chuyện ở chàng trai số bảy.

Bạn bè tôi giờ cũng đang hồi hộp đợi kết quả thi đại học và rồi mỗi người sẽ chọn cho mình một con đường đi, một cuộc sống riêng mà ở đó ai cũng có những kỷ niệm suốt thời học sinh làm hành trang.

Hạ Vũ được yêu hay ghét là tùy vào cách nhìn của mỗi người. Khi tôi viết về nhân vật Hạ Vũ, nghĩa là tôi đã tự đem bản thân mình vào từng câu chữ, vào từng chi tiết mà tôi cảm thấy sẽ theo tôi đến cuối cuộc đời.

Dù tôi yêu hay ghét một ai đó, điều đó có nghĩa là họ đã từng xuất hiện trong cuộc đời tôi. Họ làm tôi khóc hay cười, làm tôi đau khổ hay hạnh phúc thì tôi cũng sẽ chẳng bao giờ quên được họ.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Vũ Ngã Rời Thì Đứng Dậy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.